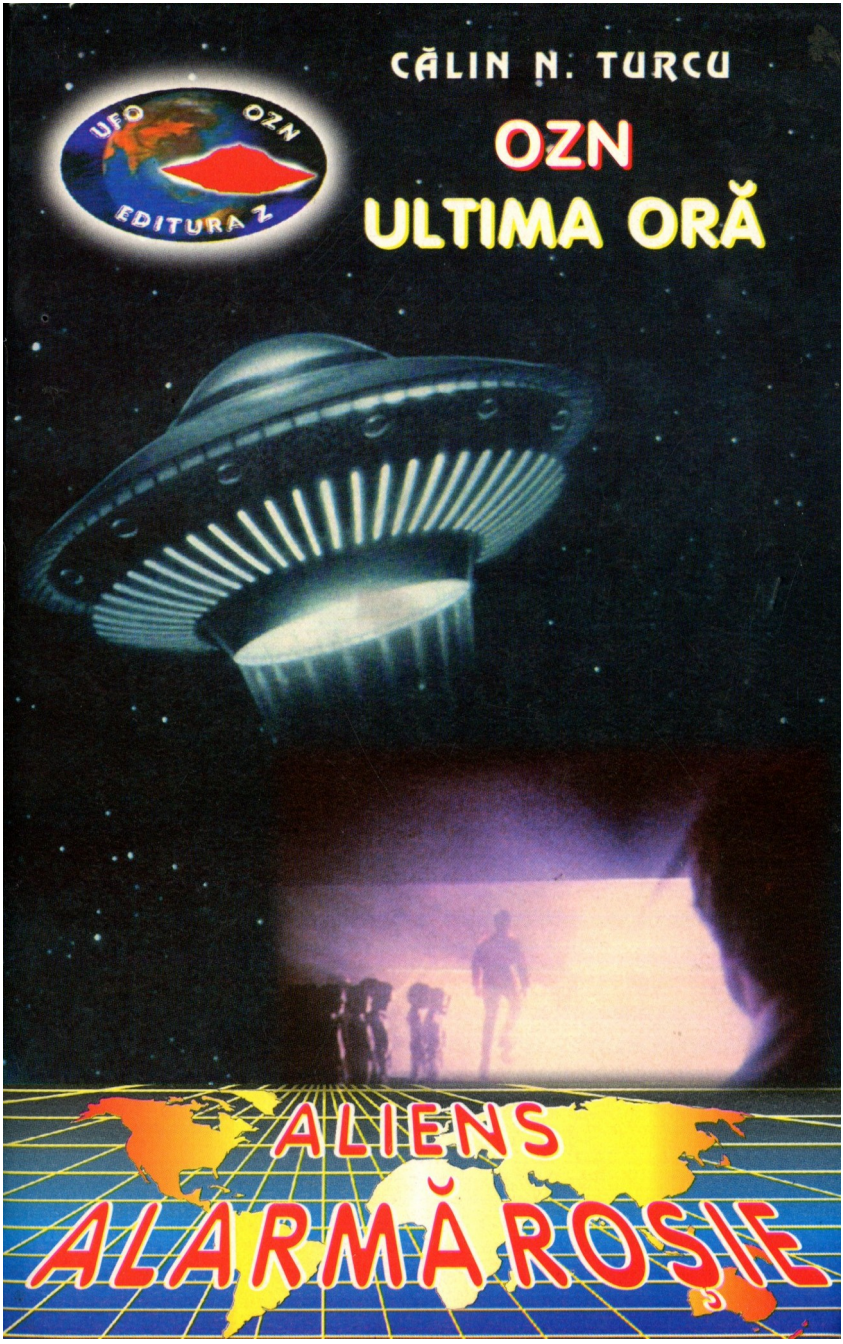
CĂLIN N. TURCU
UFO
OZN
EDITURA Z
OZN
ULTIMA ORĂ
ALIENS
ALARMĂ ROȘIE

*

Această carte a fost lansată
cu deosebit succes la al doilea
CONGRES INTERNAȚIONAL DE UFOLOGIE,
Debrecen, Ungaria, 1996.

Așadar, în urma numeroaselor anchete pe care le-am întreprins personal în ultimul sfert de veac, în urma contactelor directe sau indirecte cu miile de observatori pe care i-am interogat referitor la manifestările fenomenului OZN în România, pot spune fără nici o reținere și fără nici un dubiu: „Există la noi în țară un foarte mare număr de martori oculari ai unor fenomene ciudate, fenomene care, atât în momentul producerii lor, cât și în timp, au depășit puterea de înțelegere a observatorilor și adeseori, chiar imaginația lor cea mai vie și mai debordantă".

ALIENS
ALARMĂ ROȘIE

ISBN 973-9127-80-X

Lei 5.000

CĂLIN N. TURCU
O.Z.N. – ULTIMA ORĂ

De acelaşi autor:

1. *Cazuri O.Z.N. în România*. S-*a întâmplat mâine*! Editura Sincron, Cluj-Napoca, 1992.

2. *O.Z.N. - Istorie stranie şi adevărata*, Editura Elit-Comentator, Ploieşti, 1992.

3. *Strict secret*: *Raportul UMMO*, Editura Elit-Comentator, Ploieşti, 1993. (Ediţia I).

4. *O.Z.N. Strict secret*: *Afacerea UMMO*, Editura Emanuel, Bucureşti, 1994. (Ediţia II).

5. *Enciclopedia observaţiilor O.Z.N. din România* (*1517 – 1994*), Editura Emanuel, Bucureşti, 1994.

6. *Dosar O.Z.N. România*, Editura Aldo Press, Bucureşti, 1996.

7. *O.Z.N. - Cenzura cosmică*, Editura Domino, Târgovişte, 1996.

CĂLIN N. TURCU
O.Z.N. – ULTIMA ORĂ

EDITURA Z 1996
Editor: ZAMFIR M. RUSU Coperta: USSOFT şi EDITURA Z

Copyright © 1996 Editura Z
Toate drepturile privind prezenta ediţie aparţin Editurii Z. Reproducerea parţială sau integrală a textului este interzisă şi va fi pedepsită conform legii.

Pentru Cătălina şi Andrei.

Motto:

La triburile zise sălbatice, cei săraci cu duhul sunt înconjuraţi cu o grijă respectuoasă. O definiţie a unui lucru în termenii lui însuşi este în general recunoscută ca semn al slăbiciunii de spirit. Toţi savanţii purced la lucru cu acest gen de definiţie şi, la triburile noastre, savanţii sunt înconjuraţi cu o grijă respectuoasă.

Louis Pauwels şi Jacques Bergier
(*Dimineaţa magicienilor*, pag. 118.)

CUPRINS

Mulţumiri 9
1. Un personaj neobişnuit 13
2. Extratereştrii – stăpânii noştri? 38
3. Fascinaţia nopţilor senine * 50
4. Întâmplări stranii la mijlocul lui august 1993 60
5. O.Z.N. – România, 1994 (I) 75
6. Ori dracul, ori extratereştrii 87
7. O.Z.N. – România (II)' 94
8. Lavinia Tatomir: „jumătate om, jumătate extraterestru" 112
9. Câteva mărturii scrise 126
10. O.Z.N. – România, 1995 149
11. Ultima oră 166
12. Întâmplări terestre 186
— *RUFOR* – revista speranţelor amânate 186
— Un „Humbug" neconvingător 195
— Flagrant *Delict* 210
Bibliografie 216

MULŢUMIRI

La întocmirea acestei noi cărţi care tratează fenomenul O.Z.N. din România, am fost susţinut moral, psihic şi chiar faptic, de câţiva din prietenii mei din ţară, cărora le mulţumesc şi acum pentru bunăvoinţa, loialitatea şi încrederea pe care mi le-au acordat. Chiar dacă numele lor este amintit – mai mult sau mai puţin ocazional – în paginile ce urmează, le adresez acum un nou gând de dragoste şi prietenie. Aceştia sunt:

— Adrian Pătruţ, scriitor, doctor-chimist, Cluj-Napoca;

— Mandies György, scriitor, matematician, redactor, Timişoara;

— Dan D. Farcaş, scriitor, informatician, Bucureşti;

— Mihai Harry Danciu, publicist, investigator O.Z.N., Braşov;

— Ioana Bogdan, redactor TVR, Bucureşti;

— Ovidiu Miclăuş, inginer-fizician, Sibiu.

Cele peste 100 de persoane ale căror nume apar, în paginile ce urmează sunt „eroii principali” ai acestei cărţi. Pe unii dintre ei, i-am cunoscut şi investigat personal. Pe alţii, nu i-am cunoscut niciodată – sau nu i-am cunoscut *încă* – dar sper că Măria Sa Timpul să-mi ofere prilejul a-i întâlni cândva, pentru a putea, privindu-i în ochi, să le mulţumesc eu însumi. Unii dintre ei – destul de puţini de altfel – au dorit să nu li se menţioneze numele întreg, ci numai iniţialele. Aşa cum am procedat întotdeauna când am scris despre „martorii mei”, le-am respectat opţiunile, fie că ele au fost exprimate pe hârtie, fie verbal.

Îmi păstrez totuşi convingerea – pe care mi-am exprimat-o de nenumărate ori până acum – că există aici, în România, mult mai mulţi martori ai unor întâmplări ieşite din comun. Numărul lor ar putea fi de cel puţin 5 – 6 ori mai mare. Le doresc tuturor acestora să aibă puterea şi curajul de a-şi domina prejudecăţile, pentru a dezvălui publicului larg experienţele lor ciudate sau stranii. Îmi asum răspunderea publicării acestor dezvăluiri – trecute, prezente sau viitoare – cu toate consecinţele ce ar putea decurge de aici. Le solicit mărturiile, care nu pot aparţine numai tainiţelor intime ale conştiinţei lor. Ele aparţin deopotrivă cunoaşterii, adevărului şi progresului, la care au datoria morală să contribuie. Deocamdată, nu fac altceva decât să le mulţumesc anticipat tuturor!

Câteva precizări necesare.

Toate „Motto”-urile care însoţesc titlurile capitolelor din această carte – cu menţiunea numai a paginii – sunt preluate din volumul *Dimineaţa magicienilor*. *Introducere în realismul fantastic*, de Louis Pauwels şi Jacques Bergier, apărut în versiune românească la Editura Nemira din

Bucureşti, în anul 1994.

Evenimentele descrise încearcă să respecte ordinea cronologică a desfăşurării lor, primul eveniment din fiecare capitol fiind socotit ca punct de referinţă în această ordine.

Schiţele sau desenele care însoţesc aceste pagini au fost efectuate de subsemnatul, ca autor al cărţii, în conformitate cu originalele transmise de martorii declaranţi.

Cu o singură excepţie – oarecum negativă – care este menţionată la timpul potrivit (vezi capitolul „Câteva mărturii scrise”), toate observaţiile descrise se bazează pe declaraţiile, directe sau indirecte, ale martorilor oculari. În afara celor primite prin corespondenţa ultimilor ani, marea majoritate a acestor mărturii constituie completări ale formularelor tip „Informare O.Z.N.”, genul de document pe care îl folosesc de peste 20 de ani în investigaţiile făcute pe teren în întreaga ţară. Toate aceste documente fac parte din arhiva personală.

Cele câteva zeci de astfel de documente se adaugă altor sute, despre care am amintit deja în cărţile anterioare: *Cazuri O.Z.N.* în *România*. S-*a întâmplat mâine*! *Enciclopedia observaţiilor O.Z.N. din România* (*1517 – 1994*) şi *Dosar O.Z.N. România*.

Întregul material documentar acumulat de-a lungul anilor, aparţine cazuisticii româneşti în domeniu. Socot că documentaţia strânsă pe parcursul a mai bine de două decenii de investigaţii, nu constituie un „bun personal”. Este un bun al cunoaşterii generale, aparţinând în egală măsură tuturor cititorilor interesaţi şi acelora care doresc să afle o serie de adevăruri despre una dintre cele mai fascinante enigme ale sfârşitului de veac şi de mileniu: OBIECTELE ZBURĂTOARE NEIDENTIFICATE!

În virtutea respectului deosebit şi profund pe care îl datorez cititorului meu anonim, îmi cer acum scuzele de rigoare pentru tonul uneori dur şi tranşant pe care l-am

folosit, pe alocuri, în paginile acestei cărţi. Scuzele acestea însă nu sunt adresate şi celor despre care am scris aici în manieră negativă ori defavorabilă. Am afirmat aceasta, fiind convins că adevărul trebuie spus oricum, chiar dacă el supără adeseori…

Călin N. Turcu Str. Progresului – 56 2100 – Vălenii de Munte Jud. Prahova România Tel: 044/28.03.17

1.

UN PERSONAJ NEOBIŞNUIT

Moto:

Va voi îmbrânci ca să vă izbiţi de uşile ce se deschid înspre altceva, (p. 122)

Am afirmat anterior, de nenumărate ori, că există în România un număr imens de martori oculari anonimi care, de-a lungul anilor, au avut prilejul să asiste la o serie de fenomene ciudate, insolite şi inexplicabile, ce ar putea face parte – printr-o riguroasă şi temeinică selecţie – din atât de complexa cazuistică a fenomenologiei O.Z.N. Deşi neobişnuitul evenimentelor amintite a fost factorul predominant, martorii în cauză – în marea lor majoritate – nu şi-au semnalat niciunde experienţele prin care au trecut. Aceasta, dinmotive pe care le-aş situa în două grupe distincte.

În prima grupă, ca o „cauză exterioară”, s-ar putea afla lipsa unui organism specializat, conceput şi dotat în mod modern, care să centralizeze şi să prelucreze la noi materialul în cauză.

În cea de-a doua grupă aş aşeza o serie de „cauze interioare”: lipsa de interes, uitarea, teama de ridicol, mentalităţi învechite, lipsa unei educaţii sau culturi adecvate etc. Deşi acest aspect al problemei ar putea fi aprofundat – mai ales printr-un studiu sociologic asupra comportamentului uman – mă opresc deocamdată aici cu orice fel de consideraţii de ordin teoretic sau practic.

Aşadar, în urma numeroaselor anchete în teren pe

care le-am întreprins personal în ultimul sfert de veac, în urma contactelor directe sau indirecte cu miile de observatori pe care i-am interogat în acelaşi interval de timp, retentor la manifestările fenomenului O.Z.N. în România, pot spune din nou, fără nicio reţinere şi fără niciun dubiu: *Există la noi în ţară un foarte mare număr de martori oculari ai unor fenomene ciudate, fenomene care, atât în momentul producerii lor, cât şi în timp, au depăşit puterea de înţelegere a observatorilor şi adeseori, chiar imaginaţia lor cea mai vie-i mai debordantă*.

În cele ce urmează, voi aduce încă o exemplificare în sprijinul acestei afirmaţii.

În cursul anului 1994, am purtat o corespondenţă foarte interesantă cu un personaj nu mai puţin interesant din Timişoara: domnul Costinaş Aurel. În primăvara acelui an împlinea frumoasa vârstă de 64 de ani. Personajul se prezintă singur într-o amplă scrisoare dactilografiată datată Timişoara, 11 iunie 1994. Înainte de a face referiri la experienţele sale ufologice, voi relua aici mai multe extrase din această scrisoare, ce s-ar putea constitui într-o veritabilă profesiune de credinţă.

„Există o bine cunoscută legătură, între ceea ce numim fenomen O.Z.N. şi fenomen paranormal. Persoanele care au o întâlnire cu anumite fenomene de tip O.Z.N. se văd după acest eveniment dotate cu abilităţi paranormale (precogniţii, psihokinezie, levitaţii etc.). Posibil ca unele structuri fizice şi psihice umane să fie preferate de un anumit tip de fenomene O.Z.N., cu răspunsul lor în domeniul paranormal, în timp ce alte structuri participă la cu totul alte manifestări. Rămâne totuşi o mare majoritate de oameni ignoraţi de fenomenele de acest fel. Sunt cazuri când un colectiv mare de oameni devine martorul fenomenelor O.Z.N. Aici vom găsi, desigur, un amestec de diferite structuri fizice şi psihice. În astfel de cazuri este aproape imposibil să găseşti pe acel sau acei câţiva, care

au avut rol de catalizatori în producerea fenomenului. Psihologiei, parapsihologici, sociologici şi ufologiei le revine rolul sau datoria cercetării acestor situaţii.

Producerea unui fenomen de tip O.Z.N. sau paranormal, parc la prima vedere rupt de normalitatea existenţei noastre. Dacă ai posibilitatea participării mai intense, cu o anumită frecvenţă de producere a lor mai stăruitoare şi dacă doreşti să afli ce anume se întâmplă, ajungi la constatarea că de fapt ele îşi au cauzele în împrejurări ale existenţei dintre cele mai banale şi de cea mai pură normalitate. Pe parcursul lecturării celor ce urmează în continuare, vă veţi da seama uşor de aceasta. Este ca şi cum evenimentele vieţii, stările psihice, credinţele noastre, timpul, ne împing spre participarea la ceea ce numim paranormal.

„Suntem obişnuiţi să descriem un fenomen O.Z.N. sau unul paranormal «nud», rupt de atâtea condiţii, care l-au făcut posibil să se producă, care au premers, pe care o mulţime de condiţii din cele mai normale l-au generat. Sunt situaţii în care unii văd o anume manifestare cu totul neobişnuită, în timp ce alţii, deşi sunt în acelaşi loc şi exact în acelaşi timp, nu o văd. Să fie la mijloc lipsa de dotare? Sau neîndeplinirea tuturor condiţiilor care trebuie să preceadă producerea fenomenului?

Când o persoană, în transă sau nu, face prevestirea unui eveniment dramatic, ea participă cu toată fiinţa sa la producerea acelui eveniment, comprimând condiţiile de desfăşurare în viitor. În acest mod, ne găsim, chiar şi în acest caz mai particular, în ordinea firească a producerii fenomenului paranormal.

Când o să ajungeţi la partea oarecum spectaculoasă în care descriu cu amănunte cum a fost vindecat socrul meu de paralizie, veţi înţelege şi mai bine cum viaţa noastră normală generează minunea sau paranormalul. Cum am comprimat aproape întreg trecutul meu, pentru

salvarea unui om de la pericolul de a deveni un handicapat.

M-am născut în municipiul Petroşani la data de 27 martie 1930. La vârsta de un an şi jumătate l-am pierdut pe tatăl meu, prin decesul lui. Şcoala primară am tacut-o tot la Petroşani, cât şi Şcoala Tehnică Gr. I – doi ani”.

Întrerup aici mărturisirile domnului Costinaş Aurel din scrisoarea sa de la 11 iunie 1994. Această epistolă este dactilografiată pe nici mai mult nici mai puţin, 11 pagini şi cuprinde experienţele sale de-o viaţă din domeniul paranormalului. Vom vedea mai departe că aceste mărturisiri şi aceste experienţe merită atenţia deopotrivă a cititorului interesat în fenomenele PSI cât şi de O.Z.N.-un.

O lună mai târziu, la 12 iulie 1994, acelaşi domn Costinaş Aurel îmi expedia o altă scrisoare, tot dactilografiată, în care face referire la alte fenomene ciudate care i-au punctat existenţa la intervale mari de timp, ca nişte jaloane aşezate ciudat dar temeinic în lungul anilor. Deoarece aceste experienţe şi trăiri sunt mai apropiate de cazuistica O.Z.N., le voi expune în continuarea acestui material, fără a opera nicio schimbare în textul expediat de semnatarul scrisorii:

„Casa în care locuiam era aşezată în partea de nord a municipiului Petroşani, spre marginea lui. Modestă, cuprinsă între două grădini, una plină cu flori şi a doua, pe panta unui deal în spatele casei, cu cele necesare: zarzavaturi, pomi fructiferi. Curtea nu era mare, dar nici prea mică. Avea lungimea de circa 10 m şi lăţimea de vreo 8 m. Strada, cu curbura lină, cu casele ei, prinsă între două dealuri, într-o vale nu prea adâncă, avea un mic pârâiaş cu apă puţină, care făcea necesar un podeţ de la stradă la intrarea în curte. Grădina din spatele casei începea imediat de lângă casă la o distanţă de ea de aproximativ 2 m. Un zid gros şi înalt de 1, 5 m, construit din piatră, oprea alunecarea terenului. La extremitatea

curţii, în dreptul uşii de intrare în casă, erau câteva trepte care permiteau accesul în grădina de zarzavaturi împrejmuită cu gard.

Pentru a aşeza în timp evenimentul «inteligentului» glob luminos, acesta trebuie să se fi întâmplat prin vara anului 1939. Eu de abia trecusem de 9 ani. (Fig. 1)

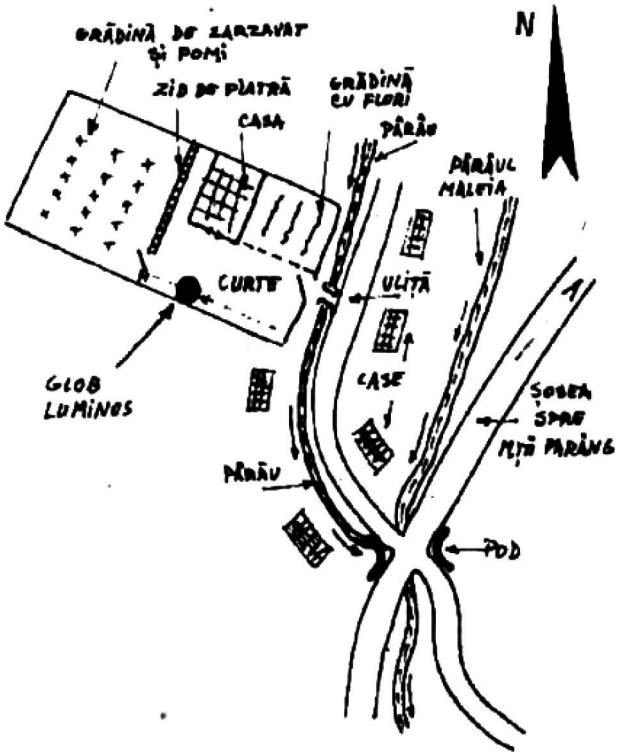

Fig. *1*. Petroşani, vara anului 1939.

„Era vară şi, în plină zi, a pornit o ploaie cu picuri mari şi repezi, aşa cum sunt ploile de vară cu durată scurtă. Nu după mult timp, a apărut soarele cu dogoarea şi lumina lui puternică. Presupunând o înviorare a atmosferei cu răcoarea de după ploaie, am deschis larg uşa pentru a savura plăcerile ei, după o zi toridă. Am rămas însă ţintuit lângă uşă, deoarece un glob luminos, de mărimea unei mingi cu diametrul de 12 sau 14 cm plana uşor prin curte,

aproape de extremitatea ei pe lăţime. Am chemat-o şi pe mama mea, care a privit şi ea uimită. Distanţa de la pământul curţii şi până la acel glob era în jur de o jumătate de metru. Uimirea creştea cu pronunţate stări de teamă. Ceea ce ne-a impresionat mai mult a fost faptul că acel «ceva» şi-a continuat drumul său, urcând tot lin, parcă cercetând pe lângă zidul de piatră, pe toată înălţimea lui, ca să dispara l-am sa producă vreun zgomot sau explozie.

Mai târziu, după anii în care mi-am dezvoltat gustul pentru citit, am identificat acest fenomen în ceea ce numim «fulgere globulare». Rămân totuşi unele curiozităţi care îl deosebesc.

Durata observaţiei sferei a fost de 20 – 30 sec. Culoarea era de un alb cu irizări albăstrui, nu erau reflectări de lumină, avea sau emitea lumină proprie. Direcţia de deplasare era dinspre E-S-E spre V-N-V de-a lungul curţii, de la momentul observaţiei până la dispariţie”.

Şi în continuare, domnul Costinaş Aurel spune:

„(…) Aminteam despre nişte persoane care au văzut de la distanţă un O.Z.N. Este vorba de domnul Ardeleanu Tiberiu, de profesie conductor arhitect, actualmente pensionar. Am stat de vorbă cu domnul Ardeleanu şi am înţeles că va trimite o amplă informare asupra celor ce a văzut (…). Ne cunoaştem de multă vreme şi eu îi respect hotărârea. Pot însă să insist să urgenteze trimiterea informaţiei (…)”.

Scrisoarea din 12 iulie 1994 continuă astfel:

„Cel de-al treilea caz, legat de survolarea municipiului Timişoara de către o sferă luminoasă. Observarea a fost realizată şi detaliată cel mai complet de tânărul azi de 23 de ani, să-l numim N.F. (doreşte să-şi păstreze anonimatul).

N. F. şi cu mine facem observaţia de mai jos. Nu putem preciza anul când s-a întâmplat fenomenul, dar

domnul N.F. Îşi aminteşte eu precizie că atunci urmăream la televizor episodul 5 al şi: „ului serial «Dallas», că era într-o seară de primăvară. Eu locuiesc la etajul IV şi la mine erau domnul inginer Teleescu Remus, fiul meu Costinaş Daniel (26 ani), domnul Feneşan Valeriu (27 ani) şi normal era şi martorul principal, domnul N. F”.

(Referitor la data producerii evenimentului, socot de datoria mea să fac o serie de precizări necesare. Episodul 5 al serialului american „Dallas” s-a transmis la noi, pe micile ecrane, în două rânduri. Prima dată prin anii ’80, când au putut fi vizionate numai aproximativ 70 – 80 de episoade din cele peste 350, după care transmiterea lui s-a întrerupt, din motive care nu au importanţă acum. De bună seamă că la vremea aceea, domnul N.F. era încă prea tânăr – probabil 12 – 13 ani – şi era mai degrabă interesat să se joace cu prietenii de vârsta lui sau să citească o carte de poveşti, decât să urmărească un serial TV, alături de „persoanele mai în vârstă”. Serialul „Dallas” a fost reluat, începând evident chiar cu primul episod, la mai bine de un an după evenimentele din decembrie 1989. Deci, în primăvara anului 1991. Dacă se va reuşi localizarea exactă în timp a episodului 5 al acestui serial, se va putea afla şi data /seara/ în care s-a petrecut observaţia descrisă în aceste rânduri.)

„Fenomenul a fost văzut prima dată de domnul N.F. aproximativ între orele 21: 10 şi 21: 20. Durata observaţiei a fost însă scurtă, de circa 10 – 12 secunde”. (Fig. 2)

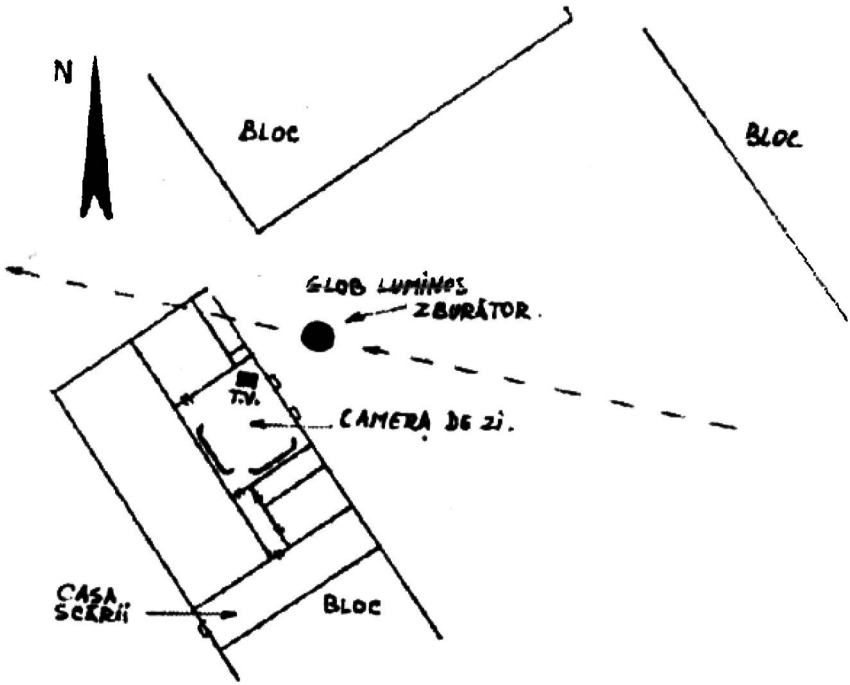

Fig. *2*. Timişoara, primăvara anului 1991.

„Datorită faptului că locuiesc la ultimul etaj (IV), am un câmp mai mare de vizibilitate asupra cerului. În faţa blocului unde locuiesc este un altul, tot cu patru etaje, la o distanţă de 40 m unul de altul. Înălţimea blocurilor este aceeaşi, de 14, 5 m. În ansamblu, trei blocuri sunt dispuse în aşa fel încât formează laturile unui careu.

Globul era luminos şi a fost văzut de domnul N.F. prima dată deasupra blocului din faţă, la o înălţime aparentă de cca. 1/1, 5 m. Înălţimea lui reală, după aproximaţia mea, era de 80 – 100 m. Forma era sferică, de culoare roşu-portocaliu cu o aură irizată de un albastru pal, ce înconjura sfera la mică distanţă de ea. Diametrul aparent era de 50 cm. Se deplasa fără zgomot şi fără să fie sesizate perturbări în instalaţiile electrice sau de altă natură. Cerul era senin, vremea era calmă, liniştită. Era evident că sfera radia lumină şi nu era o reflectare a ei.

Domnul N.F. s-a uitat întâmplător spre fereastră, în timp ce noi ceilalţi urmăream atenţi filmul la televizor. Până să înţeleagă ce ar putea fi, anunţându-ne şi pe noi, a fugit la geam şi l-a mai putut vedea un scurt timp. Eu fiind cu faţa spre geam, dar privind la televizor, am mai putut vedea sfera doar un timp foarte scurt, de 1 – 2 secunde. Am alergat cu toţii la geamul din casa scării, în speranţa să-l vedem, dar nu a mai fost în câmpul nostru vizual. Geamul, respectiv fereastra din casa scării, este pe partea opusă a ferestrei locuinţei mele. Sensul de plutire aeriană a sferei a fost în diagonală pe deasupra blocului cu un unghi azimutal de 290 grade, sau altfel spus, dinspre direcţia E-S-E spre V-N-V”.

Nota bene: Se pare că, la vremea respectivă, postul TV din Timişoara a transmis o ştire referitoare la acest eveniment. Faptul ar putea fi un motiv în plus de localizare exactă în timp a acestei observaţii. În acest sens, iată ce afirmă autorul scrisorii:

„Am telefonat azi 12 iulie 1994 la T.V.T. 1 (…) în speranţa că voi primi câteva informaţii în plus, dar, spre dezamăgirea mea, cu greu şi-au adus aminte că au primit un telefon de la cineva, care i-a anunţat despre fenomenul respectiv şi că de fapt nu au filmat, nu au avut posibilitatea şi ceea ce au dat ca ştire, însoţită de imagini, a fost o prelucrare cât mai apropiată de cele ce au aflat de la diferiţii observatori din oraş”.

Această interesantă scrisoare se încheie cu două „Atestări”, menite să dea un plus de credibilitate întregii afaceri:

Prima atestare – Costinaş Daniel (fiul lui C.A., 26 ani): „Am fost prezent la producerea fenomenului, pe care, după informaţiile mele, îl includ în manifestări de tip O.Z.N. A fost însă prea târziu, când eu am ajuns la fereastră, ca să mai văd ceva. împreună cu ceilalţi am alergat la fereastra din casa scării, însă nu am mai văzut

sfera luminoasă”.

A doua atestare – ing. Remus Telescu: „Regret că nu am reuşit să văd sfera aceea luminoasă, despre care ne-a relatat N.F. împreună cu ceilalţi am alergat la casa scării pentru a reuşi să o văd, nu am mai putut vedea însă nimic. Durata a fost prea scurtă şi până să înţelegem despre ce este vorba, noi fiind atenţi la film, sfera a dispărut deasupra blocurilor, nemafiind în câmpul nostru vizual”.

Aici se încheie scrisoarea domnului Costinaş Aurel din Timişoara, scrisoare datată – aşa cum am mai spus – 12 iulie 1994.

Referitor la cele două „atestări” redate mai sus. Este simptomatică atitudinea unora dintre martorii-cheie ai evenimentelor ciudate sau ieşite din comun, de a-şi feri identitatea. Mulţi dintre ei nu doresc să li se menţioneze decât iniţialele, încercând să-şi păstreze un „anonimat” iluzoriu. Alţii, după ce-şi descriu experienţele la numeroase persoane cu care intră ocazional în contact (membri de familie, prieteni, vecini, colegi de serviciu etc.), refuză să mai vorbească, eschivându-se mai mult sau mai puţin iiscret, atunci când un investigator doreşte să le înregistreze depoziţiile. Teama de ridicol, de a nu fi „arătaţi cu degetul” de către cunoscuţi ori prieteni, *teama de noi înşine adeseori*, ne determină să refuzăm adevăruri elementare. „Am văzut ceva interesant şi straniu, sunt absolut sigur că nu sunt dezechilibrat şi că observaţia mea este cu totul şi cu totul reală, dar nu vreau să se scrie despre mine, pentru că nu doresc ca cei care mă cunosc să creadă că am luat-o razna...” Cam aceasta este mentalitatea, într-un fel, o mică frână în aflarea unor adevăruri care ne vizează pe noi toţi!

În cazul descris mai sus, martorul principal al evenimentului nu doreşte să i se menţioneze decât iniţialele. Vă daţi seama ce catastrofa enormă ar fi fost dacă-i era tipărit aici numele întreg? Din cest motiv, era

chiar posibil ca întreaga urbe de pe malurile canalului Bega să fi fost rasă de pe faţa pământului, mai ceva decât în decembrie ’89!

M-am întâlnit cu acest fenomen deseori în lungul anilor. Am avut întotdeauna grijă să-i întreb pe cei investigaţi dacă doresc să le menţionez numele întreg ori numai iniţialele, în cazul în care voi scrie despre ei. Şi am ţinut cont de fiecare dată de doleanţele fiecărui martor cu care am discutat sau am corespondat. De aceea, pe parcursul acestor pagini vor fi întâlnite uneori numai iniţialele martorilor oculari ai evenimentelor descrise…

Revin cu alte extrase ample din prima scrisoare a domnului Costinaş Aurel, datată Timişoara, 11 iunie 1994. Înainte de a începe însă, o simplă întrebare, care nu poate avea decât un caracter pur speculativ deocamdată: *Drumul pe care l-a parcurs în viaţa acest om, să fi fost oare influenţat de „sfera luminoasa” pe care a observat-o în copilărie, alături de mama sa, sferă ce se deplasa silenţios de-a lungul zidului din curtea copilăriei de la Petroşani*? *I-a influenţat destinul – fără s-o ştie vreodată – un astfel de eveniment, lipsit la prima vedere de o importanţă sau o semnificaţie majoră*?

Rămâne de văzut! Aşadar:

„Cum, din fericire, marea majoritate a oamenilor este sensibilă la suferinţele semenilor, nu m-am exclus nici eu acestei solidarităţi. Spiritele mai sensibile au însă mult de îndurat din această cauză, mai ales dacă nu se mulţumesc doar să compătimească, ci, într-un fel sau altul, se implică.

Mama mea era o femeie simplă de la ţară, din Ardeal, care s-a căsătorit şi s-a stabilit la oraş. Avea frica lui Dumnezeu, era credincioasă şi frecventa în toate zilele de sărbătoare biserica ortodoxă. Pentru a fi protejai de Puterea Divină, în fiecare seară punea sub perna unde dormeam, o cărţulie, «Visul Maicii Domnului». Mă obişnuisem cu cărţulia, dacă n-o punea ea, o puneam eu.

Mai târziu, când am crescut şi am învăţat să citesc, am citit-o şi m-au impresionat atât de mult Patimile Mântuitorului, încât plângeam ca şi cum asistam la răstignirea Lui. Desigur că această încărcare sufletească şi-a găsit refugiul într-o viaţă cu puternice accente religioase. Orientarea spre literatura religioasă m-a prins în anii 1941 – 1942 conducătorul unei grupări de tineri de vârsta mea sau chiar mai în vârstă (...). Oamenii mai în vârstă mă considerau inspirat de Divinitate şi au început să vină şi din aceştia. În 1942 eu aveam 12 ani, iar mama mea nu vedea cu ochi buni această înclinaţie a mea spre orientări religioase diferite, însă nici nu ştia cum să mă oprească. Până într-o zi. Într-o duminică pe la amiază, după terminarea slujbei la biserica ortodoxă, mai multe femei s-au adunat în jurul ei, ca s-o întrebe despre mine, deoarece auziseră că eu conduc pe calea religiei un grup de oameni şi că prin rugăciunile mele vindec bolnavi. Ceea ce a supărat-o mai mult a fost afirmaţia unei femei (afirmaţie desigur tendenţioasă şi ironică), care a fericit-o că a născut un astfel de copil. Adevărul este că eram chemat să mă rog pentru bolnavi, însă eu nu urmăream evoluţia bolii, aşa că nu-mi amintesc de vindecări. În acea zi de iarnă, întoarsă de la biserică şi pornită împotriva mea, m-a luat la o sfântă de bătaie încât cu greu am scăpat din mâinile ei. Am fugit câţiva kilometri buni, de frică şi deznădejde, cu sufletul greu. M-am oprit la un turn cilindric din beton, foarte înalt, cu interiorul gol.

— Să nu uităm că aceasta se întâmpla în prima parte a acestui secol XX, după primul război mondial, (n.a.)

având partea superioară neacoperită. Fulgi uşori de zăpadă, care pătrundeau în interior, se topeau la baza acestei construcţii. Era un tum-suport terminal pentru un funicular, care pe atunci era în construcţie. Ajuns înăuntru, am îngenuncheat şi m-am rugat. În timp ce mă rugam, am ridicat la un moment dat privirea în sus şi deodată, acel

gol prin care în mod obişnuit se vedea cerul, s-a umplut cu o lumină puternică, ce m-a invadat şi pe mine. M-am speriat şi am fugit acasă, unde mama mea m-a primit cu îmbrăţişări şi dragoste, după ce mă căutase disperată pe la vecini.

O întâmplare din perioada de după acea lumină. Am fost plecat din Petroşani într-un alt oraş apropiat, Petrila. Mă apropiam de vârsta de 14 ani. Întorcându-mă pe jos de acolo, singur, în drumul meu am văzut un om căzut la marginea drumului. Nu ştiu nici azi ce era cu el, fapt este că mi-a solicitat ajutor, spunea că nu poate să umble. M-am apropiat de el şi l-am întrebat dacă crede în ajutorul pe care îl poate primi de la Dumnezeu. La răspunsul lui afirmativ, i-am zis: «Scoală-te, că Dumnezeu te ajută să umbli!» Sărmanul om s-a sculat şi a fugit strigând, dar nu am înţeles ce striga. M-au umplut de frică strigătele lui.

Să-mi fie iertate povestirile mele din copilărie, ele mi-au încărcat sufletul şi memoria, eu le redau aşa cum s-au petrecut, frindu-mi indiferent dacă sunt crezut sau nu. Să fiu sincer, multe din fenomenele la care am fost martor, dacă nu ar fi fost prezenţi şi alţi oameni care să confirme şi să reconfirme realitatea lor, le puneam pe seama halucinaţiilor, a confuziei dintre realitate şi vis, neajungând niciodată să scriu aceste rânduri.

„Tot în acest an 1944, am văzut pentru prima dată câteva experienţe de sugestie în stare de veghe, practicate de un coleg de şcoală, pe nume Drumer, azi probabil medic stomatolog. Astfel de experienţe intră în categoria practicilor din domeniul hipnozei. La acea vreme, datorită unui interes crescut faţă de cunoaştere, invadat de întrebări care îşi cereau răspunsuri, aveam pe lângă mine un nedespărţit prieten, pe

Nicolau Nicolae. împreună cu el am început să studiem filosofia, să încercăm să înţelegem câte ceva din Herbert Spencer, Descartes, Immanuel Kant (*Teoria*

raţiunii pure), capotând moral şi spiritual după lecturarea filosofiei lui Arthur Schopenhauer. Desigur că erau foarte pretenţioase teorii filosofice pentru vârsta aceea, noi însă aveam impresia că înţelegem suficient pentru pretenţiile noastre. Nu a avut cine să ne îndrume. Sentimentul religios era puternic diminuat, aşa se explică interesul meu pentru acele experienţe (credeam eu, salvatoare) de sugestie în stare de veghe, în care colegi de-ai mei cădeau în faţă sau în spate, supuşi unei forţe neînţelese de mine. Doream o înţelegere a acestei forţe tainice pentru mine. Un alt prieten mai în vârstă, Şotângă, mi-a făcut cadou lucrarea profesorului Donatto, *Cum poţi deveni hipnotizator*. M-a captivat, doream să experimentez personal, aşa că am citit-o de mai multe ori şi am practicat exerciţiile cerute în carte. După câteva luni de studiu şi exerciţii, am făcut primele experienţe. Reuşitele mi se păreau surprinzătoare. Puteam să fac şi eu căderi în faţă, în spate, să-i fac să uite să numere corect, să nu poată ridica un obiect uşor, un creion de jos etc. Am reuşit catalepsia braţului, insensibilitatea la durere, uşoare stări de somn hipnotic. Am continuat să studiez literatura în acest domeniu.

În anul 1945 devin elev al Şcolii Tehnice Industriale Gr. I, tot din Petroşani. Pe vremea aceea aveam obligativitatea internării, pentru a ne forma atât profesional, cât şi cetăţenesc, în timpul liber, mai ales când scăpăm nesupravegheaţi – căci aveam suficienţi profesori, instructori şi pedagogi – am găsit un loc potrivit pentru experienţele mele, spălătorul comun, care era mai puţin vizitat de către cei ce aveau rolul de a ne supraveghea. Acolo, împreună cu câţiva colegi mai curioşi şi mai interesaţi, făceam experienţe de sugestie.

Într-o seară, am fost rugat de colegi în mod stăruitor să fac ceva experienţe de hipnoză. Eram în dormitorul comun al anului I. Camera pedagogului Braşoveanu avea o

intrare la noi în dormitor, aşa că am hotărât să facem experienţele după ce adoarme domnul Braşoveanu. Am ales un subiect sensibil la sugestie hipnotică, un elev ceva mai retras ce se numea Căţan, cu care am reuşit în încercările mele anterioare, catalepsia braţului, anestezia lui. În acea seară târzie am încercat să-l adorm pe Căţan prin sugestie, aşa cum am învăţat din literatura citită. Orice început îşi are necazurile şi riscurile lui. Aşa că eu am reuşit să-l adorm – şi încă destul de uşor – dar nestăpânind pe deplin tehnicile şi fiind puţin emoţionat datorită numărului mare de spectatori, la sugestiile mele de trezire, Căţan s-a trezit într-adevăr, dar recădea într-o stare de inconştienţă, cu scurte reveniri. Am avut noroc cu pedagogul Braşoveanu, care din fericire nu era străin de astfel de experienţe. A fost anunţat de unul din colegi de situaţia disperată în care ne aflam, eu şi subiectul meu. A folosit sugestii de liniştire, de intrare în somn obişnuit şi l-a ţinut sub observaţie un timp. Eu am fost luat la întrebări, de unde am învăţat să fac aşa ceva. Am explicat ce exerciţii am făcut şi ce cărţi am citit. Mi-a spus că nu este bine să mă dau în spectacol, că nu trebuie să supun voinţa altora şi – ca o compensare a interesului meu pentru astfel de ştiinţe – mi-a dat să citesc *Amintirile unui medium* de Ernest Watten, cu o amplă introducere făcută de regretatul avocat şi scriitor român Nicolae Porsenna”.

(Din nou, o întrebare pur speculativă: S-ar fi frânt oare destinul acestui om, brusc şi iremediabil, dacă pedagogul Braşoveanu i-ar fi aplicat o mamă zdravănă de bătaie, sau l-ar fi dat afară din internat şi din şcoală, în loc să-l încurajeze oferindu-i spre lecturare anumite cărţi interesante?)

„O altă orientare primeşte destinul meu; interesul faţă de hipnoză şi de minunile ei scade mult. Trebuie să recunosc că nu a fost zadarnică această preocupare a mea faţă de tainele sugestiei, autosugestiei şi ale transei

hipnotice. (...) Privind retrospectiv viaţa mea, acum îmi dau seama că ea nu s-a scurs la întâmplare, şi că o intervenţie subtilă şi consecventă m-a împins mereu înainte, uneori prin situaţii dramatice. În 1945 – 1946 au apărut la noi în ţară importante lucrări ale scriitorului Nicolae Porsenna. Conştiinţa mea trebuia să se trezească exact în acest timp, pentru a nu pierde această unică ocazie

„A început să mă intereseze aspectul ştiinţific al fenomenelor. Domnul Braşoveanu dorea să fac şi liceul în paralel cu şcoala tehnică. Mă credea capabil şi avea încredere în mine

„Voi trece peste anii în care experienţele mele nu au fost semnificative. În anul 1948, la 18 ani, eram elev la cursurile de zbor fără motor. Nu am avut şansa să zbor cu planorul, deoarece, fiind printre cei mai buni la cursurile teoretice, drept recompensă, am fost trimis la Ghimbav, Braşov, împreună cu alţi câţiva din Petroşani. La Ghimbav era o şcoală de zbor cu motor condusă de Direcţia Aviaţiei Civile, unde se acordau brevete pentru piloţi pe avioane de turism.

Am fost brevetat în anul 1949. Pentru a ne omorî timpul liber, pentru a fugi de plictiseală, în zilele când nu aveam cursuri sau ore de zbor, câteodată mai umpleam şi eu timpul cu experienţele mele. Într-o zi am încercat, cu colegii mei de dormitor, un experiment pe care nu-l puteam numi telepatie. El consta în găsirea unui obiect ascuns. Experimentatorul era ţinut de mână de către cel care îl ascunsese şi, pe baza unor aproape imperceptibile semnale date de către presiunile sau relaxările mâinii subiectului, comanda fiind doar mentală, după un timp de tatonări, era găsit obiectul ascuns, spre satisfacţia asistenţei. După ce am găsit obiectul, dezlegându-mi hilarul cu care eram legat la ochi, spre surprinderea mea nu tocmai dorită, am văzut că lângă mine era instructorul

meu de zbor. Din păcate nu i-am reţinut numele, dar noi aveam instructori încercaţi, foşti piloţi de vânătoare din aviaţia militară. Am reţinut doar că pe vremea aceea aveam ca şef de zbor pe domnul Lungu. Instructorul mi-a propus să repetăm experienţa, cu comandă mentală dar fără contact. Am fost scos afară din dormitor, supravegheat, legat la ochi, iar instructorul s-a aşezat la o distanţă de 1 – 1, 5 m de mine, comandându-mi doar mental cum să mă îndrept spre locul unde era ascunsă o oglindă de buzunar. Cred că devenisem foarte receptiv, îmi era teamă de un eşec, în care l-aş fi implicat şi pe instructorul meu, şi nu-mi doream deloc aceasta. Succesul a fost însă deplin. Am găsit obiectul, deşi fusese bine ascuns sub o pernă, într-un dormitor cu zeci de paturi suprapuse. Asta i-a uimit pe toţi, iar eu am fost botezat de colegi «fachirul». La vârsta mea de atunci suportam bine această denumire, care astăzi nu mi-ar mai face plăcere. Ceea ce m-a mirat mult, a fost faptul că instructorul avea faţa transpirată şi nu cred că de emoţie.

În anul 1950 am trecut cu bine un alt examen, fiind admis la Şcoala Militară de Ofiţeri piloţi-naviganţi din Tecuci, Focşani. Aici m-am reîntâlnit cu foşti colegi orădeni şi clujeni, cât şi din alte oraşe ale ţării, care au fost elevi la Ghimbav (...). În anul 1952, am fost lăsaţi la vatră”.

Mă întrerup din nou pentru a-mi pune (şi a pune) o întrebare care mi se pare esenţială: *Ce a influenţat destinul acestui om*? Şi încerc să-mi dau câteva posibile răspunsuri:

— Poate pentru că în copilărie mama lui îi punea sub perna pe care dormea cărţulia „Visul Maicii Domnului” şi că era deţinătorul unei „încărcări sufleteşti care şi-a găsit refularea într-o viaţă cu mari accente religioase”;

— Poate pentru că la o vârstă încă fragedă – 14 ani – când alţi copii se mai joacă încă „de-a v-aţi ascunselea” şi „babaoarba”, el îi citea deja pe marii gânditori ai lumii:

Spencer, Descartes, Schopenhauer, Kant sau Porsenna, chiar dacă era o vârstă când *încă* nu înţelegea mare lucru;

— Ori poate pentru că a avut şansa (enorma şi aproape incredibila şansă!) de a întâlni în viaţă – atunci, la început, când trebuia şi era necesar – un pedagog cu numele de Braşoveanu şi un instructor de zbor care, amândoi, în loc să-l pedepsească pentru „vina” de a fi altfel decât ceilalţi, l-au încurajat şi i-au îndrumat primii paşi spre un domeniu atât de instabil şi atât de interesant totodată – acela al paranormalului.

Şi ar mai fi un aspect. Unde ar fi ajuns cercetările de acest gen – mă refer, evident, la cercetările din domeniul paranormalului – cincizeci de ani mai târziu, adică la sfârşit de secol şi de mileniu, în România, dacă atunci, în anii aceia imediat următori celui de-al doilea război mondial, nu am fi avut marele „noroc” al invadării fizice şi morale a „binefăcătoarei” doctrine comuniste? Să nu uităm că au fost anii în care intelectualitatea noastră, toate vârfurile vieţii noastre publice (oameni politici, de cultură, de ştiinţă, din tărâmul religios etc.) au fost lichidate în puşcăriile ce împânziseră ţara şi care funcţionau ca lagăre de exterminare! Dacă n-am fi avut formidabila „şansă” a unei jumătăţi de veac de „comunism luminos”, am fi fost astăzi cel puţin la nivelul „prietenilor” noştri de la răsărit?! E bine de ştiut că ruşii lucrează de decenii bune la cercetările şi experienţele parapsihologice şi au institute serioase şi foarte bine puse la punct în acest domeniu de vârf al contemporaneităţii…

De bună seamă că pot fi găsite destul de multe apropieri sau similitudini între experienţele domnului Costinaş Aurel pe tărâmul paranormalului şi observaţiile de tip fenomen O.Z.N., pe care le-a făcut în timpul vieţii sale. Ne vom convinge de aceasta parcurgând şi în continuare jaloanele acestui destin interesant.

Continui cu destăinuirile cuprinse în scrisoarea din

11 iunie 1994:

„În timpul cât am fost elev la Tecuci, nu am renunţat la experienţele mele. Aşa că mi-am găsit un prieten din Cluj care să mă asiste şi în acelaşi timp un foarte bun subiect, pe Ariton. În orele când aveam puţin timp liber, ne furişam într-o clasă de curs şi făceam experienţe de trecere în transă hipnotică a lui Ariton.

La început am realizat imagini pe care le dorea în prealabil subiectul. În starea de transă, el avea imagini de acasă. De la acestea, am trecut la verificarea acestor imagini-viziuni, imaginând experienţe prin care puteam verifica imediat dacă ceea ce vedea Anton, corespundea unei realităţi concrete.

Una din metode era verificarea orei exacte, la minut şi chiar la secunde. Dacă doream, puteam afla ce se întâmplă într-un loc ales de noi. Aceste experienţe au fost extraordinare. El mergea unde îl trimiteam şi ne informa. Într-o după-amiază, după orele de zbor, profitând de ceva timp liber, am hotărât să mai facem câteva experienţe. Ariton prinsese plăcerea evadărilor din corp, iar noi gustul inditului. Cred că am fost văzuţi şi pârâţi pentru că, în timp ce eu încercam să îl trec pe Ariton în transă, făcând pase de-a lungul corpului, am fost «vizitaţi inoportun» de un domn ofiţer cu funcţie importantă în şcoală. Ne-a întrebat ce facem, de ce suntem acolo şi pe ceilalţi i-a trimis la program. Pe mine m-a oprit să stăm de vorbă. Mi-a spus că ştie că mă ocup cu hipnoza şi s-a interesat dacă prin hipnoză nu se putea să-i vindec o nepoţică de somnambulism. Această recomandare spunea că a primit-o de la un medic. Condiţia ca să trecem la hipnoterapie era aceea de a-mi dovedi posibilităţile mele în hipnoză. În acest sens, eu trebuia să găsesc, prin această metodă, o pereche de mănuşi de piele ale unui ofiţer aviator, care erau date dispărute.

Am solicitat ca pentru reuşita experienţei să-l am ca

subiect pe Ariton. S-a căzut de acord şi s-a stabilit ca în dimineaţa următoare noi să nu mergem la punctul de zbor, ci să ne întâlnim în sala de curs. Comisia prezentă la experiment a fost formată din ofiţerul cu care am vorbit, Petrovici (sau Popovici), unul dintre elevii buni, un alt elev care (dacă îmi amintesc bine) se numea Petrea; în afara acestei asistenţe, desigur eu şi subiectul.

Experienţa a decurs normal, cu verificarea orei exacte, după care am pregătit subiectul (mediumul), aducându-l la nivelul unui raport acceptabil (raport este menţinerea legăturii verbale cu cel ce se află în transă). După aceste pregătiri necesare, am rugat subiectul să caute o anume pereche de mănuşi de piele. Ne-a comunicat la scurt timp locul unde există o pereche de mănuşi de piele. Am verificat imediat, am găsit într-adevăr perechea de mănuşi într-un dormitor mai îndepărtat din clădire, însă nu erau cele căutate.

Am cerut să ni se precizeze unele particularităţi ale mănuşilor. Şedinţa a fost amânată pentru a doua zi, în vederea cunoaşterii particularităţilor. Am ajuns astfel să aflăm că mănuşile aveau o serie, adică un anumit număr de cifre. A urmat o nouă şedinţă. De data aceasta, am cerut subiectului să ne comunice locul doar atunci când a văzut bine şi seria mănuşilor. Experienţa a fost mai dificilă, raportul mai greoi, dar până la urmă ne-a dat locul exact unde erau mănuşile căutate.

Stările noastre emotive erau îndeajuns de ridicate, aşa că imediat după trezirea din transă a lui Ariton, care s-a realizat cu sugestia de bună dispoziţie pentru subiect (respectiv Ariton), am plecat cu toţii în căutarea, mai degrabă găsirea mănuşilor. Le-am găsit exact unde ne-a spus Ariton că se găsesc, în dormitorul indicat, sub un pat, primul pe dreapta de la intrarea în dormitor, într-un cufăr, învelite în hârtie, sub haine şi lenjerie de corp. Această experienţă ne-a uluit pe toţi.

Mie mi s-a interzis să mai practic astfel de experienţe. Aşa că pe tot parcursul cât am mai fost în armată, nu a mai avut loc niciun eveniment de maniera, celui descris mai sus.

Ar fi nedreaptă şi pripită concluzia aceluia care ar crede că eu am alergat după senzaţional. În condiţiile materialismului dialectic impus cu ciomagul şi bătaia, astfel de preocupări, în cazul în care nu aş fi fost cât de cât protejat de nu ştiu ce forţe care ne conduc destinele, mi-ar fi adus doar suferinţă şi necazuri. Tot atât de fals ar fi şi dispreţul faţă de acei ce se ocupă de fenomenele care nu pot fi încă pe deplin explicate (...). Fenomenele paranormale, cât şi fenomenele de tip O.Z.N., au umplut întreaga istorie a omenirii. Nu există o singură perioadă, cât de scurtă, în care să nu se fi produs ceva din aceste fenomene. Ele există în noi, în afara noastră, aşa cum există electricitatea dintotdeauna.

Ajuns acasă în 1952, nu mi-a scăzut interesul ţaţa de paranormal, din contră, s-a amplificat. Tot ce am studiat şi am practicat mi-a fost de un real folos. Am exclus din capul locului superstiţiile, cât şi imaginaţia debordantă. Strict pentru cunoaşterea cât mai probantă, am continuat să experimentez. Evenimentele au fost darnice cu mine.

Am dorit să particip la o şedinţă de spiritism şi ocazia s-a ivit. Un văr de-al meu, Inel Liviu, mi-a oferit acest prilej. Un grup de tineri, alături de persoane mai în vârstă, într-o casă mai izolată spre marginea oraşului, făceau şedinţe de spiritism. Am fost primit fără reţineri, probabil vărul meu i-a informat că nu trebuie să se teamă de mine. Şedinţa se ţinea în jurul unei mese de bucătărie, care trebuia să răspundă la întrebări. Era mai mult un prilej de distracţie şi bine era cum era, deoarece relaxarea şi buna dispoziţie favorizează producerea realelor fenomene, psihokinetice. În componenţa membrilor participant erau şi două tinere fete care nu depăşeau 18 ani (între 15 şi 17

ani).

În tot cursul vieţii mele nu s-a întâmplat niciodată să dau atenţie vreunei forţe malefice. Adevărul este că niciodată nu am intrat în rezonanţă cu ele, le-am ignorat pur şi simplu. Chiar şi o temere faţă de ele poate declanşa o vibraţie evocatoare. Nu este niciun mister aici, un suflet deschis, plin de iubire, atrage nu numai oamenii ci şi animalele, sau chiar şi plantele. Încercaţi inversul, rezultatul va fi dezastruos.

O experienţă interesantă a avut loc după trecerea mai multor ani de studii, eforturi şi experienţe. Am fost căutat tot de un văr de-al meu (...) pentru a-mi propune o şedinţă de aşa-zis spiritism. Cum nu se făceau niciun fel de evocări, prefer să le numesc şedinţe de psihokinezie (...). Şedinţa s-a ţinut în clădirea fostului Sfat Popular, cum i se spunea pe atunci, la parterul ei. Pe lângă mine, prezenţi au mai fost cele două fete, tatăl lor, veri de-ai mei şi încă două persoane, un grafician şi un student în drept. Am contat mai mult pe cele două fete, pe care le credeam dotate cu abilităţi paranormale. Urma să se producă una din cele mai fantastice experienţe de psihokinezie, la care participasem până în acel moment. Cu oarecare greutate am adus de la etaj o masă masivă, gen birou, în jurul căreia s-au aşezat cei doi veri ai mei, cele două tinere şi tatăl lor, rămânând o latură a mesei neocupată. La această parte liberă a mesei m-am aşezat eu, pentru a conduce experienţa. Eu nu avem mâinile pe masă, în contact cu ea. Ceilalţi doi, graficianul şi studentul erau pe post de observatori. Nu după mult timp, la solicitarea mea, masa s-a ridicat în aer cu două din cele patru picioare ale ei. Am cerut să se energetizeze, să acumuleze suficient de multă energie, pentru a ţine şi greutatea unuia din verii mei. Condensarea de energie a fost atât de mare, încât nu numai că masa l-a susţinut pe vărul meu, ci a început chiar să se ridic Inn continuare cu partea care se afla deja în

levitaţie. A fost un experiment foarte reuşit, care însă mi-a lăsat «un gust amar», datorită scepticismului studentului, care credea că eu folosesc cine ştie ce câmpuri magnetice sau electromagnetice, pentru a produce astfel de efecte. Fiecare, pe puterea stărilor lor interioare, se apără de neconvenţional, de incredibil, afişând fie scepticism, fie o anume teamă de necunoscut, cum a fost cazul simpaticului grafician care, cam galben la faţă, îşi făcea de zor cruci.

Deci, un fenomen luminos a fost atunci când mă rugam deznădăjduit în interiorul acelui cilindru de beton. A doua oară s-a întâmplat în jurul vârstei de 24 de ani. Într-o seară târzie, fiind acasă cu mama mea care adormise, eu nu reuşeam să închid ochii. În seara aceea târzie de vară, meditând la complexele manifestări ale vieţii, la un moment dat, am simţit o nelămurită stare de nelinişte şi, aproape în acelaşi timp, am văzut un glob luminos care plana la înălţimea plafonului, chiar în colţul camerei… Deoarece s-a scurs un timp destul de lung de atunci, cam 40 de ani, cea mai bună aproximaţie a mea este că fenomenul a avut loc între orele 23 şi 24, într-o seară târzie a lunilor de vară iunie sau iulie ale anului 1954. Nu eram stresat de starea vremii, consider că afară era un timp liniştit, senin. În cameră era cald, eu stăteam întins în pat acoperit uşor, mă culcasem ca să dorm.

Globul avea lumină proprie, ceva mai palidă decât a Lunii, a iluminat peretele uşor, dar nu a luminat camera decât foarte slab, fiindcă am văzut puţin din contururile mobilelor. Nu am auzit niciun fel de zgomot, culoarea era de un alb asemănător cu Luna care luceşte pe cer. A apărut în colţul camerei format din peretele în care era uşa de la intrare şi al doilea perete cu geam. Acest colţ era cel mai îndepărtat de mine când stăteam culcat cu capul pe pernă. Durata cred că a fost de aproximativ un minut. Diametrul globului era de 10 – 12 cm şi avea o mişcare înceată de înaintare. Se îndrepta uşor spre mine şi în

acelaşi timp creştea în diametru. Am fost îngrozit de această apariţie neaşteptată în cameră. Am vrut să strig după maică-mea, dar am constatat că nu puteam să scot niciun sunet. Nu puteam să fac nicio mişcare, nu ştiam ce se va întâmpla cu mine, singurul lucru ce-l mai puteam face era să urmăresc evoluţia globului, înaintarea acestuia nu era la înălţimea plafonului, nu se prelingea pe lângă plafon, ci se îndrepta spre locul unde eram eu. După ce a ajuns la jumătatea distanţei dintre colţul camerei şi mine, după ce a crescut până la dublarea dimensiunii lui la peste 20 cm, a dispărut instantaneu. După dispariţia lui, mi-am revenit şi nu am mai dorit să mai trezesc pe nimeni. Mă liniştisem şi – ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic – la scurt timp am adormit. Exclud posibilitatea unei stări halucinatorii. Eram perfect sănătos, practicam în tinereţe gimnastica, am fost şi la campionatul naţional de gimnastică de la Cluj. De nenumărate ori am fost supus unor riguroase vizite medicale şi psihologice, mai ales în aviaţie, ca pilot (...). Vigoarea tinereţii orientate astfel a declanşat, energii ce au stat la baza unor fenomene mai aparte. Am învăţat o regulă de aur, foarte valoroasă. Să nu mă las impresionat de insuccese, să nu rămân la pământ-dacă am căzut, să mă adun, să mă ridic din nou în picioare şi să merg mai departe”.

Acestei experienţe ciudate trăită de domnul Costinaş Aurel în 1954, trebuie neapărat să-i adaug câteva rânduri. Poate că nu aş fi făcut-o dacă, între timp, la noi nu ar fi apărut o excelentă traducere a cărţii *Dincolo de realitate* a scriitoarei americane Karla Turner (Ed. Aldo Press, Bucureşti, 1995). Această carte trebuie citită pentru a înţelege în ansamblu fenomenul trăit şi de Costinaş Aurel.

Despre „ciudaţii vizitatori nocturni” s-a scris în nenumărate rânduri până acum. Aceste manifestări par a fi un alt aspect neînţeles încă al atât de complexei fenomenologii ufologice.

În cazul experienţei lui Costinaş Aurel, evident, nu se mai poate şti acum, după trecerea atâtor ani *cât timp îi lipseşte* din totalul orelor sau minutelor acelei nopţi de vară. Numai o serie de şedinţe de regresie hipnotică ar mai putea pune *oarecum* lucrurile la punct. O reîntoarcere în timp, care să-l determine pe subiect să retrăiască momentele acelei experienţe, ne-ar releva poate unele amănunte absolut surprinzătoare.

Revin la cartea menţionată mai sus. Descriindu-şi cu mult curaj implicaţiile directe într-o serie de evenimente stranii, Karla Turner afirma printre altele:

— „Probabil că sunt şi alţi oameni ca noi fără să aibă vreo idee despre lucrurile ascunse din trecutul lor”. P. 68)

— „Tot mai mulţi oameni descopereau că fuseseră contactaţi în trecut de extratereştri”. P. 89)

— „Întâlnise demult, într-o noapte, o minge plutitoare de lumină, de dimensiunea celei de baschet”. P. 145)

— „Ne întrebam ce tip de inteligenţă putea provoca asemenea halucinaţii care păreau nereale? Şi de ce? (...) Credeam că cel puţin un anumit grup din aceste fiinţe «se hrăneau» într-un fel din emoţiile noastre, mai ales din cele puternice, generate de frică, durere, disperare şi acţiuni impulsive. (...) Extratereştrii imaginaţi sub forma unor «vampiri emoţionali» erau un gând foarte bizar, dar nu străin, poate, de toate celelalte de care auzisem”. P. 162)

— „Şi, tot mai mulţi oameni descoperă că vieţile lor au fost marcate de vizitele fiinţelor necunoscute. Mulţi din ei, care au ţinut secrete aceste episoade, la fel cum am făcut şi noi atâta timp, prind curaj, ignorând ameninţarea ridicolului, pentru că ştiu că experienţele lor sunt reale şi doresc o explicaţie”. P. 220)

Continui cu ultimele fragmente din scrisoarea Domnului Costinaş Aurel din Timişoara:

„(...) Anii ce au urmat după 1954, au fost când foarte duri, când am avut parte de oarecare linişte. În 1965 am

cunoscut-o pe viitoarea mea soţie cu care am împărţit binele şi răul, până în 1984 când ea a decedat în urma unei hemoragii cerebrale.

(...) în timpul cât era soţia bolnavă, dar încă mai putea să umble, a paralizat tatăl ei, socrul meu. În acest caz s-a întâmplat o minune, care ar fi trebuit să mă înveţe cum să fi procedat şi în cazul soţiei, dar mi-am dat seama prea târziu.

(...) Socrul meu s-a opus, înainte de a veni eu, internării în spital. Rămas doar eu cu el, am comprimat toată experienţa mea în câteva minute. L-am întrebat dacă poate crede că prin voinţa lui Dumnezeu poate fi făcut sănătos. La răspunsul lui afirmativ, i-am spus să se roage pentru sănătatea lui cu toată încrederea. Am lăsat timpul necesar rugăciunii (...) după care m-am rugat şi eu (...). Am făcut pase de la picioare spre cap, stăruind pe membrele inferioare, pe mâini, pe inimă şi cap. Pasele le-am făcut la o distanţă de cca. 10 cm de corp, timp de cinci minute. După care, m-am aşezat la picioarele lui şi am masat centrii de reflex ai creierului mare şi ai trunchiului cerebral (...). Am înţeles că boala a fost învinsă (...). În aceste câteva minute a fost salvat de la o boală grea (...)”.

„Nu recunosc la mine calităţi de vindecător”. (...)

„După luna aprilie 1984, când soţia mea a decedat, fenomenele paranormale au avut o mare varietate de manifestare, unele atât de incredibile încât sunt greu de povestit”.

Scrisoarea aceasta este, desigur, mult mai amplă. Dar am socotit că extrasele pe care le-am redat aici sunt mai mult decât suficiente pentru a înţelege, într-o oarecare măsură, destinul acestui personaj interesant şi experienţele insolite prin care a trecut în viaţă.

Putem însă înţelege, ca simpli muritori de rând, destinul aproapelui nostru? Dar propriul nostru destin?

Este foarte posibil să aflăm în curând că, de fapt,

fenomenul O.Z.N. nu este altceva decât una din multiplele faţete, forme de manifestare ale Paranormalului. Probabil că nu putem înţelege încă fenomenul O.Z.N., tot aşa cum nu înţelegem aproape deloc tainele parapsihologici. Cele două „ştiinţe de frontieră” – denumire cu totul improprie – Ufologia şi Parapsihologia, se întrepătrund probabil până la contopire, având ca „unic scop nemărturisit” acela de a ne da nouă mai multă bătaie de cap…

Tot cam aşa ar putea sta lucrurile şi în cazul domnului Costinaş Aurel din Timişoara. Ca în marea majoritate a cazurilor de aceeaşi factură, nu putem distinge încă exact care dintre cele două noţiuni – Parapsihologia sau Ufologia – formează CAUZA şi care EFECTUL în viaţa acestui om.

Probabil că nu suntem încă pregătiţi pentru astfel de decantări. Iar atunci când vom fi, fără doar şi poate, vom realiza marea performanţă de a ne fi „săltat” pe o nouă treaptă evolutivă…

2

EXTRATEREŞTRII – STĂPÂNII NOŞTRI?

Motto:

Natura cunoaşterii este multiplă, ca Natura însăşi, (p. 132)

În primăvara şi vara anului 1991, am purtat cu doamna M.M. din Mediaş o corespondenţă foarte interesantă. Din păcate, mult prea scurtă, ea întrerupându-se în toamna acelui an, odată cu plecarea mea în Spania. Toate încercările ulterioare de a relua această corespondenţă au fost – nu ştiu din ce cauză – sortite eşecului. Nu am primit niciodată permisiunea corespondentei mele (nici nu i-am cerut-o, de altfel) de a-i specifica numele întreg; de aceea, în paginile ce urmează, o voi menţiona simplu: doamna M.M.

În acea primăvară a lui ’91, la data când îmi completa o foarte detaliată „Informare O.Z.N”. pe care i-o

expediasem prin poştă, doamna M.M. avea 33 de ani, era profesoară fără a avea un serviciu, era căsătorită şi avea un copil. Trecuse deja prin multe, foarte multe necazuri în viaţă. Voi reda în continuare textul integral al acestei „Informări O.Z.N”. foarte ample (18 pagini de manuscris), fără a opera niciun fel de modificări în textul original.

Cititorul celor ce urmează se va convinge evident de experienţele extrem de ciudate prin care a trecut, de-a lungul anilor, doamna M.M., şi va putea constata că dânsa nu este singura persoană (nici din lume şi nici din ţara noastră) care a avut astfel de experienţe, ce ating deopotrivă atât domeniul paranormalului, cât şi al fenomenului O.Z.N.

— *Anul*: 1968. *Durata observaţiei*: 10 – 20 minute. *Momentul*: vara, după-amiaza. *Localitatea*: Mediaş. *Poziţia*: în aer liber. *Condiţii atmosferice*: senin, fără vânt şi potrivit de cald. *Mărimea obiectelor*: mărimea unor avioane. *Formă*: cerc, triunghi, pătrat, forme ce variau în timp. *Culoare*; roşu, verde, portocaliu etc. *Luminozitate*: erau luminoase, dar nu cred că aveau lumină proprie. *Zgomot*: nu reţin nimic. *Direcţie de deplasare*: orizontal, vertical, oblic. *Înălţimea de deplasare*: la care circulă şi avioanele. Nu ştiu cum au apărut şi dispărut şi eram însoţită de martori (părinţi şi vecini). Să fi fost 4 – 5 obiecte, nu ştiu exact, dar ştiu precis că luau forme şi culori diferite, iar mişcările lor erau variate. Uneori stăteau nemişcate, fixe.

(Este bine de reţinut că la data acestei prime observaţii, martora nu avea decât zece ani.)

— Cred că era în vara anului 1975 (?), pe înserate (să fi fost ora 22: 00?), la Mediaş. Nu ştiu dacă a durat cinci minute totul! Cerul era înnorat. Stăteam la geam, în faţa căruia şi azi se află o fântână. Era o linişte sinistră. Strada era pustie, doar eu la geam. Deodată, văd pe cer, în depărtare, o luminiţă ce se apropia de mine. Viteza sa era foarte mare, iar lumina îi creştea. În mărime şi intensitate.

Când a ajuns la vreo doi-trei metri în faţa mea, am observat că avea o formă ovală, ca de ou. Mărimea era cam de 30 – 50 cm. N-avea o culoare anume; era ca un nor luminos (cu lumina sa proprie). Venise oblic, coborând puţin până ajunsese în faţa mea, la o înălţime de 2 – 3 m faţă de sol, la nivelul geamului meu. Ca martori nu am avut pe nimeni, eram singură într-o linişte de mormânt, fără nicio stea pe cer. (Fig. 3) M-am mirat şi m-am speriat. Am fugit de la geam în camera mamei pentru a o chema şi pe ea să vadă minunea care mi-a provocat o stare sufletească greu de explicat: şi frică, şi bucurie, şi groază, şi fericire, nu ştiu exact, în tot cazul o emoţie puternică. Până să mă reîntorc la geam cu mama, forma ciudată deja se depărta cu o viteză fantastică înspre Liceul Şt. L. Roth.

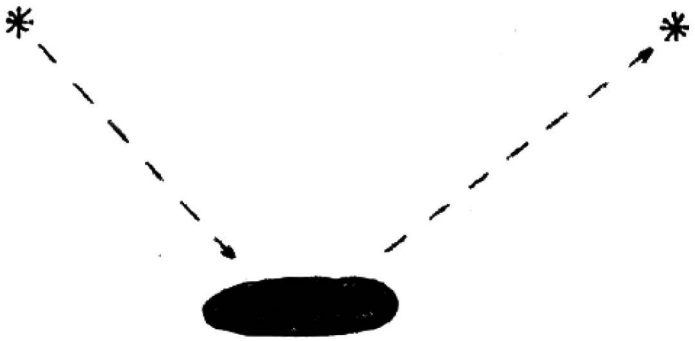

Fig. *3*. Mediaş, vara anului 1975.

— Era toamna târziu spre iarnă, seara pe la orele 19: 00, în anul 1978. Aveam seminar la economie politică, cu o profesoară tânără. În timp ce vorbea, deodată s-a oprit speriată, întrebându-ne mirată la ce etaj ne aflam. Văzuse pe „cineva” la geam. Atunci (ca prin telepatie), am avut ideea că este un O.Z.N. Am privit înspre geamul aflat cam la 1 – 2 metri de mine, în stânga mea. Nu mai era nimeni între mine şi geam, eram cel mai aproape de fereastră. După circa cinci minute, văd şi eu la geam, deplasându-se de la dreapta spre stânga, două forme alburii, ca doi nori,

de circa 50 cm (?) mărime. Erau ovali. (Fig”. 4) Acele obiecte mi-au produs un adevărat şoc, astfel că am izbucnit isteric în plâns, dar şi în râs (râdeam, iar lacrimile curgeau neîntrerupt), simţind în mine o putere extraordinară. A fost un amaâgam de sentimente care au răbufnit dintr-odată, ca un vulcan. Spaima a fost îngrozitoare. S-a întâmplat deci la Facultatea de Tehnologie Chimică a Universităţii Babeş-Bolyai din Cluj-Napoca. Aceste obiecte erau luminoase (afară era întuneric). Ca martori n-am avut pe nimeni în momentul în care am zărit acele forme; doar profesoara mea care văzuse într-un alt moment, anterior declanşării crizei mele psihice. A durat totul (mă refer la ceea ce am văzut eu), cam două-trei minute (?). Nimeni din sală (niciun alt student) n-a sesizat nimic. Singura persoană care s-a apropiat de mine şi se pare că m-a înţeles, a fost profesoara.

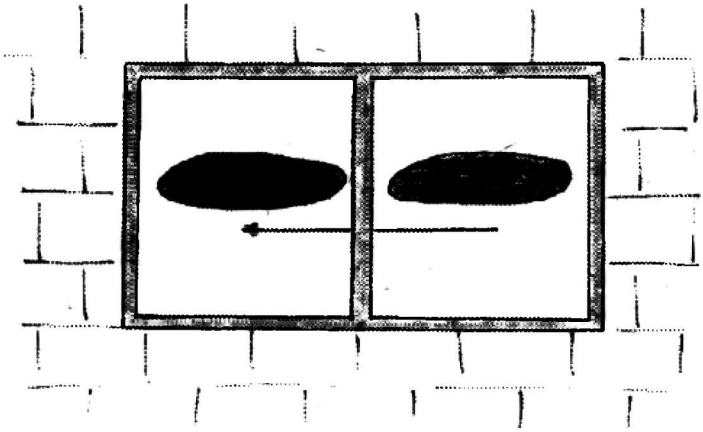

Fig. *4*. Cluj-Napoca, toamna 1978.

— Era în octombrie 1980, pe la orele 23: 00 – 24: 00, la Cluj-Napoca, în complexul studenţesc „Haşdeu”, căminul 3, etajul III. în cameră eram patru studente. Eu eram într-un pat suprapus. Deodată, ne-am trezit trei din cele patru studente (celelalte două erau în paturile de pe partea mea; vizavi de noi mai era o studentă care nu a

auzit nimic) speriate şi îngrozite deoarece se părea că se cutremura clădirea, de parcă s-ar fi rostogolit ceva pe deasupra. S-a auzit un zgomot ciudat şi puternic (rostogoliri, spărturi de geam etc.), dar parcă înfundat (în tot cazul ceva difuz, nimic clar şi precis, dar puternic). Una din cele două studente de pe partea mea a întrebat speriată dacă e închis geamul, iar cealaltă, dacă uşa este la fel de bine încuiată. Uşa avea şi yală şi cheie şi cârlig, iar geamul era dublu şi bine închis. Şi totuşi, noi avusesem impresia că cineva, cu ceva, pătrunsese în camera noastră. Nu se vedea nimic, ci doar se auzea. Apoi eu am simţit că sunt extratereştrii (dar numai eu) şi parcă eram fericită. Apoi am adormit toate trei. După un timp (cred că era după miezul nopţii) m-am trezit brusc (dar numai eu), văzând lângă patul meu, în stânga (eu eram culcată pe spate) o fiinţă, ce mi s-a părut a fi de sex feminin. Părea a fi brunetă, cu breton, sau avea o cască ce-i acoperea fruntea. Faţa îi era netedă (fără niciun fel de riduri) şi palidă ca a unei mumii de ceară şi parcă n-avea gură. Era cred îmbrăcată cu ceva. Am încercat să mă ridic din pat şi să mă lupt cu ea, dar eram ţeapănă ca o statuie. Muşchii îmi erau inerţi şi gura încleştată, astfel că eram imobilizată la pat, neputând să mă opun în vreun fel sau să strig. Eram parcă paralizată. Totuşi” ştiu că am întrebat-o (presupun că prin gând) cine este şi de unde vine? Mi-a răspuns cam aşa: „Nu te teme, cine m-a trimis, a făcut-o ca să te ajut”. Am observat atunci că-mi injecta ceva (printr-o seringă ce părea de plastic, alburie, de mărimea celor madicale obişnuite) în venă, în partea din mijloc a mâinii stângi. După injecţie, am adormit, fără să ştiu ce s-a mai întâmplat. Dimineaţa aveam faţa roşie ca arsă de soare (aveam parcă şi mâncărimi, făcusem şi alergie puţin). Mai târziu (după câteva ore, în timpul cursului de la facultate) am descoperit la mâna stângă trei înţepături (vizibile cu ochiul), pe care le mai am şi astăzi (mi-au lăsat probabil „o

amintire”).

(N.a.: La vremea când primeam această scrisoare – anul 1991 – de la doamna M.M. din Mediaş, nu apăruse încă, nici măcar în Statele Unite, cartea *Dincolo de realitate* a scriitoarei americane Karla Turner. Această carte avea să vadă lumina tiparului un an mai târziu, în 1992 şi să fie tipărită în româneşte abia în 1995, aşa cum am menţionat deja în capitolul anterior. Aşadar, nici nu poate fi vorba de faptul că doamna M.M. ar fi citit cartea înainte de a-mi fi scris. Şi-a descris experienţa prin care a trecut, în mod liber şi natural, fără să aibă habar că undeva, la mii de kilometri depărtare, există alţi oameni care trec prin exact aceleaşi experienţe pe care le trăieşte ea însăşi. De altfel, aveam să mă întâlnesc eu însumi, în toţi aceşti ani, şi cu alţi „subiecţi” care au trecut prin experienţe absolut asemănătoare, chiar aici, la noi în ţară. Din nefericire, nu toate aceste persoane au fost de acord să scriu despre ele şi întâmplările lor. E vorba de experienţe personale, de trăiri intime, care cel mai adesea depăşesc puterea noastră de înţelegere şi discernământ, iar cei ce le traversează preferă, adeseori, să nu le mai mărturisească şi altora. De bună seamă că nu trebuie să-i condamn în niciun fel şi să-i înţeleg perfect pe toţi aceştia…)

— Timp de un an de zile (anul 1980), au urmat multe alte fenomene terorizante (la Cluj-Napoca, în acelaşi Complex „Haşdeu”, cămin 3). Auzeam cum se deschidea uşa, de obicei după miezul nopţii, şi intra cineva. Paşii fiinţei necunoscute erau mari şi apăsaţi, ca ai unui uriaş. Părea un monstru enorm, o matahală, cu un miros specific neplăcut, apăsător, ca de cadavru. Îi auzeam respiraţia greoaie. Alteori, am văzut doi ochi mari fosforescenţi ce se măreau şi se micşorau continuu, venind de undeva din beznă, parcă printr-un tunel întunecat. Odată, am avut înaintea mea un chip strălucitor, ca o mască de aur, cu ochi

mari, fosforescenţi, scânteietori şi adânciţi în orbite. Altă dată am zărit un fulger pătrunzând prin geamul deschis al camerei.

— Într-o noapte din 1981, m-am luptat cu o „formă” neagră (o umbră) şi am învins-o, reuşind s-o îndepărtez (la Cluj-Napoca). Ziua eram surprinsă de apariţii stranii (Mediaş).

— Fenomene interesante s-au semnalat şi în comuna Blăjel (la 10 km de Mediaş), iar la Mediaş, pe strada Colinei şi în pădurea din apropierea acestui loc. S-au văzut O.Z.N.-un şi arătări ciudate. Perioada: 1980 – 1982.

— La 23 octombrie 1982, pe la ora 20: 30 (Mediaş), am observat deasupra pădurii de pe dealul din spatele casei, o stea foarte mare care se lăsa lin în jos. Au dispărut după un oarecare timp, şi steaua şi lumina ei. (Fig. 5)

Fig. *5*. Mediaş, 23 octombrie 1982.

— La 8 noiembrie 1982 (Mediaş), pe la ora 18: 30, am văzut pe deal o stea roşiatică ce se mişca orizontal. S-a stins, s-a aprins, după care s-a stins definitiv.

— La 9 noiembrie 1982 (Mediaş), pe la miezul nopţii, m-am trezit brusc, auzind un zgomot puternic în pod (ca şi cum s-ar fi rostogolit prin cădere nişte obiecte). După un timp, am auzit pe cineva umblând în camera alăturată.

— La 28 ianuarie 1983 (Mediaş), după miezul nopţii, m-am trezit simţind prezenţa unei fiinţe străine în cameră. Am aţipit, m-am trezit din nou şi am auzit o voce de bărbat care părea că-mi spune ceva. M-am simţit moleşită,

imobilizată la pat, ca într-o stare de transă. N-am văzut nimic, doar am auzit.

— La 20 ianuarie 1984 (Mediaş), s-a auzit în podul casei (de-a lungul lui) o rostogolire a unui obiect. Am avut momente de slăbiciune, ameţeală, lipsă de putere.

— La 5 februarie 1984 (Mediaş), pe la ora 21: 26, am auzit paşi în pod. La scurt timp, am văzut o lumină în cameră. Am avut o senzaţie de plutire şi emoţie puternică. Apoi mi-a apărut o imagine în faţă (o maşină cu farurile aprinse).

— La 13 decembrie 1985 (Mediaş) noaptea, am auzit paşi în pod.

— La 17 decembrie 1985 (Mediaş) noaptea, am auzit în pod mişcare, iar în cameră am simţit prezenţa unei forţe.

— La 9 mai 1986 (Mediaş), după miezul nopţii, mi-a apărut în faţă o lumină orbitoare care m-a determinat să deschid ochii. După câtva timp, am auzit în pod o bubuitură.

— La 5 septembrie 1986 (Mediaş), pe la miezul nopţii m-am trezit brusc, văzând un val de lumină. Ceva luminos plutea în cameră.

— La 8 noiembrie 1986 (Mediaş), pe la miezul nopţii am văzut o lumină care m-a speriat.

— La 28 noiembrie 1986 (Mediaş), pe la ora 03: 00 dimineaţă m-am trezit brusc auzind uşa închizându-se, ca şi când cineva ar fi ieşit afară din casă. Eram convinsă că cineva fusese în camera mea.

— La 27 decembrie (Mediaş), pe la ora 22: 00, am văzut o lumină în cameră şi după puţin timp, un fum alb la sobă. Lumina venise dinspre geam.

— La 17 iulie 1987 (Mediaş), pe la ora 4 – 5 dimineaţa am auzit zgomot la uşă (închizându-se parcă). După scurt timp am auzit la geam pe cineva făcând zgomot. Am avut impresia că stătuse jos şi apoi brusc

fugise de la geam. M-am speriat rău. L-am trezit pe soţul meu, spunându-i să meargă să se uite cine este în curte afară. Dar n-a văzut nimic.

— La 26 noiembrie 1987 (Mediaş) dimineaţa pe la ora 07: 00 (dormind singură în cameră), m-am trezit brusc auzind paşi (de bocanci) şi fâlfâiri de aripi. Nu aveam putere să mă mişc, eram ca paralizată, nu reuşisem să deschid nici măcar ochii. Cu toate acestea, am intuit şi chiar am văzut două persoane, una încercând s-o oprească pe cealaltă, care era bărbat şi venea înspre patul meu. N-aveam putere să mă opun, dar am făcut cruce cu limba în gură şi dintr-odată bărbatul s-a retras. Abia atunci mi-am revenit din amorţeală. Mă simţeam obosită, dar şi calmată parcă.

— La 20 ianuarie 1988 (Mediaş) pe la orele 20: 00 – 21: 00, s-a arătat deasupra zidului o formă luminoasă alb-argintie, ce s-a deplasat apoi (după ce a staţionat un timp) cu o viteză foarte mare. Soţul meu a fost tare speriat în faţa acestei minuni. N-a avut niciun martor. Am descris după cum mi-a relatat el.

— La 10 noiembrie 1988 (Mediaş), dimineaţa, am simţit pe cineva (înalt) intrând în cameră. S-a aşezat pe pat, la picioarele mele. De frică, mi-am făcut din nou cruce cu limba în gură şi, după puţin timp, „persoana”… s-a evaporat.

— La 2 martie 1989 (Mediaş) am avut un vis straniu. Se făcea că eram într-un autobuz cu lume multă. Cerul era parcă întunecat. Deodată, văd prin geamul din faţă (al autobuzului), la fel ca şi ceilalţi din maşină, un O.Z.N. Nava era alcătuită parcă din două avioane lipite unul de altul. Toţi ne-am cutremurat de spaimă. Nava s-a aşezat pe autobuz (deasupra lui). Toată lumea a ieşit îngrozită din maşină (inclusiv eu). Uitându-ne miraţi la navă, observăm cu toţii ieşind din interior nişte fiinţe ciudate, semănând cu oamenii (pielea albă, netedă, bruneţi, nas alungit şi

ascuţit). Zărindu-mă în mulţime, acele fiinţe m-au fixat cu privirea şi au îndreptat asupra mea o lumină orbitoare, ca de reflector. În momentul acela am simţit în mine o putere fantastică, consecinţa fiind aceea că am început să mă înalţ în văzduh şi să zbor deasupra oamenilor. Zburând aşa, am ajuns la poarta unei instituţii, unde erau adunaţi câţiva angajaţi de acolo. La început ei nu m-au observat (presupun că eram invizibilă pentru ei). După un timp ei m-au zărit şi… m-am trezit. Semnificativ este faptul că eram foarte fericită când pluteam prin aer deasupra pământului. Starea sufletească era euforică.

— La 4 martie 1991 (Mediaş), înainte de prânz, în timp ce dormeam, m-am trezit brusc auzind zgomot, mişcare şi chiar paşi prin cameră. Era o forţă sau o fiinţă care venea înspre patul meu, apărând lângă mine. Se aşezase apoi în faţa mea, arătându-mi-se cu chipul mamei mele, având nişte ochi clari şi cu o privire rece şi fixă, ca de gheaţă. După aceea a dispărut. În tot acest timp eram moleşită, fără vlagă şi putere să mă opun cumva acelei forţe (am reuşit doar să-mi fac cruce cu limba în gură).

— La 8 martie 1991 (Mediaş), după-masă între orele 16: 00 – 17: 00, am auzit o bubuitură în geamul camerei. Am crezut că a aruncat cineva cu ceva în geam. Am ieşit în curte, dar nu am văzut nimic. Vecinul a auzit şi el bubuitura.

— La 9 martie 1991 (Mediaş), dimineaţa la ora 04: 00 s-a cutremurat geamul (se pare că al bibliotecii). Am aprins lumina, dar n-am văzut nimic.

— La 16 aprilie 1991 (Mediaş), noaptea pe la ora 01: 00 m-am trezit brusc din somn deoarece am auzit un zgomot (parcă ar fi trecut o săgeată pe la geam) şi am văzut o lumină la fereastră. După un timp, am auzit mişcare în cameră.

Cea de-a 18-a pagină a acestei interesante „Informări O.Z.N”. – semnată de Doamna M.M. la 24 Aprilie 1991 – se

încheie cu următoarele cuvinte: „Tot ce am scris nu este o invenţie şi nici n-am recurs la exagerări. Am încercat să fiu cât mai obiectivă şi mai exactă. Dacă voi mai avea contacte, vă voi anunţa prin scrisori. Mă bucur că cineva mă crede că spun adevăruri (...). Am apelat la semnul crucii, deoarece aşa m-au îndrumat preoţii”.

Într-o scrisoare anterioară, datată 20 martie 1991, doamna M.M. specifica printre altele: „Dar ceea ce m-a uimit cel mai mult în viaţă a fost contactul cu O.Z.N.-un şi fiinţe ciudate, încă din 1968 (de la vârsta de 10 ani). Cea mai zguduitoare întâmplare a fost cea din octombrie 1980 la Cluj (ca studentă). Toate aceste viziuni misterioase le-am descris în amănunţime într-un mic caiet”.

După primirea acelei atât de interesante „Informări O.Z.N.”, îi răspundeam doamnei M.M. cu următoarele rânduri:

„(...) Cazul dvs., nu este singular şi, citindu-vă rândurile, îmi veneau în minte câteva întâmplări similare petrecute în lume în ultimele decenii. (...) Trebuie să ştiţi că literatura de specialitate este în deplină cunoştinţă de cauză în legătură cu aceste fenomene, care ţin mai mult de domeniul paranormalului, decât de acela al unei stricte cercetări a fenomenologiei O.Z.N. (...) Nu vă faceţi griji: nu sunteţi singură (...)”. În sfârşit, într-o ultimă scrisoare din septembrie 1991, doamna M.M. spunea: „Nu uitaţi că eu sunt un medium bun pentru extratereştri şi că prin mine puteţi afla şi descoperi multe taine!” Au fost ultimele cuvinte pe care le-am mai primit de la această enigmatică doamnă şi – aşa cum spuneam la început – orice încercare a mea, la reîntoarcerea de pe pământul iberic, de a relua această legătură, a fost sortită eşecului. Poate că scrisorile mele nu au ajuns la destinaţie, sau poate că răspunsurile nu mi-au parvenit...

Ne controlează oare extratereştrii mintea, sufletul şi puterea de înţelegere? Sunt ei oare stăpânii destinului

uman, influenţând deopotrivă trecutul, prezentul şi viitorul acestei civilizaţii terestre, aflată în plină desfăşurare?

„(…) Eu cred că fenomenul O.Z.N. reprezintă o dovadă a existenţei unor alte dimensiuni de dincolo de spaţiu-timp; O.Z.N.-urile s-ar putea să nu vinăjjin spaţiul obişnuit, ci dintr-un *multivers* care se află în jurul nostru, a cărui realitate tulburătoare am refuzat cu încăpăţânare să o luăm în considerare, în ciuda evidenţei pe care o avem în faţa ochilor de mai multe veacuri. (…) O.Z.N.-urile sunt manifestări fizice care nu pot fi înţelese separat de realitatea lor psihică şi simbolică. Ceea ce vedem nu este o invazie extraterestră. Este un sistem spiritual care acţionează asupra oamenilor şi foloseşte oamenii. (…) O.Z.N.-urile ar putea veni de pe Pământ fără ca să fie, în mod necesar, invenţii umane, sau ar putea veni dintr-o altă galaxie fără ca, în mod necesar, să fie nave spaţiale. (…) Multe teorii au încercat să explice fenomenele paranormale împrumutând din fizică conceptele dimensiunilor spaţiului şi timpului, concepte care mi se par demodate. (…) Poate că ar trebui să ne eliberăm gleznele teoretice de lanţurile spaţiu-timpului. (…) Am aflat că propriile noastre concepte de spaţiu şi timp sunt greşite, că există o realitate mult mai vastă, alte dimensiuni, şi că a venit vremea să punem la îndoială imaginea pe care ne-am creat-o despre Univers. (…) Există ceva în legătură cu rasa umană cu care «ei» interacţionează şi nu ştim ce este acest *ceva*. Fac parte din mediul înconjurător, din sistemul de control al evoluţiei umane. Dar efectele lor, în loc să fie doar fizice, se simt şi în credinţele noastre. Ei influenţează ceea ce am putea numi viaţa noastră spirituală. Ne afectează politica, istoria, cultura. Sunt ceva din trecutul nostru. Şi, fără îndoială, fac parte din viitorul nostru. (…) Există un sistem de control spiritual al conştiinţei umane şi fenomene precum O.Z.N.-urile sunt una dintre manifestările sale. (…) Dacă O.Z.N.-urile acţionează la

nivel mitic şi spiritual, lucrul acesta va fi aproape imposibil de detectat prin metode convenţionale. (...) Sigur că se poate obţine accesul la controlul fenomenului O.Z.N.; trebuie să fie uitate spiritele, capriciile şi pretenţiile legate de contactul cu-extratereştrii şi să se facă ştiinţă adevărată. Dar va fi nevoie de o abordare inteligentă – şi foarte curajoasă”. (Jacques Vallée, *Alte dimensiuni*, Editura „Savas Press”, Bucureşti, 1993.)

Evident, lucrurile sunt mult mai complexe şi mai profunde decât par ele la prima vedere. Nu întâmplător am alăturat acestui material cele câteva fraze ale scriitorului Jacques Vallée. Experienţa doamnei M.M., pe care am descris-o mai sus, trebuie privită şi din alte unghiuri decât acelea pe care ni le impune educaţia noastră materialistă şi standardizată. *Trebuie să începem să gândim şi altfel* asupra lumii ce ne înconjoară.

Nefericita doamnă M.M. nu este singură. Ca dânsa sunt alte zeci de mii de persoane pe planeta albastră. Şi chiar şi la noi în ţară. Oricare dintre noi ar putea trăi în curând o experienţă mai mult sau mai puţin asemănătoare şi nu trebuie să omitem faptùl că o astfel de eventualitate ar putea să ne prindă cu totul nepregătiţi.

3

FASCINAŢIA NOPŢILOR SENINE

Motto:

Tăcerea ştiinţei clasice... nu se explică decât prin conspiraţia mediocrilor, (p. 234)

Kôsa-Kiss Attila are 39 de ani, locuieşte în Salonta, judeţul Bihor, este tehnician responsabil cu protecţia calităţii apelor şi lucrează la staţia de epurare a Regiei Autonome de Gospodărie Comunală şi Locativă din localitatea unde domiciliază. A terminat Şcoala de Specializare Postliceală Hidrometeorologică din Arad în anul 1975. Trei ani mai târziu începe să fie interesat de observarea fenomenelor meteorologice, a morfologiei

norilor şi a structurii cicloanelor atmosferice. Încă din 1970, este preocupat de observaţiile atmosferice, în special a stelelor variabile, a cometelor şi a petelor solare (acestea din urmă, bineînţeles, privind cosmosul). Până în prezent a avut ocazia să vadă aurore polare, eclipse, ocultaţii, asteroizi şi diverse lumini nocturne. Este membru al AAVSO (American Association of Variable Star Observers) şi al Fundaţiei Astronomice Române.

De mai bine de 20 de ani, Kôsa-Kiss Attila este încredinţat că pe cerul de deasupra noastră, fie el diurn sau nocturn, se întâmplă ceva. Observaţiile pe care le-a făcut din 1973 până în prezent i-au întărit această convingere şi l-au determinat să completeze o documentaţie amplă şi foarte competent întocmită, pe care am primit-o prin serviciile poştale. Din această documentaţie – îngrijii dactilografiată în limba maghiară – voi relua în continuare câteva extrase mai semnificative. Fac menţiunea că o bună parte din amănuntele experienţelor sale au fost deja publicate de autor şi în săptămânalul de limbă maghiară *Erdély Naplô*, nr. 3/1994, care apare la Oradea. Traducerea materialului original din limba maghiară în limba română a fost efectuată de Doamna profesoară Lilia Daniel.

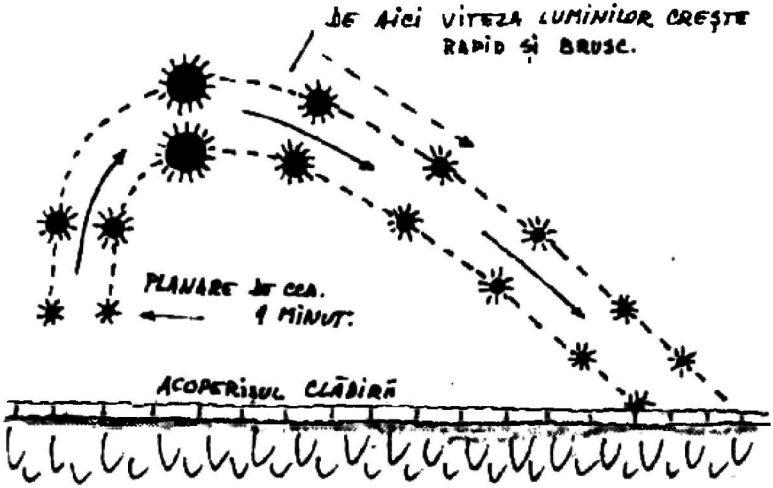

Fig. *6*. Salonta, 16 iunie 1973.

— *16 iunie 1973*. Seara, la ora 22: 15 am ieşit în curte. Cerul era acoperit cu un plafon mijlociu (Altocumulus), doar în direcţia sud-est fusese puţin întunecat, unde se vedea Luna plină. M-am întors cu faţa spre vest şi deasupra acoperişului casei, la cca. 50° înălţime, am zărit două lumini roşii, sub formă de stea. Cele două surse de lumină planau în linie orizontală, nemişcată (Fig. 6). Forţa luminii lor se asemăna cu aceea a strălucitoarei stele a primăverii timpurii, numită Sirius. Punctele de lumină se aflau la cca. 3 km înălţime de la suprafaţa pământului, iar între ele era o distanţă vizibilă de 0,5°. Observam deja de un minut, timp în care nu se întâmplase nimic, când deodată cele două lumini s-au deplasat în poziţie verticală. În timpul înălţării, luminozitatea lor se intensifica în mod gradat şi în egală măsură. Lumina din stânga ajunsese spre cea din dreapta; în aceeaşi clipă luminile au strălucit cu maximă intensitate (asemenea lui Venus), după care, într-un unghi de 135°, virând spre dreapta cu o incredibilă viteză, au „împuşcat” zarea şi, stingându-se iute, au dispărut brusc după acoperişul casei. Este posibil să fi văzut două obiecte, dar

se poate să fi fost unul singur. În acest caz, putea fi vorba despre un obiect neobservabil, înzestrat cu două reflectoare (sau lămpi). Lungimea traseului parcurs de lumini abia dacă atingea 20°.

— *23 februarie 1978*. Încă mai devreme, în seara aceea, cerul se înnorase deja, iar atunci când am plecat la Staţia de Apă aflată la 2 km de oraş, se înserase bine. În partea de vest a oraşului, câmpurile erau acoperite cu zăpadă de circa 10 cm, aflată în topire. Apropiindu-mă de Uzina de Apă, am văzut pe un teren alăturat un tânăr care se uita spre mine, urmărindu-mi parcă apropierea. După puţin timp, acest tânăr a rupt-o la fugă spre oraş. Au mai trecut câteva minute până când am ajuns în perimetrul staţiei, am aprins luminile exterioare ale terenului şi am găsit notările făcute de colegul meu de schimb. După care am ieşit afară şi am privit în jur. Spre nord-est, la înălţimea aproximativă a stâlpilor electrici, am zărit două puncte de lumină ca de stea, la cca. 1 km distanţă de staţie. Abia acum mi-am dat seama că tânărul dinainte privise spre acele lumini. Sursele luminoase au început să-şi schimbe alternativ intensitatea, ca un reostat, devenind când palide, când strălucind orbitor. Au trecut astfel circa 10 minute. Pe neaşteptate, mi-a venit ideea să aprind şi să sting consecutiv, cu repeziciune, una după alta, luminile exterioare ale terenului şi apoi cu o lanternă deasupra capului, am început să alerg spre acele obiecte. Doream astfel să semnalizez obiectelor necunoscute. Am ajuns doar la câţiva paşi, când am observat că puterea luminilor s-a intensificat faţă de început, după care culoarea acestora a devenit albă ca untul. Cele două puncte de lumină s-au mişcat foarte încet, s-au ridicat ceva mai sus şi urmând o linie aeriană orizontală, au zburat lin şi direct spre mine, păstrând cu precizie distanţa dintre ele (Fig. 7). Cum luminile se apropiau din ce în ce mai mult, era clar că un uriaş mecanism (sau obiect) zbura deasupra mea, fiindu-mi

totuşi imposibil să-i definesc forma. Dar un lucru era absolut sigur: cele două surse luminoase iradiau o lumină atât de puternică, încât ar fi putut asigura iluminarea unui stadion. Luminile păreau a porni din interiorul unor enorme tuburi rotunde (sau conducte) şi împrăştiau aerul orizontal înaintea lor. Când au ajuns exact deasupra mea, la vreo 400 m înălţime, nu am mai putut vedea nimic altceva decât cele două reflectoare. Probabil că ceva le lega, deoarece foarte aproape de aceste tuburi se afla o „lampă” de un roşu închis. Au zburat pe deasupra mea cu un zgomot abia perceptibil, ca un bâzârt fin şi discret. A fost o experienţă înfricoşătoare şi bizară. În circa 3 minute au traversat cerul şi au dispărut în direcţia Sud-Vest. Am început observarea celor două lumini la ora 19: 05, iar la ora 19: 20 au dispărut.

Fig. *7*. Salonta, 23 februarie 1978.

— *27 august 1992*. Era o seară senină fără vânt şi cu un cer transparent Ora locală 22: 21. Observam stelele când, în direcţia est – sud-est, în apropierea constelaţiei Pegas, lângă steaua Markhab, a apărut brusc un obiect zburător de un galben şters şi emiţând un zgomot fin. Obiectul, de formă puţin alungită, părea a se apropia în direcţia privirii mele, după care a luat imediat o traiectorie orizontală, la o înălţime de circa 30°. Socotind din acest moment, a executat pe o distanţă de circa 70° o mişcare

uniformă, în linie dreaptă, deplasându-se cam cu 10° în 5 secunde (Fig. 8). Bâzâitul fin creştea gradat transformându-se în zgomot, intensitatea luminii se mărea de asemenea, iar culoarea devenea roşie-portocalie. Am orientat telescopul Zeiss – care măreşte de 52 de ori – către obiect. (Fig. 9) Acesta avea forma unei capsule, iluminat pe întreaga sa suprafaţă şi zbura ocupând jumătate din câmpul vizual. Sunetul pe care îl emitea începuse să devină supărător pentru ureche, zgomotul estompat transformându-se asemenea tonului răguşit al unui tunet asurzitor. Apoi, a căpătat o formă sferică, semănând cu un glob înconjurat de ceaţă, ascunzându-se ca într-un fel de halou. La câteva clipe după aceasta, luminozitatea sa a atins apogeul, strălucind viu ca Luna aflată în primul pătrar. După care părea a se micşora, distingându-se pe suprafaţa sa 8 – 10 lămpi sau ferestre mici. Începând din acest moment, am privit obiectul străin cu ochiul liber. Apariţia sa, ca şi zgomotul pe care îl emitea, a avut un efect multiplu. Luminozitatea obiectului a început să se diminueze rapid, iar zgomotul i se micşora de asemenea. Obiectul zburător s-a întors şi s-a îndepărtat cu viteză, făcând un viraj de 140° de la stânga spre dreapta. Din momentul. Întoarcerii a mai parcurs circa 15°, după care a dispărut brusc. Întreaga observaţie a durat aproape un minut. Am considerat înălţimea obiectului la 3 km de suprafaţa pământului, iar lungimea traiectoriei am estimat-o ca fiind de 85°. Luminozitatea, sunetul, schimbarea formei, rapida deviere a direcţiei de deplasare, cât şi dispariţia obiectului, nu cred că aparţin unui obiect pământesc, cu atât mai puţin nu a fost un fenomen de origine naturală. Mai multe sute de oameni au sesizat zgomotul ireal de puternic, mulţi dintre ei au ieşit din case şi au fost martorii acelei lumini neobişnuite, orbitoare, venită parcă de dincolo de realitate…

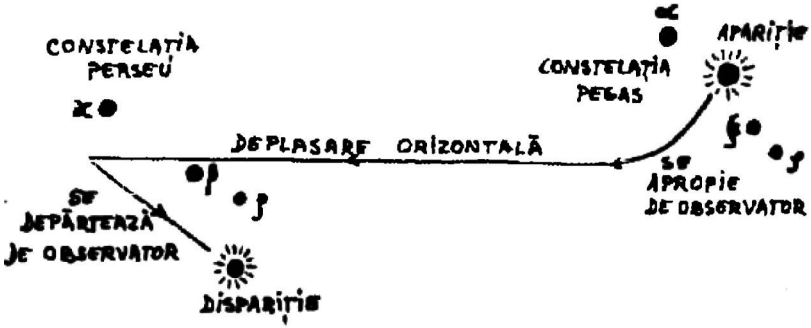

Fig. *8*. Salonta, 27 august 1992. (1)

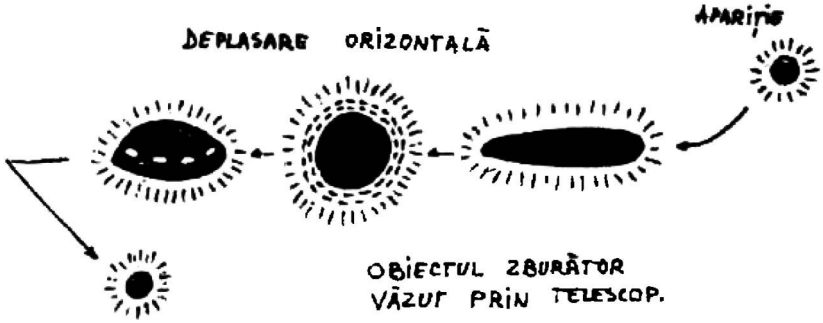

Fig. *9*. Salonta, 27 august 1992. (2)

Dar faptele nu se opresc aici. În aceeaşi seară de 27 august 1992, taximetristul D.S., locuitor tot din Salonta, judeţul Bihor, a trăit o experienţă pe care o descrie cu următoarele cuvinte:

„Aveam un client pe care trebuia să-l transport în zona de est a oraşului Salonta. Era o vreme plăcută, fără vânt. La ora 22: 28, atenţia mi-a fost atrasă de un zgomot ciudat. Privind afară din maşină, în direcţia zgomotului, am observat o lumină de un roşu întunecat, care se deplasa pe cer dinspre satul Ianoşda spre Salonta, în direcţia nord-est-sud. Mi-am oprit maşina şi am privit ce se întâmplă. Cum a ajuns în apropierea Salontei, corpul ceresc şi-a schimbat traiectoria într-un unghi de 90°. Mă aflam atunci cam la 2 km de el. (Fig. 10) După viraj s-a apropiat de noi, dimensiunile sale crescând vizibil. Am intrat în panică şi am strigat: «Aceasta este o maşină care cade!» Din reflex,

am întors cheia în contact, deoarece în aveam impresia că obiectul avea ca ţintă propria mea maşină. În momentul aprinderii, obiectul a încremenit de parcă ar fi fost bătut în cuie, planând deasupra pământului la o înălţime de cca. 40 m. M-a fulgerat gândul că acesta nu poate fi un avion... Toată suprafaţa lui era luminată, iar culoarea roşie «fierbea» în diferite nuanţe. Obiectul era perfect sferic, cu diametrul de 3 – 4 m şi a executat o întoarcere inversă acelor de ceasornic în jurul axului său vertical. A mai planat cam două secunde într-un singur loc (în acest răstimp am înaintat cu autoturismul circa 10 metri), după care a început să pălească, iar după alte 10 secunde lumina i s-a stins, oprindu-i-se şi efectul sonor. După aceasta, s-a instalat o linişte deplină, iar în locul obiectului se vedea numai cerul înstelat. Evenimentul acesta cu totul ieşit din comun, care ne-a înspăimântat pe mine şi pe clientul meu ocazional, nu a ţinut mai mult de o jumătate de minut. Am discutat încă în aceeaşi seară cu un paznic de câmp din apropiere, care susţinea că în jurul orei 22: 21 a văzut un obiect zburător ciudat având forma unei pălării”.

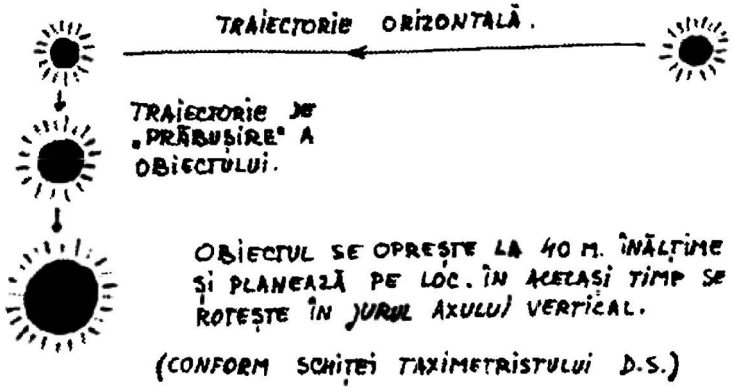

Fig. *10*. Salonta, 27 august 1992. (3)

— *19 septembrie 1992*. În noaptea aceea de sâmbătă,

liniştită şi curată, observând stelele, am zărit la ora 23: 28, în direcţia constelaţiei Fomax (Kemence = Cuptor), un obiect luminos sub formă de stea, de culoarea roşu-portocaliu. Îi comparam strălucirea cu mai puţin îndepărtatul Saturn, considerându-l la magnitudinea zero. Imediat am realizat că atunci şi acolo nu putea îi niciun corp ceresc cunoscut, deci nici stea şi nici constelaţie nu putea fi. Cu toate acestea, pe coordonata 2 h 30 m – 30°, nemişcat într-un singur loc, plana ceva cu 5° deasupra orizontului şi vibra cu o lumină intermitentă, asemănător stelelor de pe firmament. (Fig. 11) După o jumătate de minut, am ridicat micul meu telescop portabil de 8 x 30 şi l-am dus la ochi ca să pot observa cu mai multă atenţie, deoarece cu ochiul liber părea de mărimea unui punct. Până să pot privi prin obiectiv, am observat stingerea neaşteptată a obiectului. Acesta se afla probabil la 3 km de mine şi la 1 km deasupra pământului. Am efectuat această observaţie de la Staţia de Purificare a Apei din partea de vest a oraşului.

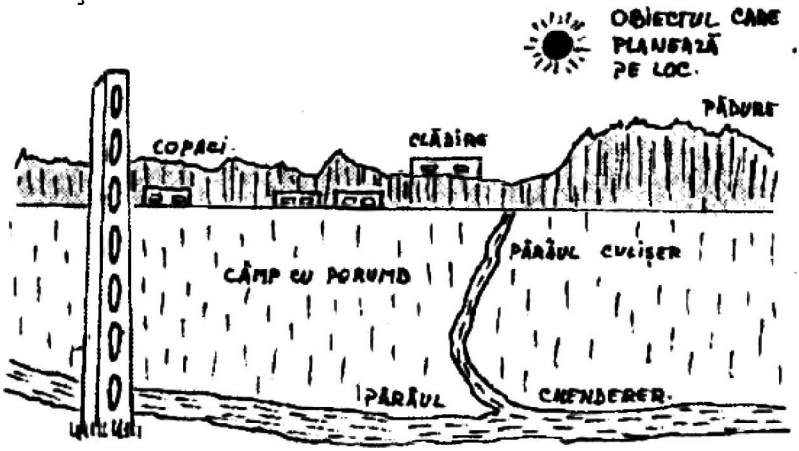

Fig. II. Salonta, 19 septembrie 1992.

— *29 – 30 mai 1993*. În noaptea aceea am fost de serviciu la Staţia de Purificare a Apei. Exact în direcţia vest, deasupra graniţei româneşti, am observat, la 1 km

distanţă, o lumină neobişnuită, un punct arzător şi roşu. Era ora 23: 40. Plana la o distanţă de cca. 10 km de mine, fără niciun sunet. Nu făcea nimic altceva decât staţiona. Mi-am luat telescopul de 8 x 30 ca să-l observ. Nici acum nu se schimba nimic, dar după o jumătate de minut, în mod neaşteptat, obiectul a strălucit la – 5 magnitudine (întrecând strălucirea lui Venus) şi fără să-şi fi schimbat poziţia, s-a stins (ca atunci când deconectăm un bec). Diferite avioane circulau nestingherite în continuare la 6 – 10 km altitudine, pe acelaşi culoar aparent cu obiectul care plana. Acesta rămânea nemişcat la 5° deasupra orizontului.

Un scurt comentariu pe marginea celor de mai sus. Evident, observaţiile lui Kôsa-Kiss Attila din Salonta, poartă în mod incontestabil girul responsabilităţii şi competenţei. Acest martor este unul din miile de observatori necunoscuţi de pe teritoriul României, care au avut prilejul să asiste, în nopţile sau în zilele senine, la manifestările unor ciudate fenomene aeriene. Meritul lui Kôsa-Kiss Attila este acela de a-şi fi notat cu grijă, de fiecare dată, amănuntele observaţiilor sale, acestea putând fi redate mai târziu cu ajutorul memoriei hârtiei, la care s-a adăugat seriozitatea martorului.

Dar întrebarea esenţială care se pune aici şi acum ar fi următoarea: *Oficialii observatoarelor noastre astronomice din diferitele oraşe ale ţarii nu văd niciodată nimic*? Oare miile de observatori particulari din această ţară – sau milioanele din întreaga lume – au fost victimele unor halucinaţii sau iluzii optice? Poate că, într-adevăr, este momentul ca oamenii de ştiinţă – adevăraţii oameni de ştiinţă – să se pronunţe în legătură cu toate aceste observaţii insolite, ieşite din comun. Poate că e cazul să aflăm în sfârşit dacă suntem cu toţii dezechilibraţi psihic, sau am văzut cu adevărat ceva care merită atenţia cuvenită. Aceasta, evident, numai dacă ei, oamenii de

ştiinţă ai zilelor noastre, vor fi capabili să se lepede de prejudecăţile care-i caracterizează. Altfel, adevărul nu poate fi evaluat la justa sa valoare. Şi să nu uităm că adevărul este *întotdeauna unul singur*!

Altfel, nu-mi rămâne decât să spun: ferească Dumnezeu ca cercetarea ufologică să încapă pe mâna „oamenilor de ştiinţă”…

4

ÎNTÂMPLĂRI STRANII LA MIJLOCUL LUI AUGUST 1993

Motto:

Pentru cine ştie să vadă, coincidenţele poartă veşminte de lumină, (p. 197)

În intervalul 13 – 17 august 1993, au avut loc în România, în trei locuri diferite, o serie de evenimente extrem de ciudate. Îmi este destul de dificil – chiar şi acum după ce s-a scurs ceva vreme şi după ce impresiile ori concluziile s-au „decantat” oarecum – să afirm dacă există sau nu vreo legătură între întâmplările de atunci. Poate doar faptul că ele ar putea fi ataşate cu destulă uşurinţă cazuisticii româneşti – şi aşa destul de bogată – a fenomenologiei O.Z.N. Mai trebuie spus că au fost implicate în acele evenimente mai multe zeci de persoane.

Am mai scris deja despre toate acestea, atât într-o serie de articole apărute în presa românească, cât şi în cartea *Enciclopedia observaţiilor O.Z.N. din România* (*1517 – 1994*). Am găsit necesar să recuperez toate amănuntele, pentru a încerca o evidenţiere a unor fapte de maximă stranietate, petrecute într-un scurt interval de timp. Cititorul va avea astfel prilejul să judece singur asupra celor cuprinse în acest capitol. Şi tot singur să ajungă la propriile lui concluzii…

Familia Popa este compusă din trei membri: Costin, inginer, 52 de ani, Mariana, 45 de ani, economistă, soţia lui Costin, şi fiica lor, Diana, 22 de ani, studentă la Bucureşti

la o facultate de stat cu profil tehnic. Ei locuiesc în municipiul

Ploieşti, capitala judeţului Prahova, şi la mijlocul lunii august s-au hotărât să petreacă un sfârşit de săptămână la ţară, în apropiere de Telega, Câmpina.

Aşadar, în după-amiaza zilei de vineri, 13 august 1993, şi-au scos automobilul din garaj şi au plecat mai întâi spre sud, în comuna Puchenii Mari, pe şoseaua spre Bucureşti, unde aveau de îndeplinit o obligaţie de familie. Au întârziat acolo mai mult decât îşi propuseseră iniţial, iar la plecare, ca să scape de aglomeraţia Ploieştiului, au ocolit pe şoseaua de centură ce trece pe lângă marele Combinat Petrochimic de la Brazi şi s-au încadrat pe drumul din nordul oraşului ce duce spre Câmpina.

Aveau să trăiască în seara aceea liniştită şi senină de vară o aventură terifiantă, pe care nu o vor uita chiar atât de uşor.

Se înnoptase binişor atunci când se apropiaseră de destinaţie. Se abătuseră din şoseaua naţională şi străbăteau o zonă ceva mai pustie aflată între sate, tară case sau alte lumini în împrejurimi.

La un moment dat, motorul maşinii se opreşte, iar farurile se sting. Costin, care se afla la volan în acel moment (toţi trei au carnete de conducere), parchează pe marginea şoselei, coboară şi saltă capota maşinii. (Se pare că prima lui impresie inconştientă din acele momente a fost o linişte nefirească ce domnea în jur. Un fel de tăcere adâncă, densă, ca de mormânt!). Îşi dă seama că nu şi-a luat lanterna din torpedoul maşinii şi se întoarce apucând-o din mâna soţiei sale. O îndreptă spre motor şi o aprinse cu gândul de a depista defecţiunea. În acel moment, mâna dreaptă, cea cu lanterna, îi fu străbătută de un „puternic şoc electric”. Lanterna căzu la pământ şi rămase aprinsă între roata din faţă a maşinii şi picioarele lui. Costin era atât de mirat de ceea ce i se întâmplase, încât rămase

ţintuit locului, uitându-se contrariat în jos. Era parcă paralizat de teamă şi nu scotea nicio vorbă… Soţia şi fiica, rămase în maşină, au început să-l întrebe contrariate: „Ce-i dragă? Ce s-a întâmplat? Vorbeşte!”. Dar el nu le putea răspunde. Ce să le spună? Că *l-a curentat lanterna*!? Ar fi părut cel puţin ridicol.

Apoi, cele două femei au coborât îngrijorate din maşină şi l-au luat din nou la întrebări. A fost nevoit să recunoască jenat şi încurcat: „Când am aprins lanterna, m-a curentat foarte rău până la umăr!” Soţia sa, mai „curajoasă”, a luat o batistă şi ţinând-o în mână, a apucat lanterna căzută la pământ. A stins-o şi a aprins-o de câteva ori, apoi a îndepărtat batista şi a ţinut lanterna aprinsă în mână. *Lanterna nu mai curentai* Au căzut cu toţii de acord că, ceea ce lui Costin i se păruse a fi curent electric, nu a fost de fapt decât un junghi puternic datorat amorţelii umărului şi mâinii în timp ce conducea maşina…

Toţi trei s-au aplecat deasupra motorului încercând să vadă dacă nu cumva s-a desprins vreo legătură de la acumulator. Totul părea a fi în perfectă ordine.

Dar, dintr-odată, s-a iscat un curent de aer violent, care i-a izbit atât pe ei, cât şi maşina. „A fost ca un pumn nevăzut care ne-a lovit pe toţi” – mărturiseşte inginerul Costin Popa. „Un zid de aer ne-a lovit scurt şi ne-a clătinat” – spune soţia sa. După care pacea, aceeaşi linişte adâncă şi nefirească, s-a aşternut din nou peste împrejurimi. Nu au auzit, niciun fel de zgomot şi totul a durat mult prea puţin, pentru ca vreunul dintre ei să reacţioneze în vreun fel…

Atunci au viizut ceva care i-a înspăimântat. Pe partea dreaptă a şostilei, în dreptul unor tufişuri şi aflat cam la 25 – 30 de metri depărtare de ei, se afla *un ecran de ceata lăptoasă care pulsa*. Avea o formă aproximativ dreptunghiulară, cu lungimea de circa 10 metri şi înălţimea de 2, 5 – 3 m şi părea că se afla la vreo jumătate

de metru deasupra ierbii. Lumina era alb-gălbuie.

Nu au stat prea mult pe gânduri. Costin a trântit repede capota şi au intrat cu toţii în interiorul maşinii, cu gândul să plece repede de acolo. Uitaseră că motorul nu funcţiona…

Nu le mai rămânea altceva de făcut decât să privească în noapte la ciudatul spectacol ce li se oferea şi să spere că va mai veni şi o altă maşină care „să-i salveze”.

Au stat aşa cam 18 – 20 de minute. În timpul acesta nu s-a mai întâmplat nimic deosebit: nu au auzit niciun zgomot, nu au simţit niciun fel de efect termic. Dar au început să se întrebe dacă nu cumva vor fi „răpiţi de O.Z.N.-un”. Citiseră câte ceva în presa din ultima vreme despre acest subiect, făceau tot felul de supoziţii şi chiar începuse să le fie teamă. Dar nu o arătau, încurajându-se cum puteau unul pe altul. În răstimpul acesta, *ecranul lăptos* pulsa, luminozitatea lui alb-gălbuie mărindu-şi şi micşorându-şi intensitatea, la un interval de 2 – 3 secunde.

După un timp care li s-a părut nesfârşit de lung, dar care, în fapt, nu a depăşit 20 de minute (în urma verificărilor făcute cu cronometrai), „ecranul” a început să se deplaseze lent spre stânga, alungindu-se şi subţiindu-se. Părea a se mişca pe un arc de cerc imaginar, păstrând aceeaşi distanţă faţă de maşina în care se găseau. Când a ajuns în faţa lor, de-a latul şoselei se mai afla o bandă îngustă de lumină de vreo 30 de metri lungime şi numai un metru lăţime. A rămas acolo nemişcat „până în două minute”, după care „a început să se stingă”. În mai puţin de zece secunde, deasupra drumului se mai afla „un ou de lumină lung de trei metri şi lat de doi”. Acesta a devenit foarte strălucitor şi brusc, s-a înălţat în noapte, dispărând fără zgomot. În mai puţin de două-trei secunde nu se mai vedea nimic…

Imediat, au putut să pornească maşina ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Evident, au plecat de acolo în

mare grabă. Peste alte 10 – 15 minute ajungeau la prietenii lor, la destinaţie. Era ora 22: 35 şi apreciau că „aventura lor” nu durase mai mult de 30 – 40 minute.

Mai întâi, gazdele i-au luat puţin peste picior: „Aţi promis că veniţi după-amiaza, iar voi sosiţi noaptea!” Dar cei trei nu reacţionau în niciun fel la glume sau ironii. Tăceau în mod inexplicabil, aveau feţele albe ca varul şi tremurau de parcă le era frig. Atunci prietenii lor s-au speriat şi ei: „Ce s-a întâmplat cu voi? Aţi făcut vreun accident? Aţi omorât pe careva? Aţi fugit de la locul accidentului? Ce s-a întâmplat, povestiţi-ne?!” După care, familia Popa din Ploieşti le-a povestit prietenilor lor tot ce li se întâmplase pe drum…

Aceştia, nu păreau a fi foarte miraţi de întâmplare. În zona lor circulau în ultima vreme tot soiul de poveşti ciudate, cu lumini stranii care se tot învârteau noaptea printre coamele dealurilor sau printre pomii din grădinile oamenilor, cu locuri circulare de iarbă pârjolită unde „noaptea jucau ielele”, iar animalele din grajduri se agitau uneori brusc, fără un motiv anume. Pentru oamenii locului, toate întâmplările acestea erau un fel de curiozităţi, despre care parcă mai auziseră povestindu-se din bătrâni…

Cât despre membrii familiei Popa din Ploieşti, aceştia au rămas cu regretul că de atunci nu şi-au mai regăsit lanterna, pe care au pierdut-o în noapte. Dar au câştigat o experienţă pe care nu o vor uita niciodată.

Despre un eveniment foarte asemănător, petrecut cu circa două decenii în urmă, am amintit şi în cartea *Cazuri O.Z.N. în România*. S-*a întâmplat mâine*! p. 107 – 110. Este vorba de aventura familiei doctorului Antalfy Andrei din comuna Răstolniţa, jud. Mureş, din noaptea de 9 spre 10 septembrie 1974.

Ziarul *Evenimentul Zilei*, nr. 349 de luni, 16 august 1993, anunţa chiar pe prima pagină: „Vineri noaptea, la ora 01: 56, sistemele radar de la Otopeni au înregistrat

patru obiecte zburătoare neidentificate ce evoluau la mică altitudine”. Şi, după ce specifică faptul că „Acestea au emis timp de 30 de minute semnale luminoase verzi şi roşii”, articolul în cauză mai menţionează:

„(…) Două O.Z.N.-un erau orientate pe direcţia sud-est, sud-vest, iar celelalte două pe direcţia nord-est, nord-vest.

Conform declaraţiilor înregistrate pe bandă magnetică ale unei persoane aflate în turnul de control al aeroportului, obiectele au fost mai întâi înregistrate pe ecranele radar de apropiere sub forma unei «pete». La acea oră nu era prevăzut niciun zbor sau exerciţiu aerian. În scurt timp, obiectele au devenit vizibile cu ajutorul binoclului. Au fost observate deplasări parabolice, combinate cu o permanentă dispunere în plan înclinat ale celor patru O.Z.N.-un Rămase grupate în această poziţie, au început să emită semnale luminoase de culoare verde şi roşie. Distanţa dintre cele patru apariţii şi observatori a fost apreciată la 8 – 10 km.

Comandantul adjunct al aeroportului a refuzat să comenteze evenimentul, precizând că intră sub incidenţa secretului militar şi de serviciu. Unii membri din forţele de securitate ale aeroportului au precizat că personalul de serviciu al turnului de control le-a semnalat prezenţa O.Z.N.-urilor”.

Dacă ştirea aceasta este reală, s-ar putea pune aici cel puţin o întrebare: Au cunoştinţă şi se ocupă într-adevăr la noi anumite organisme militare de evenimente de acest fel? A fost o vreme când astfel de întrebări mi se păreau jenante, atât pentru mine, cât şi pentru cei – persoane ipotetice, de altfel – cărora le puneam. Dar astăzi, mă mai întreb şi altceva: Jenante pentru cine, de vreme ce „câinii latră, caravana trece”?

„(…) Se ridica în sus 20 de metri şi după aceea venea până în vârful porumbului. Sărea ca mingea, dar nu

atingea pământul. Tottri-ee întâmpla foarte încet. Mi-am amintit că am citit că «ei» fură oameni. Mi-am adus aminte că am lăsat copilul acasă. Ce se făcea el fără noi? Şi atunci am rupt-o la fugă. Şi acum se înfioară pielea pe mine (...)”.

Cuvintele acestea, reluate dintr-o declaraţie mai amplă, fac debutul uneia dintre cele mai stranii întâmplări desfăşurate în ultimii ani în România.

Soţii Marian şi Iuliana Enache ieşiseră pe câmp în noaptea aceea senină şi liniştită de vară, ca să-şi ude straturile de varză. Montaseră motorul electric pentru udat şi după ce acesta a început să „toarcă” domol, s-au întins pe pământ aşteptând să-şi termine treaba şi să se reîntoarcă acasă. Se găseau cam la 1 km de marginea Satului-Nou, comuna Grădinari, jud. Olt. Era o linişte deplină, aşternută peste osteneala unei zile obişnuite de trudă. Nu se simţea nicio adiere de vânt şi acum, după ce se lăsase întunericul, arşiţa de peste zi se mai ostoise parcă...

Aceste clipe de tihnă şi pace aveau să fie însă întrerupte brusc de o lumină vie, puternică, venită de niciunde, pe care Iuliana a observat-o prima: „Mariane, ce-i cu steaua aia?” Dinspre zăvoiul de la Voiceşti se „rostogolea” spre ei o enormă şi înfricoşătoare „minge de foc”. Sălta uşor, ca un fulg, împrăştiind peste întreaga vale o lumină puternică, uşor albăstruie. Era ora 22: 45, în seara zilei de luni, 16 august 1993.

(Trecuseră exact trei zile de la derularea evenimentelor de lângă Câmpina, jud. Prahova şi de pe Aeroportul Internaţional Bucureşti-Otopeni. În dimineaţa aceleiaşi zile de 16 august, *Evenimentul Zilei* publicase articolul despre povestea de la Otopeni. Dar, după cum aveam să constat în timpul anchetei desfăşurate în zonă, niciunul din martorii implicaţi în evenimentele de la Grădinari nu a ştiut de acest lucru. Ziarele nu ajunseseră încă la ei şi nici nu erau interesaţi de asemenea poveşti.)

„Lumina” părea că se îndreaptă încet spre cei doi, venind dinspre nord, din judeţul vecin, Vâlcea. Marian s-a dezmeticit primul: „Hai, că murim!”. A demontat în mare grabă motorul, l-a luat în braţe cum a putut şi au rupt-o la fugă spre sat Călcau anapoda peste brazde şi gropi, fără să le mai pese de nimic. Erau atât de îngroziţi, încât au uitat cu totul de automobilul de teren „Aro” cu care veniseră pe câmp. (Marian este de meserie şofer.) Maşina a rămas în noapte, cu portierele deschise…

Soţii Enache s-au îndreptat deci îngroziţi spre sat, având permanent în spatele lor lumina aceea puternică apărută de aiurea în seninul nopţii liniştite de vară. Se gândeau la familie, la copilaşul de aproape un an care-i aştepta acasă şi poate la faptul că n-o să-l mai revadă niciodată. După ce au parcurs aproape 1 km, fugăriţi de spaimele tenebrelor, au ajuns în sfârşit la capătul satului. Aici, pe o bancă aflată în faţa casei familiei Cepăreanu, se aflau trei elevi de 16 ani: Ilie Liviu Dumitru, Daniela Cepăreanu şi Adina-Elena Zâmbroianu. Aflaseră de la radio că în nopţile acelea puteau vedea „ploi de stele”, iar acum pândeau cerul înstelat. Brusc, din întuneric le-au apărut două „fantome” care gâfâiau înspăimântate.

Iată ce afirmă Ilie Liviu Dumitru despre acest moment: „(…) am observat împreună apariţia din întuneric a vecinului nostru Marian împreună cu soţia sa. Aceştia erau foarte speriaţi de ceea ce spuneau ei că văzuseră. Păreau lucizi, cred eu nefiind influenţaţi de nimeni. Cei doi au început să ne povestească foarte agitat, suprapunându-şi vocile. La început nu am înţeles nimic: «Am văzut o stea… care sărea pe câmp!…» Noi am început să râdem de cele spuse de ei, nedându-le crezare”.

Văzând că nu prea sunt crezuţi de către cei trei tineri, soţii Enache intră în curtea profesorului Nicolae Cepăreanu, care precizează: „(…) Mă pregăteam să mă culc şi deodată a apărut nepotul meu Marian împreună cu

soţia Iuliana, foarte speriaţi şi cu motorul (pompa) de irigat în braţe, venind de la grădină. Marian îmi zice: «Hai să vezi… ce n-ai văzut în viaţa matale». Atunci am scos maşinadin curte şi am plecat în vale la grădină, împreună cu Daniela, fiica mea, Liviu, un băiat din sat, Adina, nepoata mea, cu Marian şi Iuliana”.

S-au înghesuit deci cu toţii în maşina profesorului. În continuare, martorii acelei nopţi de neuitat afirmă:

Ilie Liviu: „Profesorul Nicu Cepăreanu, dându-şi seama că e un fapt deosebit, a hotărât aproape instantaneu să mergem în acel loc. Atmosfera era veselă, cu excepţia celor doi care văzuseră acea «sferă luminoasă». Am deschis porţile, domnul profesor a scos automobilul din curte, după care ne-am urcat toţi şase. A urmat un slalom cu maşina printre gropile din islaz, după care, tot în mers, am observat că orizontul dinspre nord era foarte luminat. A urmat o oarecare panică din partea lui Marian şi a soţiei sale. Între timp, autoturismul s-a oprit, toţi am coborât şi ne-am suit pe pragurile lui. La început s-au observat ca «nişte reflectoare» care răspândeau lumina în toate părţile. Mai erau şi nişte lumini micuţe în locuri unde nu exista linie de electrificare”.

Daniela Cepăreanu: „(…) Totul era fuminat ca ziua. Chiar şi drumul dintre porumbi, altă dată întunecat, acum se vedea uşor… Pe cei doi, venind şi ei cu noi, i-a apucat din nou frica (în special pe Iuliana). Marian, soţul ei, mai «bărbat», se urcase pe portbagajul maşinii şi de acolo scruta orizontul”.

Ilie Liviu: „Eu i-am propus domnului profesor să facă o aprindere a farurilor autoturismului”.

Adina Zâmbroianu: „Ne-am oprit în capul locului unde cei doi udaseră. Pe câmp era o lumină pală. Unchiul Nicu a aprins de trei ori farurile maşinii. Atunci, în zare s-au văzut trei lumini, cu una deasupra roşie, ce veneau spre noi, pe deasupra porumbului”.

Daniela Cepăreanu: „Deodată am văzut un «sistem» luminos apropiindu-se de noi peste lanurile de porumb. Când am văzut şi minunea asta, am cam început să trecem de la o culoare la alta, asemenea cameleonilor, şi dinţii noştri «dansau»”.

Profesorul Nicolae Cepăreanu: „Fiind atenţi, am observat că în direcţia noastră venea un obiect fără contur (probabil nu-l distingeam noi), dar în vârf avea ca un girofar de dimensiune mai mare, având o lumină roşu aprins, apoi existau două lumini laterale de aceeaşi dimensiune care se activau pe măsură ce avansau spre noi… (Fig. 12) Am luminat cu farurile spre obiectul respectiv (fază lungă, fază scurtă) şi am observat că măreşte viteza spre noi”.

Ilie Liviu: „Din acel moment s-au ridicat din dosul unei denivelări, noi aflându-ne undeva mai jos, trei lumini colineare, nu mai ştiu ordinea, dar una era albastră, alta galbenă şi cealaltă verde. Nu i-am zărit conturul din pricina distanţei la care ne aflam, aproximativ 400 – 500 m. A urmat o propunere din partea mea de a merge să vedem mai îndeaproape. Am fost refuzat categoric de către toţi, ziceau că «să nu murim ca proştii». Peste câteva momente, obiectul respectiv a început să realizeze o mişcare în linie dreaptă exact spre noi”.

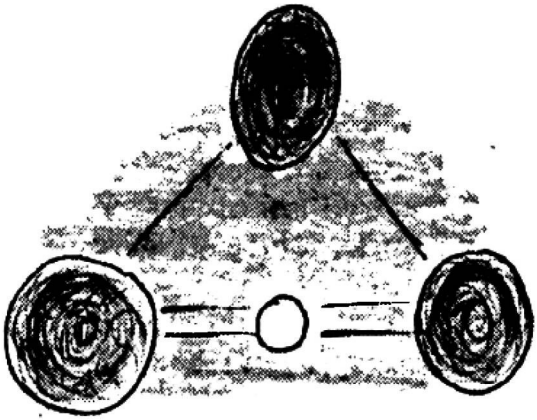

(CONFORM SCHIȚEI PROF. NICOLAE CEPĂREANU)

Fig. *12*. Grădinari, jud. Olt, 16 august 1993.

Dacă, iniţial, fuga celor doi soţi din câmp şi sosirea lor precipitată la marginea satului ar putea părea o farsă şi dacă am socoti aceasta ca o primă fază a evenimentelor desfăşurate în noaptea aceea, atunci o a doua fază, cuprinzând cele ce au urmat, ar putea avea mai multe şanse de credibilitate. Evident, în primul rând pentru că sunt deja implicaţi mai mulţi martori: celor doi li se mai adaugă încă patru şi cu toţii asistă în grup şi din aceeaşi poziţie, la manifestările unor fenomene inexplicabile care le întărâtă curiozitatea şi îi înspăimântă deopotrivă. Şi în al doilea rând, pentru că se pare că acesta este momentul în care un alt martor ocular observa la rându-i, cu totul independent de grupul celor şase aflaţi deja pe câmp, fenomenele respective. În acest sens, iată ce declară Stana A. Constantin, 58 ani, economist pensionar:

„În seara zilei de 16 august 1993 (...) ieşind în curte şi în grădină unde aveam legate în timpul nopţii calul şi vaca, am observat o lumină puternică, către miazănoapte şi am mers în capul viei, de unde începe lanul de porumb. Uitându-mă peste porumb, am văzut această lumină puternică, rotundă ca soarele, în diametru de 3 – 4 m sau

chiar mai mult, care juca în stil galopant, lăsând impresia că vine către mine. La un moment dat am simţit o teamă (fizică) de mi s-a ridicat părul în cap şi iniţial am vrut să plec, închinându-mă şi zicând că a venit sfârşitul lumii. Tot atunci au apărut deasupra acestui corp rotund alte trei lumini: una verde-albăstruie, în partea stângă, una roşiatică precum soarele când răsare, iar alta galben spre roşiatic în partea dreaptă, ce juca în stil galopant odată cu cea dintâi, având impresia că vine spre mine. După aceea s-a luminat toată valea şi îţi făcea impresia că este ziuă. Aceste trei lumini de culori diferite, cea verde-albăstruie se stingea din partea stângă şi se aprindea între celelalte două, după care din nou revenea la locul iniţial. Înspăimântându-mă, m-am întors în casă să mă culc. După ce m-am culcat am stat treaz circa două ore făcându-mi fel de fel de gânduri, după care am adormit”.

Să ne reîntoarcem însă pe câmp, acolo unde se derula uimitoarea aventură a celor şase plecaţi cu automobilul. Iată ce spun ei:

Prof. Nicolae Cepăreanu: „Atunci am renunţat, am întors maşina, ne-am urcat toţi şi am plecat spre sat”.

Ilie Liviu: „În momentul acela, toţi au sărit pur şi simplu în autoturism vociferând – «să fugim!»”.

Daniela Cepăreanu: „Într-o nebunie totală, ne-am «aruncat» pur şi simplu în maşină şi, întorcând printr-un lan de lucerna, am pornit în trombă spre casă. N-am ajuns acasă, ci doar până la prima casă din sat. Acolo se afla o fântână. Ne-am suit cu toţii pe ea şi încercam să mai observăm ceva”.

Prof. Nicolae Cepăreanu: „Ne-am urcat pe făptână cu toţii, ne-am uitat spre obiectul respectiv, dar nu se mai vedea nimic. În schimb, am observat mai la distanţă, spre pădurea altei comune (zăvoiul de la Voiceşti), trei lumini: una albă, una verde şi una roşie, care-şi măreau forma şi apoi se micşorau la intervale de timp. Menţionez că

obiectele se aflau pe digul lacului de acumulare. Am rămas acolo cred că o oră şi jumătate, timp în care luminile persistau, iar deasupra lacului de acumulare au apărut spontan lumini (zic eu, parcă ieşeau din apă) puternice, ca de neon, dar de altă culoare”.

Daniela Cepăreanu: „Pe lacul din apropiere au apărut nişte lumini, mai bine zis o lumină asemănătoare unui far. Nu se vedea nicio sursă din cauza digului, ci doar lumina albă care parcă «izvora» din apa lacului”.

Ilie Liviu: „În direcţia nord-est, în barajul din apropiere se vedea o lumină tot aşa de strălucitoare, dar după un minut a dispărut”. F

Prof. Nicolae Cepăreanu: „Le-am urmărit mai mult timp împreună, apoi la ora 01: 15, în noaptea de 16 spre 17 august, am renunţat (dar luminile continuau să joace *pe lac*, schimbându-şi poziţia)”.

Aşadar, conform mărturiilor scrise ale celor implicaţi, cam aşa s-au petrecut lucrurile la Satul-Nou, comuna Grădinari, judeţul Olt. Cred că evenimentele de atunci ar putea fi departajate în trei faze sau etape distincte:

În *prima etapa*, se încadrează observaţia celor doi soţi Enache, izolaţi în câmp, groaza subită care i-a cuprins în faţa necunoscutului şi fuga lor disperată spre sat, având permanent undeva în spatele lor o lumină stranie care-i scotea din minţi.

În *a doua etapă*, asistă la desfăşuarea evenimentelor toţi cei şapte martori implicaţi, împărţiţi în două grupe distincte, care fac observaţii din două puncte diferite: pe de-o parte grupul celor şase înghesuiţi în maşina profesorului, care se deplasaseră în câmp, pe de altă parte economistul Stana Constantin, din propria-i grădină. Cu toţii sunt înfricoşaţi de ceea ce văd. „Am simţit o teamă (fizică) de mi s-a ridicat părul în cap şi iniţial am vrut să plec, închinându-mă şi zicând că a venit sfârşitul lumii” – afirmă Stana Constantin, „într-o nebunie totală, ne-am

«aruncat» pur şi simplu în maşină şi, întorcând printr-un lan de lucernă, am pornit în trombă spre casă” – spune Daniela Cepăreanu. Se remarcă deci, în această fază, teama oamenilor şi fuga lor din faţa necunoscutului, reacţii caracteristice şi oarecum fireşti, semnalate adeseori în astfel de situaţii. Conform testărilor făcute cu cronometrai asupra martorilor, această parte a evenimentelor a avut o durată de minimum două minute şi maximum trei minute, deşi celor care trăiau intens aceste clipe li s-a părut că timpul se scurge mult mai lent. Acest aspect este de asemenea relevat în situaţii limită, cum pare a fi şi aceea în care se aflau eroii acestor evenimente.

În sfârşit, în *a treia etapă*, cei şase, reîntorşi la marginea satului cu spaima în suflet şi aflaţi oarecum „în siguranţă”, se urcă cu toţii pe marginea unei fântâni şi de aici asistă, timp de mai bine de o oră, la o altă serie de manifestări luminoase nocturne bizare. Aici, declaraţiile martorilor se contrazic puţin: unii au impresia că luminile se reflectă pe suprafaţa lacului de acumulare, alţii că acestea apar chiar din apă, alţii că vin din spatele digului care le închidea parţial orizontul… Oricum, se pare că fenomenul şi-a continuat manifestările chiar şi după ce grupul celor şase martori a renunţat la observaţii: „apoi la ora 01: 15, am renunţat (dar luminile continuau să joace *pe lac*, schimbându-şi poziţia)” – afirmă profesoral Nicolae Cepăreanu.

Se cuvine să menţionez aici două aspecte, tocmai pentru că ele sunt semnificative şi caracteristice fenomenologiei O.Z.N. Fac, în acest sens, din nou apel la mărturiile scrise ale observatorilor:

Primul aspect. Daniela Cepăreanu: „În perioada care a trecut de la venirea celor doi înspăimântaţi şi până la plecarea noastră în câmp, câinii n-au încetat să latre”. Adina Zâmbroianu: „Tot în perioada în care am făcut observaţia, în sat câinii lătrau (…) apoi au încetat”. Iar

Stana Constantin afirmă că s-a dus „în curte şi în grădină unde avea legate pe timpul nopţii calul şi vaca”, tocmai pentru că i s-a părut că aceste animale dădeau semne de nelinişte nefirească.

Al doilea aspect. Prof. Nicolae Cepăreanu: „Menţionez că nu adia niciun fel de vânt, dar se auzeau pe lac valuri care se izbeau mai tare de mai”. Ilie Liviu: „În baraj erau valuri destul de mari, auzind zgomotul lor. Menţionez că în momentul respectiv nu exista nicio intensificare a vântului”. Daniela Cepăreanu: „În timp ce ne aflam pe fântână se auzea că erau valuri pe lac, vântul lipsind cu desăvârşire”. Adina Zâmbroianu: „Cu toate că vântul nu adia deloc, pe Olt erau valuri foarte mari. Zgomotul lor se auzea până la noi”.

După consumarea acestor întâmplări ciudate, în zilele ce au urmat, oamenii locului au dat felurite interpretări celor petrecute. Bătrânii afirmau că ar fi vorba de zmei, spirite sau duhuri negre, diavoli sau „alte lucruri rele”. Oamenii în toată firea spuneau, printre altele, că ar fi fost „un război electronic” (ca un ricoşeu cu bătaie în timp al dezinformării masive din timpul evenimentelor desfăşurate în Decembrie 1989). Alţii se gândeau la „arătări dumnezeieşti” sau „vedenii”. Tinerii însă – ca întotdeauna, cu mintea mai deschisă – afirmau că nu putea fi vorba decât de O.Z.N.-un…

Ar fi bine să reamintesc aici că exact în aceeaşi zonă a judeţului Olt s-au mai întâmplat, nu cu mult timp în urmă, alte două evenimente stranii, despre care cei de acolo continuă să vorbească şi astăzi.

Primul face trimitere directă la tradiţiile populare străbune, la magia neagră, stafii, moroi, spiriduşi şi vampiri… Despre o anume bătrână decedată – care la vremea ei se ocupase puţin de vrăjitorie – şi care a fost dezgropată pentru a 1 se înhge un ţăruş în mima, pentru ca spiritul ei malefic şi fără de odihnă îşi continua

peregrinările ori apariţiile printre cei vii, îngrozindu-i, s-a scris deja în presa noastră. Evenimentul pare a fi fost autentic şi a fost consemnat ca atare, fără a i se putea găsi o explicaţie logică sau raţională.

A doua întâmplare se referă la un bloc de gheaţă care, venit de undeva din înaltul cerului, a sfărâmat bucătăria unei gospodării de ţară. Evident, acest bloc de gheaţă s-ar fi putut desprinde de pe aripile sau fuzelajul vreunui avion ce străbătea zona. Numai că oamenii, superstiţioşi în felul lor, vorbesc despre fel de fel de „lucruri” care le „cad din cer”. Oricum ar fi, s-a scris şi despre această întâmplare în presa noastră…

Despre „Afacerea Grădinari” s-a scris până acum în cel puţin 12 publicaţii româneşti diferite. Ea a încheiat suita unor întâmplări stranii ce s-au derulat la mijlocul lunii august 1993.

Poate că nu este inutil să amintesc aici că în luna aceea s-au mai semnalat diverse evenimente ciudate în zilele de 5, 20, 23 şi 29, în judeţele Vâlcea, Prahova, Bihor şi în Munţii Rodnei.

5

O.Z.N. – ROMÂNIA, 1994 (I)

Motto:

Civilizaţia noastră, ca oricare alta, este o conjuraţie, (p. 129)

Primele şase luni ale anului 1994 par a fi din nou destul de bogate în semnalări de tip fenomen O.Z.N., diurne sau nocturne, pe teritoriul ţării noastre. Mă voi referi în continuare la mai multe evenimente de acest fel, aşa cum sunt ele menţionate în declaraţiile scrise ale martorilor Oculari din câteva localităţi. Fac deci precizarea, de la bun început, că tot ceea ce urmează se bazează pe mărturiile scrise ale unor observatori pe care i-am anchetat personal, fie prin dialog direct cu aceştia, fie prin intermediul corespondenţei.

Arieşan Ramona Nicoleta, elevă de 15 ani din municipiul Cluj-Napoca, afirmă că în noaptea de 1 spre 2 ianuarie 1994, în jurul orei 3: 00, neputând să doarmă şi fiind un cer foarte senin şi înstelat, a ieşit pe balcon şi a avut prilejul să vadă „dansul ciudat al unor stele strălucitoare” în apropierea discului lunar. Ceva destul de asemănător i s-a întâmplat şi în noaptea de 5 spre 6 ianuarie 1994, între orele 1: 30 şi 2: 00. Martora mai afirmă că, în paralel cu aceste observaţii, a avut şi o serie de senzaţii şi „trăiri” ciudate pe care nu şi le-a putut explica. Scrisorii detaliate pe care mi-a trimis-o, i-a adăugat şi două schiţe în creion, destul de naive, care redau mişcările „ciudatelor stele” observate de ea în cele două nopţi:

Doamna Ridzig Ilona, 70 de ani, pensionară din Oradea, jud. Bihor, afirmă următoarele:

„Era pe la începutul lunii ianuarie 1994. Stăteam culcată în pat, cu faţa spre geamul nostru de la etajul I. Era aproximativ ora 5: 00 – 5: 30 a.m., când am observat o stea de mărimea planetei Venus, foarte strălucitoare, de culoare portocaliu închis, ce se mişca încolo şi încoace, dar fără a se deplasa. Dorind totuşi să mă conving că nu eu mă mişc, mi-am fixat un punct de reper şi am rămas nemişcată, fără a clipi. Astfel, am văzut cum obiectul a început să se mişte încet, dar de data aceasta s-a deplasat înspre nord până a dispărut din cadrul ferestrei şi nu l-am mai văzut. Toate acestea s-au petrecut în aproximativ 15 – 20 de secunde, timp în care am stat nemişcată. Cerul era senin, cel puţin în partea pe care am văzut-o. Obiectul a «staţionat» în direcţia est. Nu am remarcat alte asemenea «stele»”.

Îmi exprim regretul că doamna Ridzig Ilona nu a făcut efortul de a se ridica din pat şi de a merge la fereastră. Ar fi avut, fără doar şi poate, prilejul să povestească mai în detaliu despre fenomenul pe care l-a

observat. Dar probabil că, în dimineaţa aceea de iarnă, vremea era rece, apartamentul era destul de neîncălzit, iar dânsa spera să mai poată „fura” timpului câteva clipe de odihnă…

O altă dimineaţă de iarnă de la sfârşitul aceleiaşi luni ianuarie. Evenimentul a fost observat din zona Atelierului Mecanic din cadrul OLTCHIM SA din Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea. Cei doi observatori care au dat declaraţii scrise au fost: Florea Matei, 33 ani, sudor şi Iordache Iulian, 23 ani, lăcătuş mecanic. Am fost ajutat în desfăşurarea acestei anchete de domnul Tudor Iosifaru, redactor şefia „Radio Etalon” din Rm. Vâlcea, căruia îi mulţumesc şi pe această cale. Redau în continuare câteva extrase din declaraţia lui Florea Matei:

„În ziua de 28 ianuarie 1994, de dimineaţă, în timp ce mă aflam la serviciu, pe la ora 7: 20, stând în uşa atelierului, un coleg ne-a atras atenţia asupra unui avion. Eu când m-am uitat pe cer, am văzut o lumină galben-roşiatică de mărimea unui bec de iluminat privit din faţă de la distanţă de 2 m, care se deplasa cu o viteză mai mare decât a unui avion. (Fig. 13) Acea lumină nu avea alte forme. Eu am spus

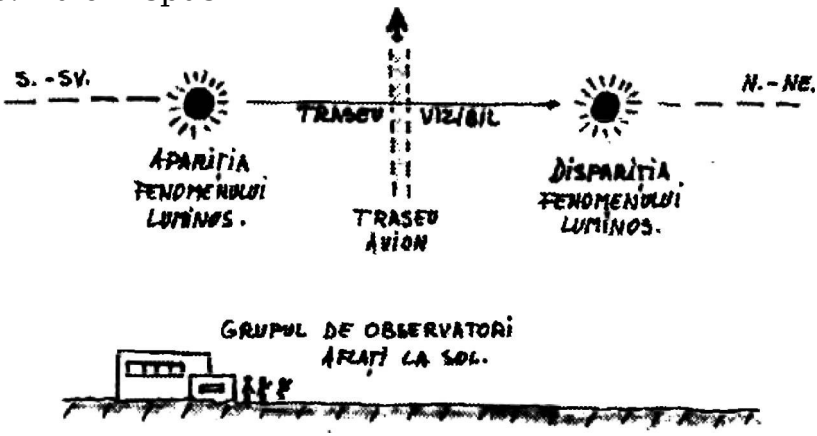

Fig. *13*. Râmnicu Vâlcea, 28 ianuarie 1994.

atunci că poate să fie un O.Z.N., dar ceilalţi colegi m-

au contrazis. În timp ce noi discutam, în aceeaşi direcţie, de la sud spre nord, a mai apărut o altă lumină identică cu prima, care zbura pe aceeaşi direcţie, avea aceeaşi mărime, aceeaşi culoare şi în timp ce o priveam pe a doua lumină, prima a dispărut brusc. Când m-am uitat mai atent, înainte de a dispărea şi cea de-a doua, am observat un avion care trecuse înaintea celor două lumini din direcţia est spre vest. I se putea distinge forma şi lăsa două dâre de fum în urmă… în acelaşi timp, avea o lumină roşie sub el care semnaliza. Atunci eu am făcut comparaţie între avion şi lumini şi bineînţeles că şi colegii au văzut acest lucru. După circa zece secunde a dispărut şi a doua lumină (când s-a stins se făcea din ce în ce mai mică, până la dispariţie). Toată observaţia cred că a durat 30 de secunde. Observaţia s-a făcut din uşa atelierului mecanic Propenoxid OLTCHIM SA Rm. Vâlcea. Cerul era senin, nu bătea vântul. Luminile se deplasau orizontal, de la sud spre nord. Înălţimea era aceea la care zboară un avion care lasă în urmă două dâre de fum. Viteza era de două ori mai mare decât a unui avion. Obiectele au intersectat traiectoria avionului după ce acesta trecuse prin acel punct şi traiectoria lor apreciez că era perpendiculară pe direcţia de deplasare a avionului. împreună cu mine mai erau Iordache Iulian şi Cobârje Ion, angajaţi la OLTCHIM Râmnicu Vâlcea”.

La rândul lui, Iordache Iulian face următoarele precizări:

„(…) Acel punct luminos, aşa cum mi s-a părut mie, avea o lumină puţin cam roşiatică, lăsând în urmă o dâră, dar nu aşa de accentuată ca a unui avion. Am privit cum se deplasa, după care a dispărut brusc. (…) Cerul era senin, fără nori, nu bătea vântul.

(…) Mi-am putut da seama că nu avea cum să fie tot un avion. După toate cele văzute, au început discuţiile cu colegii (…)”.

Referitor la acest caz – ca şi la atâtea altele încă – pun din nou întrebările acelea jenante, care evident că nu convin anumitor autorităţi: Controlorii de trafic aerian şi radarele de la sol, nu au „văzut” nimic? Dar cei care pilotau în acel moment avionul menţionat? Avionul acela, în ziua şi la ora respectivă, se afla în aer aşa… de capul lui? Nu avea un grafic de zbor, nu era urmărit de la sol, nu avea persoane la bord, nu avea nici instalaţie radar, nu era condus de nimeni, *era un avion fantoma*!? Şi întrebarea esenţială, la care cineva, cândva, va trebui să dea totuşi un răspuns: Rapoartele câtor astfel de observaţii zac în seifurile armatei aerului (de la noi şi de aiurea) păstrând pe ele terifianta menţiune a ştampilei STRICT SECRET?

Următoarea observaţie vine din apropierea Bucureştiului şi a fost efectuată de domnul Olteanu Nicolae, 40 ani, administrator din Oradea, jud. Bihor. Iată ce declară acesta:

„În data de 4 februarie, în jurul orei 20: 15, la ieşirea trenului din Bucureşti, stăteam cu spatele în sensul de mişcare al trenului, am văzut luminile stingându-se deodată, în direcţia Bucureştiului, spre dreapta. Nu luminile de la Bucureşti, ci o localitate limitrofă (un cartier mărginaş) capitalei. Apoi, deodată, o lumină alb-gălbuie ţâşni de la marginea orizontului, din dreapta spre stânga, cu mare viteză. Avea forma alungită, cu mijlocul puţin bombat. A dispărut repede din raza vizuală. S-a deplasat foarte repede. După câteva secunde s-au aprins luminile”.

Declaraţia martorului nu cuprinde mai multe amănunte. Dar şi aşa, enorm de multe întrebări se pot pune aici. Dintre ele aleg numai două: Obiectul, sau fenomenul luminos, sau ce a fost el, a staţionat pe sol undeva în preajma capitalei noastre? Nu au mai existat şi alţi martori ai acestei neobişnuite întâmplări?

Doamna E.C. (anonimat solicitat) este profesoară de psihologie şi deţine în prezent funcţia de psihologoped

principal la Policlinica de Copii din cadrul Spitalului Judeţean al municipiului Ploieşti. Am stat de vorbă cu doamna E.C. pe parcursul a circa trei ore, la o lună şi jumătate după evenimentul la care a fost martoră. Iată câteva extrase esenţiale din declaraţia sa scrisă:

„În seara zilei de luni, 16 mai 1994, între orele 22: 15 – 23: 00, mă aflam în balcon, care are deschidere spre est. Menţionez că locuiesc la ultimul etaj (zece) al unui bloc aflat în zona de nord-est a municipiului Ploieşti. Din poziţia respectivă am o vizibilitate perfectă asupra cerului, care în acel moment era foarte întunecat, cu puţine stele intens strălucitoare. La un moment dat, din spate, pe deasupra capului meu, a apărut pe cer o formaţiune de obiecte luminoase rotunde în forma literei «V» cu vârful spre vest şi deschiderea către direcţia de înaintare. (Fig. 14). Pe latura dreaptă am avut posibilitatea să număr şapte obiecte luminoase incluzând vârful, iar pe latura stângă am mai avut timp să număr încă cinci, deoarece formaţiunea se deplasa cu viteză mare spre orizontul estic. Deoarece am avut posibilitatea să urmăresc în repetate rânduri zborul avioanelor (diurn sau nocturn), am putut aprecia că viteza formaţiunii amintite era cu mult mai mare. Nu am perceput niciun efect sonor în timpul observaţiei. Obiectele observate aveau diametrul aparent puţin mai mic decât diametrul aparent al Lunii pline şi degajau o luminozitate de un gri metalizat, intens reflectorizant. Distanţa dintre obiectele observate era mai mică decât diametrul uneia dintre ele, astfel încât între două obiecte nu ar mai fi putut încăpea în niciun caz un al treilea. Observaţia a durat atât de puţin timp, încât nu am mai avut răgazul necesar alertării altor membri din familie”.

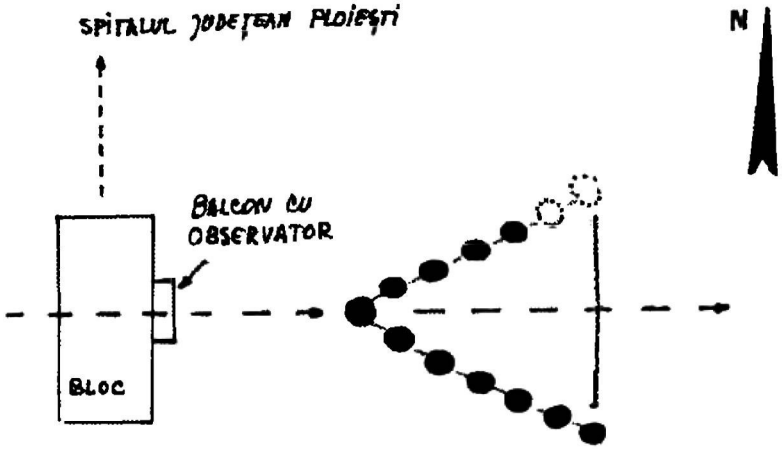

Fig. *14*. Ploieşti, 16 mai 1994.

În timpul investigaţiei controlate pe care am efectuat-o, am mai putut constata şi un amănunt destul de interesant. Doamna E.C. a insistat asupra faptului că fiecare din luminile pe care le-a văzut provenea de la un obiect separat şi toate aceste obiecte se deplasau împreună în zbor orizontal, păstrând viteza de zbor, distanţele dintre ele, direcţia de deplasare etc., constante. Înclin să cred că a fost vorba în acest caz de un singur obiect triunghiular şi probabil de mari dimensiuni, care avea fixate pe două din laturile sale luminile rotunde observate de martora evenimentului.

Ca o informaţie suplimentară, pot afirma următoarele: Se pare că acelaşi fenomen a fost observat, exact în aceeaşi seară şi la aceeaşi oră, de soldaţii unei unităţi militare de lângă Ploieşti. Această informaţie este, din păcate, numai teoretică şi pur speculativă. Oricât m-am străduit ulterior, nu am avut accesul la o investigaţie suplimentară în rândul militarilor respectivi. Nici nu aş fi avut cum să am acest acces, deoarece nu sunt decât o persoană particulară, care îşi desfăşoară cercetările pe cont propriu. Oricum, la scurgerea a doi ani de la

eveniment, militarii aceia nu se mai găsesc în unitate, se află probabil răspândiţi pe întreaga suprafaţă a ţării, iar o reluare a acestei investigaţii nu este decât iluzorie şi neconcludentă…

Domnul Ujvâri Bama din Oradea, jud. Bihor, are 53 de ani şi este de meserie tehnician. Dânsul se deplasa cu maşina, împreună cu încă un coleg, pe şoseaua dintre Beiuş şi Oradea. Iată ce povesteşte:

„În data de 23 mai 1994, la ora 19: 00, am făcut un popas la o pădurice unde era un peisaj foarte frumos. Şezând pe o stâncă m-am uitat spre cer. Între nori am văzut un nor pătrat care era deosebit de ceilalţi. Era alăturat celorlalţi nori care erau obişnuiţi, iar cel pătrat era simetric pătrat şi avea culorile curcubeului pe el. Pe ceilalţi nori nu era nimic deosebit, dar pe acest nor erau dungi de culoarea curcubeului. Deplasându-ne mai departe, colegul mi-a atras atenţia că vede ceva deosebit, parcă era un avion. Uitându-mă prin parbriz, am văzut şi eu un avion pe orizont, dar era un avion obişnuit cu reacţie care trăgea un nor după el (!!!). Colegul a spus că şi el vede avionul, dar nu pe acela vrea să mi-l arate. Să mă uit spre dreapta, că acolo este ceva. Uitându-mă spre dreapta, am încremenit, dar am şi frânat brusc. Uitându-mă spre dreapta tot timpul, am ieşit din maşină şi am văzut un obiect care plutea deasupra dâmburilor din dreptul Băilor 1 Mai. Era fantastic de mare, pot să afirm că era deosebit de voluminos.

Noi ne aflam la Hidişelul de Sus. Am văzut un obiect de forma unui trabuc deasupra unui dâmb mai mare. Când ne-am uitat, s-a mişcat cu viteză lentă, a făcut două-trei manevre şi a dispărut între dâmburi. Era ora 20 fără câteva minute, 23 mai 1994, Hidişelul de Sus. Este exclus să fi fost un obiect obişnuit, avion sau elicopter etc. Volumul şi mişcarea obiectului erau foarte deosebite de lucrurile obişnuite. Ce să vă declar altceva, eram foarte

uimit”.

Familia „C” (anonimat solicitat) locuieşte în oraşul Vălenii de Munte, jud. Prahova. Este alcătuită din patru membri: Vasile, 54 ani, tehnician; Mariana, 45 ani, statistician medical; Cristina, 25 ani şi Dorin Ciprian, 19 ani, student. (Datele acestea sunt valabile, ca de obicei, pentru vara anului 1994, adică atunci când au fost luate declaraţiile scrise de la martorii respectivi). În afară de Cristina, care rămăsese în ziua aceea acasă, ceilalţi trei au plecat cu automobilul la Ploieşti (30 km mai la sud) cu diverse treburi. La întoarcere, aveau să fie martorii unei observaţii foarte interesante. Pentru detalii, voi cita extrase din declaraţia lui Dorin Ciprian:

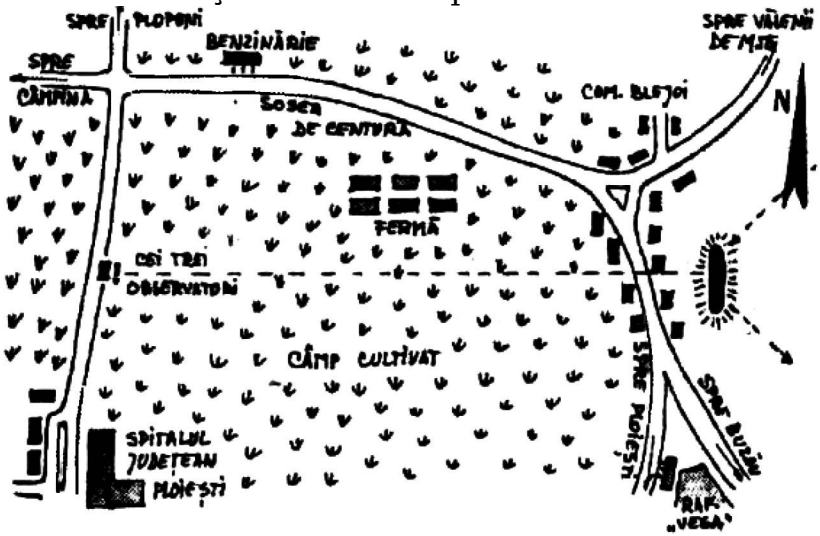

Fig. *15*. Ploieşti, 16 iunie 1994. (1)

„În seara zilei de joi, 16 iunie 1994 (Nota bene: să reţinem că trecuse exact o lună de la observaţia doamnei E.C. din Ploieşti), Ia ora 19: 30 (ştiu exact că era această oră, pentru că în momentul acela m-am uitat la ceas), mă aflam împreună cu mama şi cu tatăl meu în automobilul nostru, în drum spre casă, cam la jumătatea distanţei între Spitalul Judeţean din Ploieşti şi şoseaua de centură. (Fig.

15) Am fost primul care am observat fenomenul şi i-am alertat şi pe părinţii mei. Mama, care se afla la volan, a oprit maşina şi a parcat pe marginea drumului. În partea dreaptă a noastră, spre răsărit, deasupra dealurilor cu sonde, dar mai aproape de muchia acestora se observa un obiect de formă ovalalungită. Spaţial vorbind, fenomenul se manifesta cam la jumătatea distanţei dintre Rafinăria Vega şi comuna Blejoi. (Fig. 16) Obiectul avea următoarele caracteristici: avea luminozitate proprie de culoare vag portocalie, părând a fi mai intensă spre centru, forma lui părea a fi mai rotunjită în centru, alungindu-se în plan orizontal şi uşor rotunjită la capete. Nu am observat protuberanţe pe suprafaţa lui sau pe contururile lui, care se observau destul de clar. În momentul când am observat obiectul, bănuiesc că el se afla deja acolo şi prima mea impresie a fost aceea că ar fi putut fi un trasor folosit în aplicaţiile militare. Mi-am dat seama imediat că nu putea fi vorba de aşa ceva. Mi s-a părut că în primul moment al observaţiei obiectul staţiona, după care a executat brusc o mişcare de coborâre înspre Rafinăria Vega (de la stânga spre dreapta). Apreciez că această coborâre nu a durat mai mult de 2 – 3 secunde. În final, luminozitatea a dispărut, forma sa oval-alungită fiind foarte vizibilă cu ochiul fiber pe fundalul întunecat al plafonului de nori coborât. În acest moment, în partea inferioară a traseului de coborâre, obiectul avea o nuanţă de cenuşiu închis, perfect vizibilă. A urmat o nouă aprindere scurtă, care nu a durat mai mult de 2 – 3 secunde, după care a urmat o mişcare de înălţare a obiectului. Şi-a continuat traiectoria ascendentă rămânând aprins şi dispărând în partea inferioară a plafonului de nori. Dimensiunile aparente ale obiectului observat erau de aproximativ 35 – 40 cm. Nu am perceput niciun fel de zgomot în timpul observaţiei. Apreciez că durata întregului fenomen a fost de circa 10 secunde. Nu ştiu dacă au existat şi alţi martori oculari ai

evenimentului”.

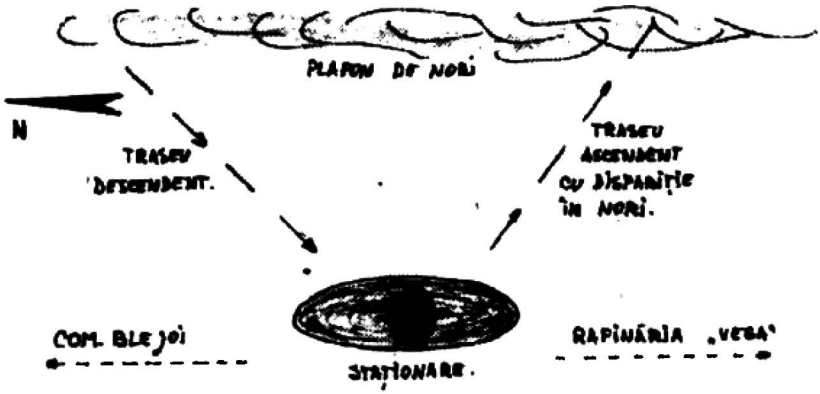

Fig. *16*. Ploieşti, 16 iunie 1994. (2)

La rândul ei, Mariana „C” aduce următoarele precizări:

„(...) Cam la jumătatea distanţei, am observat în partea dreaptă, la o distanţă liniară de aproximativ 4 – 5 km un obiect care avea următoarele caracteristici: forma era oval-circulară cu o umflătură sau rotunjire mai accentuată în partea superioară, asemănătoare unei scoici; dimensiuni aparente 60 – 70 cm; în momentul observaţiei, obiectul se afla în coborâre de la o înălţime de aproximativ 40 de grade deasupra orizontului, până la aproximativ 20 grade. (...) Am avut impresia că obiectul se îndepărta de noi, deoarece el îşi micşora dimensiunile şi se pierdea treptat în pâcla care acoperea orizontul spre Est. (...) Nu este pentru prima dată când efectuez astfel de observaţii ciudate, dar niciunul din fenomenele observate anterior nu a fost atât de spectaculos şi impresionant ca acesta. (...)”.

Câteva comentarii pe marginea acestui eveniment:

1) într-adevăr, în lungul anilor, doamna Mariana „C” a mai fost martora unor evenimente interesante. Ea a făcut parte din grupul numeros de persoane care, în toamna anului 1972, a asistat la trecerea unui „obiect strălucitor, de formă alungită şi cu o trenă portocalie, care s-a deplasat lent timp de 15 – 20 de minute dinspre vord spre

sud – deci în lungul văii (Teleajenului) – într-o după-amiază târzie când soarele nu apusese încă”. (*Cazuri O.Z.N. în România*. S-*a întâmplat mâine*! p. 43). De asemenea, doamna Mariana „C” a făcut parte din acei „nenumăraţi martori oculari din Vălenii de Munte şi din împrejurimi, care văd spre prânz (la mijlocul lui noiembrie 1986), în jurul orei 11: 30, un alt fenomen (...)”. (Op. cit. p. 305).

2) Revin obsedant în declaraţiile unor martori foarte diferiţi, care au văzut la distanţe mari în timp, diverse obiecte zburătoare stranii, în preajma sau deasupra Rafinăriei „Vega” din Ploieşti. Însăşi observaţia doamnei psiholog E.C. de care am amintit ceva mai înainte, s-a efectuat tot în aceeaşi zonă nord-estică a marelui municipiu prahovean. În cartea *UFO's From Behind The Iron Curtain* (O.Z.N.-un dincolo de cortina de fier) scrisă de Ion Hobana şi Julien Weverberg (Bantam Books, New York, 1975), la paginile 183 şi 227, sunt amintite observaţii făcute de diverşi martori, în 1968 şi respectiv 1944, ale unor O.Z.N.-un lângă Rafinăria Vega. Nu voi insista deocamdată asupra acestui aspect. Dar dacă timpul mi-o va permite, sper să pot reveni cândva cu noutăţi privind permanenţa în timp a unor interesante observaţii O.Z.N. în zona amintită.

Observaţiile pe care le-am descris în acest capitol se adaugă, evident, celor deja semnalate anterior în presa românească. Este vorba desigur, de semnalările primei jumătăţi a anului 1994. Perioada se încheie, în mod pa adoxal şi fericit totodată, cu afacerea „Cercurile de la Arad”. Despre această chestiune, la Editura Mirador din Arad a apărut în 1995 o excelentă carte intitulată *Anotimpul O.Z.N.-urilor* şi semnată de Raluca Marinache, Ovidiu Someşan şi Sorin

Ghilea. Celor ce vor să se informeze asupra celor petrecute acolo, la Arad, în vara anului 1994, le recomand această carte, care este foarte bine documentată şi

completă. În plus, autorii fac dovada unui bun-simţ şi seriozităţi desăvârşite.

În acelaşi context, amintesc acum că s-a scris şi s-a vorbit mult (la TV sau la Radio) despre această poveste. Dincolo de ironiile penibile sau de încercările flagrante de deturnare a adevărului, personal, mi se pare că cea mai pertinentă concluzie pare a fi redată în articolul „A fi sau a nu fi… O.Z.N?”, semnat de Sorin Trocan în *Expres Magazin*, nr. 26 din 5.07 – 12.07.1994, p. 12. Voi relua pe scurt pasajul care ne interesează:

„S-a încercat să se acrediteze ideea că urmele au fost produse de un vârtej de aer. După cum am spus, niciun vârtej nu ar fi putut provoca asemenea cercuri perfecte, lăsând netezite marginile, deci varianta cade de la sine. Cineva a lansat ipoteza unor arici sau lăcuste, însă nu poate fi tratată cu seriozitate o astfel de aberaţie de către oricine a fost la faţa locului. Soluţia unei farse cade şi ea, pentru că nu au fost găsite urmele posibililor farsori, care ar fi putut călca, de exemplu, grâul. Deci rămâne doar ipoteza unui obiect zburător neidentificat până la această oră, care a provocat fenomenul. Despre natura acestuia, s-au lansat diverse variante, de la nave militare de provenienţe diferite, până la nave cosmice extraterestre”.

Prefigurează oare multitudinea şi varietatea semnalărilor din prima jumătate a anului 1994, un nou „val” de O.Z.N.-un deasupra României? Ori, pur şi simplu, martorii au început să-şi învingă prejudecăţile şi să-şi domine teama de insolit, dând la iveală experienţele ciudate prin care au trecut? Aveam de-a face oare, cu acelaşi fenomen fizic necunoscut încă – noi continuăm să-l numim „fenomenul O.Z.N”. – ce ar putea fi o proiecţie în propria noastră conştiinţă a unei realităţi la care nu avem deocamdată acces?

Oricum, apropo de „arici sau lăcuste”, ar cam fi momentul să manifestăm mai multă seriozitate în

investigarea martorilor şi a semnalărilor lor insolite.

6

ORI DRACUL, ORI EXTRATEREŞTRII

Motto:

Evenimentele de pe lumea asta au loc în simpatie cu lucrurile celeste, (p. 236)

La mijlocul lunii iulie 1994, primeam un telefon interesant de la prietenul meu, prof. Tudor Iosifaru, redactor şef pe atunci la Radio Etalon din municipiul Râmnicu Vâlcea, îmi spunea că este confruntat cu un fenomen interesant de pârjoaire a vegetaţiei manifestat în plantaţia cu viţă de vie a unui cetăţean din acest oraş şi am discutat puţin despre procedura de investigare ce trebuia abordată în astfel de ocazii. (Tudor Iosifaru este aceeaşi persoană căreia îi datorez din nou toate mulţumirile pentru ajutorul şi sprijinul oferite în investigarea fenomenului O.Z.N. din vara anului 1993, manifestat în comuna Grădinari, jud. Olt.)

Apoi, în prima zi a lui august, primesc un plic voluminos de la acelaşi Tudor Iosifaru, plic ce cuprindea două materiale de presă interesante. Primul dintre acestea se intitula „Misterioasă pârjoaire a vegetaţiei la Râmnicu Vâlcea” şi era dactilografiat pe 5 pagini. După cum se vede, am dat acestui capitol chiar titâul pe care l-a preconizat prietenul meu vâlcean. Evident, nu voi efectua niciun fel de modificări în cele scrise de autor, cu atât mai mult cu cât ancheta desfăşurată de acesta nu are niciun cusur şi este condusă cu profesionalism şi seriozitate.

În dimineaţa zilei de 12 iulie 1994, în jurul orei 8: 00 dimineaţa, Ion Mihalache, de 62 de ani, a observat în curtea casei sale din Rm. Vâlcea, Strada Muncii nr. 93, un fenomen care l-a pus într-atât de mult pe gânduri, încât l-a făcut să se adreseze presei. Om aşezat şi cu frica lui Dumnezeu (fost tehnician mecano-energetic la Combinatul Chimic din localitate până în 1990, la pensionare), Ion

Mihalache a alergat într-un suflet la redacţia ziarului local *Curierul de Vâlcea*, în speranţa că, odată apărut un articol în presă, cei în măsură să investigheze fenomenul cu pricina îi vor putea spune dacă... strugurii şi perele din zona afectată mai sunt sau nu bune de mâncat. Cu excepţia ziariştilor de la cotidianul amintit şi a unui reporter de la *Evenimentul Zilei*, singurii care s-au sensibilizat la aflarea celor petrecute au fost un echipaj al poliţiei (care a cules frunze), un alt echipaj care s-a mulţumit să privească *pârjolul* şi o mulţime de curioşi care au comentat pe larg cele văzute la faţa locului. Deşi au fost prelevate probe din zona afectată şi probe-martor, din pricina costului ridicat al analizelor de laborator ce ar fi fost necesare (aprox. 400.000 lei!), cel puţin până în momentul de faţă (n.n. - sfârşitul lunii iulie), nu se poate spune cu certitudine dacă aspectul vegetaţiei se datorează unor cauze de ordin biologic, chimic, radioactiv ori de natură necunoscută posibilităţilor noastre de investigare. De asemenea, din motive obiective, nu s-a putut face în timp util o măsurare a radioactivităţii în punctul respectiv.

Descrierea fenomenului

Pe o porţiune de câţiva metri pătraţi (3 x 3 m) în curtea casei din Strada Muncii nr. 93, vegetaţia era pârjolită. În zona afectată intră 6 m^2 de vie dispusă pe spaliere, două crengi de la doi arbori (peri) situaţi în partea de est şi – respectiv – de vest a zonei afectate, precum şi câteva tufe de ferigă, cârciumărese, dalie pitică şi regina nopţii, aflate într-un mic rond la rădăcina părului dinspre vest. De remarcat că porţiunea de vie pârjolită este încadrată de vegetaţie cu aspect normal. Spalierele pe care este amplasată viţa de vie reprezintă o prelungire pe verticală a gardului dinspre sud al curţii, iar porţiunea afectată are o formă aproximativ circulară. Singurele urme la sol sunt cele din micul rond de flori mai sus amintit, curtea casei fiind asfaltată. Tot în gardul sudic, printre

butucii de viţă, creşte un piersic pitic, de asemenea afectat de fenomen.

Dacă ar fi să alcătuim o machetă a zonei respective, vegetaţia afectată, inclusiv cele două vârfuri de crengi de la cei doi peri, s-ar situa, în spaţiu, *într-un con imaginar*, dispus oblic, cu vârful în jos, pe direcţia E-S-E / V-N-V. Axa „vârf – baza conului” ar avea aproximativ 8 m, diametrul „bazei” fiind de aproximativ 4 m.

DE MENŢIONAT CĂ SINGURELE ELEMENTE DE VEGETAŢIE AFECTATE SUNT CELE CUPRINSE ÎN „INTERIORUL” CONULUI IMAGINAR...

Evoluţia în timp a fenomenului.

— Momentul observării sale de către Mihalache Ion: marţi, 12 iulie 1994, ora 8: 00 a.m.

— Aspectul vegetaţiei cu o seară înainte: normal.

— Aspectul vegetaţiei în dimineaţa de marţi: frunzele porţiunilor de vegetaţie cuprinse în „con” se înnegriseră (*Păreau stropite cu smoala*, declară martorul M.I.).

— Aspectul vegetaţiei la patru zile după incident: frunzele afectate au început să capete o culoare maroniu-gălbuie. Zona afectată se delimitează compact din punct de vedere cromatic de restul vegetaţiei, aspect vizibil mai ales pe gardul de viţă de vie. Frunzele florilor din rondul de la rădăcina părului („vârful conului” par mâncate de dăunători (franjurate, ciuruite).

— Prelevare de probe: la patru zile după incident (sâmbătă, 16 iulie 1994) au fost culese frunze şi ciorchini de viţă de vie din zona afectată, frunze şi ciorchini de viţă de vie din zona neafectată (proba martor), frunze şi pere de pe una din ramurile afectate (părul dinspre vest), frunze de ferigă, cârciumărese, dalie pitică şi regina nopţii din rondul de flori de la rădăcina aceluiaşi păr („vârful conului”). De asemenea, s-a luat o probă de sol din locul acela.

— Analizele de laborator: neefectuate, din cauza

costului prohibitiv (de la ÎNCERCHIM Rm. Vâlcea mi s-a prezentat o evaluare de cca. 400.000 lei).

— Măsurarea radioactivităţii: nu s-a făcut, din lipsa unui aparat Geiger.

— Fotografii la faţa locului: film KODAK COLOR (Gold 100 – 3).

Evenimente conexe.

În noaptea de luni spre marţi, la ora 4: 00 a.m. (cu patru ore înainte de observarea „pârjolirii” frunzelor), soţia martorului, Mihalache Ana (58 ani, pensionară, fostă contabilă la ADAS) a ieşit din casă pentru a merge la toaletă. În drum, a trecut prin „conul imaginar”. La întoarcere, a simţit o stare de sfârşeală cumplită, care a făcut-o să zacă la pat aproape 36 de ore.

În cursul zilei de marţi, doi ziarişti de la *Curierul de Vâlcea* sosesc la faţa locului. Ulterior, într-un articol pe prima pagină (vineri, Î5 Iulie), intitulat retoric: „Ori dracul, ori extratereştrii?”, cei doi mărturisesc că au resimţit o puternică stare de ameţeală, inexplicabilă, în timpul documentării.

În aceeaşi zi, pisica familiei Mihalache a manifestat o stare de nelinişte ieşită din comun. Se ţinea după M.I., mieunând fără întrerupere. În cursul după-amiezii a fătat trei pisoi. Evident, nu din senin, ci în urma unei gestaţii aparent normale.

Miercuri, soţia martorului se duce la dispensarul teritorial pentru un consult medical. Doctoriţa apreciază că suferise o variaţie bruscă de tensiune şi-i prescrie: *Piracetam*, *Re der gin*, *Cinarizin* şi *Ergoceps*. M.A. suferă de o cardiopatie ischemică veche de câţiva ani, dar până în prezent nu a făcut niciodată o asemenea criză.

Interpretarea fenomenului.

Martorul M.I. enunţă două ipoteze, optând subiectiv pentru prima dintre acestea: a) o „undă radiantă puternică, având punctul de maximă concentrare la

rădăcina părului dinspre Vest” (rondul de flori – „vârful conului”); b) efectele poluării (varianta neagreată).

De menţionat că nici în ziua precedentă şi nici în noaptea când s-a produs pârjolirea vegetaţiei nu a plouat, iar în intervalul respectiv de 24 de ore + 24 de ore, temperatura a depăşit 26 – 27° C în timpul zilei şi 18 – 19° C în timpul nopţii.

Este adevărat că în zonă există două unităţi economice, dar acestea nu par a constitui surse de poluare atmosferică: HERVIL S.A. (întreprindere de echipament hidraulic / construcţii de maşini) şi CARPATINA S.A. (întreprindere de industrializare a lemnului). Oricum, nici distanţa până la aceste întreprinderi şi nici istoria recentă a locului nu vin în sprijinul ipotezei unui fenomen de poluare. Iar dacă vom lua în considerare şi dimensiunile porţiunii afectate de „pârjol” în curtea casei de pe Strada Muncii nr. 93 (9 m^2 la sol), putem aprecia că originea fenomenului cu greu ar fi putut avea ca sursă o „ploaie acidă” ori un „nor toxic”. Dimensiunile reduse şi forma stranie a zonei afectate par să indice cu totul altceva, iar evenimentele conexe, descrise mai sus, dacă nu în totalitate, măcar în parte vin să arunce o lumină ciudată asupra celor întâmplate.

Şi încă o precizare: locul incidentului se află la periferia nordică a municipiului Rm. Vâlcea. Singura sursă semnificativă de poluare din întreg judeţul Vâlcea se află undeva în sud, la 20 km distanţă. Nici în urmă cu 15 – 20 de ani, când locuitorii cartierelor sudice ale municipiului simţeau emanaţii de clor de la Combinatul Chimic, partea de nord a oraşului nu era afectată de poluare.

Aici se încheie primul material de presă expediat de Tudor Iosifaru din Râmnicu Vâlcea. După cum se vede, este întocmit cât se poate de corect, concis, fără înflorituri stilistice inutile.

Cel de-al doilea material este o xerocopie a

articolului „Ori dracul, ori extratereştrii?”, apărut în *Curierul de Vâlcea*, nr.

1164 de vineri, 15 iulie 1994. îl voi reproduce aici integral şi pe acesta, deoarece îl completează cât se poate de fericit pe primul, pe de-o parte, iar pe de alta, e bine ca cititorul român să aibă posibilitatea de comparaţie a tuturor datelor ce i se pot pune eventual la dispoziţie. Aşadar:

„În ziarul nostru de ieri vă aduceam la cunoştinţă că ne-a vizitat la redacţie domnul Ion Mihalache, de 62 de ani, din Rm. Vâlcea, Strada Muncii nr. 93, care ne-a relatat o întâmplare cu totul şi cu totul neobişnuită. În dimineaţa zilei de 12 iulie a observat că, pe o porţiune circulară cu un diametru de circa 3 metri din curtea dânsului, vârful unei crengi de păr, o parte din bolta de vie şi câteva flori din grădiniţa din faţa casei fuseseră pârjolite. Din declaraţia dânsului am reţinut că fenomenul nu putuse să se întâmple decât în noaptea de 11 spre 12 iulie. «Ciudat – ne-a spus domnul Mihalache – pentru că nici eu, nici ceilalţi membri ai familiei mele şi nici vecinii n-am observat şi n-am auzit nimic. Nu tu vreo lumină dubioasă! … Nu tu vreun zgomot sau vreun miros deosebit!… Nimic, nimic! Dar nevastă-mea, după ce a ieşit la toaletă, pe la ora 4 dimineaţa, s-a văitat că îi e rău… Că are ameţeli, aşa dintr-odată!».

Mai mult din curiozitate, ne-am deplasat la faţa locului. Am constatat că relatarea domnului Mihalache se potrivea realităţii. Şi ni s-a părut ciudat! Nu era nicio urmă de foc. Iar de posibilitatea acţiunii vreunui nor toxic nici nu putea fi vorba: una, pentru că ar fi fost imposibil ca acest nor să nu afecteze totul în calea lui; şi a doua, că un nor toxic nu poate să cadă din cer, aşa, nitam-nisam.

Iată ce ne-a declarat doamna Ana, soţia domnului Ion Mihalache: «Marţi dimineaţa, pe la ora 4, am ieşit la toaletă. Vă mărturisesc că n-am observat nimic deosebit.

Însă, când m-am întors, am simţit dintr-odată că mi se face rău. Cu chiu, cu vai, am intrat în casă şi am luat *Dipiridamol* şi *Nifedipin*, crezând că am probleme cu inima… Toată ziua am bolit! Nu ştiam ce se întâmplă cu mine. Nu mă durea nimic, dar mi-era rău. Am vrut să chem şi Salvarea! Ceilalţi n-au. păţit nimic. Nici păsările sau animalele din curte… Doar pisica s-a agitat tot timpul şi pe la prânz a fătat trei pisoi!» În continuare ne-a povestit că soţul dânsei a chemat şi nişte vecini (Dumitru Ivan şi Teodor Boteanu) cărora le-a arătat *pârjolul*. Şi dânşii s-au arătat nedumeriţi în legătură cu acest fenomen.

În timpul documentării, când ne aflam în aşa-zisa *zona de pârjol*, am simţit o durere sâcâitoare în ceafă şi ameţeală. Ceea ce ni s-a părut ciudat a fost faptul că doamna Ana nu mai avea ameţeli.

Am luat legătura cu Poliţia municipiului care a trimis două echipaje la faţa locului. Din păcate, n-am reuşit să-i găsim pe cei de la Protecţia Mediului, care ar fi putut măsura radioactivitatea şi magnetismul terestru în punctul respectiv şi ar fi dat o explicaţie fenomenului neobişnuit. La încheierea ediţiei, de la Poliţie am aflat *că: Ceva, ceva ni se pare oarecum ciudat. Însă nu poate fi vorba de niciun O.Z.N*!… Aşteptăm totuşi o cercetare competentă a celor întâmplate pe Strada Muncii, nr. 93. furi Duja. Cosmin Vâlsan”.

De ce fel de „cercetare competentă a celor întâmplate” ar putea fi vorba, când nici măcar analizarea într-un laborator specializat a probelor şi eşantioanelor recoltate la locul întâmplării nu a putut fi efectuată, din cauza preţului prohibitiv al unei astfel de acţiuni: 400.000 lei?!?

Şi, evident, un scurt comentariu pe marginea celor cuprinse în acest capitol.

Iată că atât de „clasicul” fenomen O.Z.N., manifestat timp de aproape cinci decenii între o serie de parametri 1

fizici şi psihici „oarecum cunoscuţi”, începe să-şi facă o subtilă prezenţă şi pe alte coordonate… Nu este momentul acum să aprofundez această afirmaţie. Dar pot spune că, în ultima vreme, cel puţin în ţara noastră, numărul semnalărilor unor fenomene de genul celor descrise mai sus a sporit în mod substanţial. Ele mai sunt amintite, ici şi colo, de presa noastră, dar mediatizarea lor rămâne insuficientă încă.

Cât despre *cercetare*, ce să mai vorbim?! Se face empiric, de către amatori sau diverse persoane entuziaste, cu eforturi proprii, fără mijloace materiale, fără computerizarea sau sistematizarea datelor obţinute…

7

O.Z.N. – ROMÂNIA, 1994 (II)

Motto:

Aflăm din domeniul ştiinţei cât de vastă este stranietatea lumii. P. 185)

Primele două declaraţii scrise din care voi reda extrase la începutul acestui capitol, se adaugă semnalării făcute de domnul Ujvâri Bama din Oradea pentru data de 23 mai 1994 (vezi capitolul O.Z.N. - România, 1994 (1). Ambele mi-au parvenit din acelaşi oraş, capitală a judeţului Bihor.

Fragmente din declaraţia lui Nagy Sandor, 29 ani, de profesie mecanic, din Oradea:

„Era în jurul orei 21: 00 când (…) am ajuns acasă şi neavând ce face, am ieşit pe balcon. Era în ziua de 23 mai 1994. Atenţia mi-a fost atrasă de un nor cenuşiu-alb care staţiona deasupra dealului din faţa mea, spre nord. Avea formă de conopidă, ca cel văzut de mine anul trecut în vară. În ciuda vântului slab, se mişca abia perceptibil. Norii treceau pe lângă el, dar acesta rămânea tot în acelaşi loc. În decurs de circa o oră cât l-am observat, a traversat o distanţă de circa un metru şi ceva. Dar cel mai interesant a fost că fulgera pe dinlăuntru. Nu prea am văzut fulgere,

dar puteam vedea la distanţe egale de timp ieşind din acel nor nişte lumini galbene. Atunci parcă era învăluit într-un halou galben. Aceste distanţe de timp erau de câteva secunde, poate jumătate de minut uneori. A dispărut cum dispar norii în general, luând-o înspre est. Nici azi nu ştiu ce a fost, eu cred că era un nor obişnuit, nu îmi place să vorbesc despre asta şi nu am vrut să-mi fac publică observaţia. În acea zi, mai mulţi au văzut ceva neobişnuit, printre care şi prietenul nostru Ujvâri Bama. Să fie acelaşi lucru? Oricum, eu rămân sceptic”.

Doamna Cornea Ecaterina, 45 ani, de profesie ospătar, tot din Oradea, jud. Bihor, povesteşte următoarele:

„Nu aş putea să scriu data exactă, dar era la sfârşitul lunii mai 1994. Într-o seară am venit acasă cam obosită de la serviciu. Ai mei, soţul şi băiatul de 18 ani, jucau table. Era 1: 30 noaptea. S-au dus în camera cealaltă ca să mă lase să dorm. Televizorul color era aprins. Când au ieşit din cameră, au stins televizorul. Cam după o jumătate de oră dormeam adânc, când m-am trezit de parcă era cineva lângă patul meu. A vrut să-mi ia plapuma şi simţeam că mă prinde de umăr. Simţeam o răceală adâncă. Am strigat după ai mei, care au venit şi s-au mirat. Dimineaţa am aprins televizorul şi toate culorile erau inversate în aparat. Când l-am dus la reparat au zis că televizorul a primit o undă magnetică foarte puternică. Era foarte ciudat la miezul nopţii aşa ceva. Copiii mei au zis că şi congelatorul tot în ziua aceea s-a stricat. În apartament, nu întotdeauna, dar din când în când, simţeam că suntem ajutaţi. Încă un fenomen care de atunci este tot în apartamentul nostru. Avem un ceas de perete cu data de fabricaţie anul 1926. Periodic se opreşte la ora 1: 30 minute. Este un ceas la care lănţişorul trebuie tras sus. Nu ştim din ce cauză se opreşte la aceeaşi oră, şi nu întotdeauna în aceeaşi zi. Nu ştiu ce sunt semnele acestea. Nu am povestit la nimeni, să nu creadă lumea că suntem zăpăciţi. Am un băiat care are

o grămadă de casete Roxette. Când s-a întâmplat cazul, în ziua următoare a observat într-o casetă o dată şi anume 1998.1.19 – culoarea roşie. Am încercat caseta şi nu am observat nimic deosebit la ea, doar data care se vede clar, parcă ar fi ştampilată. După toate fenomenele, în vara aceasta m-am îmbolnăvit de inimă. Eram foarte slăbită şi aveam dureri de inimă”.

(N.a.: Atât despre „straniile entităţi nocturne”, cât şi despre cartea *Dincolo de realitate* scrisă de Karla Turner, am mai avut ocazia să vorbesc în paginile anterioare. Nu-mi rămâne altceva, decât să recomand, din nou, lecturarea acestei cărţi, care ar putea aduce cititorului un oarecare răspuns pentru nenumăratele întrebări ce se pun în legătură cu acest atât de delicat şi incitant subiect.)

În continuare, iată ce declară Nagy Magda, 35 ani, lăcătuş din Oradea, jud. Bihor:

„Era 2 august 1994, aproximativ 7: 30 dimineaţa. Ţin bine minte, fiindcă zfişa ceva nu se vede prea des. Cum m-am trezit, am văzut că plouă şi am vrut să închid uşa balconului. Mi-a atras atenţia un glob luminos alb, de lumina soarelui, dar care nu a avut raze. A strălucit foarte puternic, abia am putut să mă uit la el. Era în direcţia nord-est, cam la înălţimea soarelui. Deodată, acest glob a explodat în mii de bucăţi, în timp ce am închis uşa. S-a auzit o zguduitură aşa de puternică, încât geamurile au trepidat. M-am speriat foarte tare, am crezut că a explodat o butelie. În locul acelui glob, unde era partea inferioară, am văzut un jet de flăcări albe, după care s-au format două fâşii de fum în formă de «V», pornind de la cele două margini ale globului. Acestea s-au văzut circa o jumătate de oră. Ieşind pe balcon, am observat un nor mare negru chiar deasupra mea. Apoi, circa un minut a nins! Nu mi-a venit să cred aşa ceva în august şi într-o zi foarte caldă. Am prins câţiva fulgi, erau normali, de mărimea unei monede de 5 lei vechi (cca. 3, 5 cm în diametru). Ningea

foarte des. După un minut s-a oprit şi acolo unde era globul, cerul s-a înroşit. Am sunat la vecini care au confirmat faptele, şi ei s-au speriat şi au spus că s-ar putea să fi fost un fulger globular! (...) Interesant este că fiul meu, aflat în judeţul Sălaj, a observat acest fenomen...”

Ducu Daniela Mariana, 12 ani, elevă în Vălenii de Munte, jud. Prahova, relatează la rândul ei:

„În seara zilei de 12 august 1994, ora 10: 30 – 11: 00, mă aflam în oraş. Dintr-odată m-am oprit. Eram împreună cu o prietenă de-a mea, pe nume Mihaela. Am observat ceva, care m-a speriat. Din faţa noastră, la câţiva metri depărtare (10 – 12 m) am observat că din josul pământului, urca spre cer ca o formă de bulgăre de foc, A durat cam 3 – 4 secunde. A urcat din ce în ce mai mult şi după aceea a dispărut. Am rămas uimită. Nici cea mai mică lumină nu s-a mai văzut”.

Domnul Sarca Dan Gheorghe, 28 ani, de meserie sudor, din Oradea, jud. Bihor, afirmă următoarele:

„În dimineaţa zilei de 16 august 1994, am ajuns la serviciu mai devreme decât colegii mei. Am avut de făcut o lucrare (...). Era aproximativ ora 7: 00 – 7: 10, cerul era senin, soarele strălucea puternic. îmbrăcându-mă, m-am uitat spre locul unde urma să fie pus geamul la o clădire în construcţie, unde mi-a atras atenţia un obiect ce plutea lin la înălţime joasă spre Ungaria, fără a scoate fum sau zgomot. Nu poseda aripi sau elice, deci nu cred să fi fost avion sau elicopter. Am făcut armata la paraşutişti, deci pot face deosebirea între navele aeropurtate. Avea forma unei capsule de tetraciclină şi strălucea în bătaia soarelui într-un alb-gălbui ca nichelul. Nu am observat vreun far sau altă lumină. Plutea lin, uniform, printre plopii aflaţi de cealaltă parte a drumului”.

Doamna C.M., 32 ani, din Bucureşti, povesteşte la rândul ei:

„Data evenimentului: 12 septembrie 1994, ora 22:

00. (...) Din nou acelaşi impuls de a mă duce în balcon. Mai mult, mi-am luat un scaun, m-am aşezat pe el şi am început a privi cerul. Deodată a apărut brusc o lumină verde-aprins. Părea o sferă, iar verdele-aprins (verde crud) era strălucitor. După apariţie s-a mărit şi s-a tot mărit, după care a început să «meargă» în direcţia balconului meu, cam 500 m. Deodată s-a oprit şi a început să se micşoreze. Nu ştiu dacă a dispărut lumina «rotundă», ori eu am crezut că în locul ei a apărut o stea, ori chiar aşa a fost. Menţionez că în momentul primei apariţii, am strigat şi l-am chemat pe soţul meu C.E. A sosit şi a fost martor la ce am menţionat mai sus, până la sfârşit”.

Următoarea declaraţie a fost obţinută prin sistemul de „investigaţie controlată”. Martora a fost doamna Rădus Oana, 22 ani, căsătorită, cu un copil, casnică, din municipiul Ploieşti, jud. Prahova.

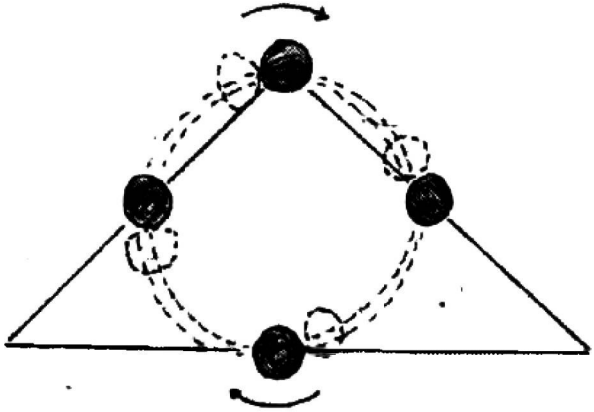

Fig. *17*. Ţârculeşti, 8 octombrie 1994.

În data de 8 octombrie 1994 mă aflam la părinţii mei la ţară, în satul Ţârculeşti, comuna Gomet-Cricov, jud. Prahova. În seara acelei zile ascultam muzică la casetofon şi la un moment dat, după ora 22: 00, am dat drumul la fereastra camerei unde mă aflam. Am observat în direcţia aproximativă nord, pe deasupra unei văi, următorul fenomen: Deasupra muchiei dealului, la o înălţime

unghiulară de aproximativ 15 – 20 grade faţă de orizontala locului, se aflau patru lumini care se roteau sub formă de cerc (Fig. 17). Luminile aveau mărimea apreciată la 5 – 6 m (cam cât o minge de tenis de câmp), care emiteau o strălucire alb-aprins, cu atât mai observabile, cu cât era foarte întuneric. Pe măsură ce observam, mi s-a părut că cele patru lumini se mişcă pe laturile unui triunghi alungit imaginar. Din cauza muzicii din cameră, nu am perceput zgomote. Dar mi s-a părut o intensificare a lătratului câinilor din zonă. În momentul rotirii celor patru lumini, am observat că în urma fiecărei lumini rămâne pentru foarte scurt timp. O pată alburie, care dispare rapid în noapte. Observaţia a avut loc aproximativ între orele 22: 00 şi 23: 00, durând cam 10 – 15 secunde. Nu am dat importanţă prea mare fenomenului, el continuând să se manifeste şi după ce am închis fereastra”.

Următoarea semnalare vine din partea lui Lorincz Antal, 35 de ani, manevrant CFR, cu domiciliul în Oradea, jud. Bihor. El declară:

„Eram în tura de noapte în gara Episcopia Bihor. Seara era destul de liniştita, cerul destul de senin, Luna în creştere. Uitându-mă în direcţia Lunii, înspre Oradea (est), am văzut un obiect cât pumnul, care se stingea şi se aprindea destul de ritmic. Obiectul venea în jos destul de lent. Am observat aceasta pentru că, cu fiecare aprindere era mai jos. Din păcate, nu l-am văzut mult timp, nici nu ştiu de unde a apărut şi până unde a coborât. Avea forma rotundă şi culoarea Lunii. Este cel de-al doilea obiect misterios văzut de mine. Primul era în vara anului 1992 la Paleu, după o noapte de observaţie, în zori am văzut deasupra capetelor noastre un glob roşu de mărimea unei mingi de tenis. Această observaţie (n.a.: care face obiectul prezentei declaraţii) a avut loc între 11: 00 şi 12: 00 noaptea, la data de 14 octombrie 1994. Nu am observat alte amănunte?

Fazekaş Alexandru, 29 ani, lăcătuş, tot din Oradea, jud. Bihor declară la rândul lui:

„În data de 17 noiembrie 1994 m-am sculat ca de obicei la ora 5: 30. Luând micul dejun în bucătărie, am remarcat

Luna plină prin fereastra bucătăriei ce dă înspre vest. Luna era situată deasupra blocurilor din faţă, înspre sud-vest. Aceste blocuri au patru etaje. Înainte de a pleca, am mai aruncat o privire înspre Lună, delectându-mă cu frumuseţea sa. Ajungând în casa scărilor nu am mai văzut-o. M-am gândit că era acoperită de nori. În drumul spre lucru din nou nu am mai văzut-o şi m-am mirat cum de a dispărut aşa subit. Nici în locul unde trebuia să fie nu răzbătea niciun pic de lumină. Cam după 10 – 15 minuté am ajuns pe podul Decebal, de unde am putut admira jumătatea unui frumos corp ceresc roşu, gata de apus! Prima reacţie a fost de stupoare, ştiind că Luna nu putea parcurge acea distanţă într-un timp atât de scurt. Şi totuşi, toţi oamenii au putut admira acea sferă roşie ca şi soarele la apus. Avea contururi precise, era un pic turtit şi nu emana lumină în jur. Pe suprafaţa sa nu am putut observa nimic. Ajungând la lucru după cca. 5 minute, nu am avut unde să mă urc ca să arunc o privire înspre vest. Ulterior, m-am interesat de apusul Lunii în 17 noiembrie şi am aflat că apusese la 7 fără 8 minute a.m. Eu am observat acel corp roşu la cca. 6 şi 20 – 30 minute a.m. După părerea mea, a fost vorba de un fenomen atmosferic rar

Familia Tatomir din Craiova este formată din mai mulţi membri. Trei dintre aceştia au fost implicaţi, în luna noiembrie 1994, într-o serie de evenimente ciudate, pe care voi încerca să le descriu succint în continuare. Este vorba de Vasile Tatomir, 48 ani, medic; Mariana Tatomir, 43 ani, deţinând în prezent funcţia de controlor prestări servicii în cadrul Regiei de Apă-Canal-Termoficare din Craiova; şi Irina-Lavinia Tatomir, 14 ani, elevă la Liceul N.

Bălcescu din acelaşi municipiu. Scrisorile pe care le-am primit într-o perioadă de la membrii acestei familii din capitala Băniei, erau, fără excepţie, incitante şi extrem de interesante. Voi face apel, deocamdată, la fragmente din această corespondenţă, pentru a ilustra o parte din experienţele stranii prin care au trecut în ultimul timp cei trei craioveni. Voi reveni însă şi în viitor asupra întâmplărilor ciudate prin care a trecut de-a lungul anilor – şi trece în continuare – Lavinia Tatomir, această fetiţă de excepţie, care face dovada unor proprietăţi paranormale ieşite din comun.

Iată aşadar ce-mi scria doamna Mariana Tatomir la 2 decembrie 1994:

„(...) Am să vă povestesc în continuare câteva întâmplări ciudate din noiembrie a.c. În noaptea de 18 spre 19 noiembrie 1994, m-am trezit în cursul nopţii cu o senzaţie ciudată de frig. Făcusem chiar cald în cameră în seara aceea şi, trezită din somn, nu-mi puteam explica senzaţia dezagreabilă de frig ce venea de deasupra. Am încercat să mă învelesc mai bine cu plapuma, când am observat o umbră uriaşă aplecată deasupra patului privind spre Lavinia. Purta ca un soi de armură, asemănătoare cu a cavalerilor medievali, iar pe cap avea un fel de cască cu vizetă, prin care o privea pe Lavinia. Răceala venea dinspre el, din costumul lui. M-am speriat, am vrut să urlu, m-am repezit să aprind veioza, dar pur şi simplu paralizasem. Umbra a plutit uşor prin cameră, dispărând brusc. În sfârşit, am reuşit să aprind lumina şi speriată am sărit din pat. În cameră era cald, plăcut, dar mai plutea încă în intimitate prezenţa trecerii cuiva. Dimineaţa, Lavinia mi-a spus că are senzaţia că cineva a vrut să-i transmită ceva azi-noapte, fiindcă are ca un fel de tremur în capul pieptului, o emoţie ciudată, ca şi cum s-ar întâmpla ceva. Nici eu nu prea eram în apele mele, le-am povestit ce mi s-a întâmplat noaptea, iar seara pe la ora

18: 00, Vasile a plecat (...)

Am intrat în baie să fac focul la cazan şi am auzit ca un fel de bubuituri, apoi strigăte, explozii, ca un fel de împuşcături. Am simţit că leşin. (...) Am ieşit în curte, vecinii se agitau, se întrebau ce se întâmplă, în spatele Bisericii Madona cerul era tot o flacără, se auzea explozie după explozie, lum greu şi înecăcios se lăsa peste cartier, se auzeau sirenele unor maşini, nu ştiam dacă este salvarea sau pompierii, maşina poliţiei trecea în viteză, oamenii alergau (...) totul era de coşmar. Am întrebat nişte elevi de la căminul liceului Bălcescu ieşiţi pe la ferestre ce se întâmplă de fapt şi mi-au spus că *Sala Polivalenta este în flăcări*, că niciodată n-au văzut aşa ceva. (N.a.: sublinierea din text îmi aparţine). Lavinia tremura şi aproape că începuse să plângă, se întreba dacă a fost vreun spectacol, dacă sunt morţi şi răniţi. Între timp a sosit Vasile şi ne-a spus că vine de la locul incendiului, mirosea a fum, ne-a liniştit că totul se află sub control, că n-a fost niciun spectacol, că nu sunt morţi şi răniţi”.

Este momentul să intercalez aici un scurt fragment din scrisoarea medicului Vasile Tatomir, datată 3 decembrie 1994:

„Am stat două ore şi jumătate lângă incendiul Sălii Polivalente. Observaţie: Nu a fost foc pus de copii. Toată lumea spunea: «Aici parcă *s-a aruncat* cu napalm». Focul a pornit de la acoperiş *în jos*. Şi ardea ca magneziul. A fost foc pus de SUS!

În noaptea incendiului, în faţa casei noastre, în curte, s-a petrecut un fenomen foarte straniu. Dar eu fiind o construcţie foarte realistă şi lucidă, aştept să-l discut mai întâi cu dumneavoastră”.

Trebuie să fac acum precizarea că locuinţa actuală a familiei Tatomir se află în partea vestică a Craiovei, în imediata apropiere a Bisericii Madona-Dudu şi a locului unde s-a aflat Sala Polivalentă (Acolo se află acum doar

ruinele înnegrite de incendiu.). Această locuinţă a fost ridicată în anul 1906, adăpostind iniţial sediul unei Bănci Agricole şi a fost adăugită în anii 1934 – 1935 de bunicii doctorului Vasile Tatomir. Locul are un istoric aparte ce se pierde undeva în negura vremilor, prin secolele XI-XII. De asemenea, aici a existat, cu veacuri în urmă, mănăstirea de maici ce a purtat numele de Bărăţia, iar anexa construită în anii 1934 – 1935 pare a se afla *exact* pe locul unde era odinioară altarul acestei mănăstiri!

Continui cu alte fragmente din scrisoarea Marianei Tatomir:

„(…) Dimineaţa am fost la locul incendiului şi nu mi-a venit să-mi cred ochilor. Din superba Sală a Sporturilor mai rămăseseră câteva ziduri şi fiare arse. La faţa locului era un adevărat pelerinaj. (…) Am simţit un gust amar şi m-am gândit ce mici şi neputincioşi suntem în faţa naturii dezlănţuite. Seara a venit doamna B., am mai discutat puţin evenimentul, iar după meditaţie, am plecat cu Lavinia să o conducem. (N.a.: Doamna B. este profesoara de matematică ce a pregătit-o pe Lavinia pentru examenul de admitere la liceu.) Atunci am văzut acel spectacol uluitor (…)”.

Fac o nouă pauză, pentru a relata un alt fapt curios legat de incendiul Sălii Polivalente din Craiova. La două sau trei zile de la consumarea sinistrului, cotidianul *Evenimentul Zilei a* publicat o scurtă notiţă, conform căreia o persoană care dorea să-şi păstreze anonimatul, aflată într-unul din blocurile din zonă, a afirmat că, doar cu câteva clipe înainte de izbucnirea flăcărilor, a observat o enormă navă aeriană zburătoare (probabil un O.Z.N?!?), care ar fi planat deasupra clădirii impunătoare a Sălii Polivalente. Ziarul sugera faptul că incendiul s-ar fi putut declanşa tocmai în urma acestui… „incident”. Persoana care a făcut această afirmaţie dorea să rămână anonimă, tocmai pentru că, în vâlva de atunci a evenimentului, ar fi

fost amestecată şi o fetiţă, odraslă a unei mari personalităţi politice din Craiova. Evident, nu am de unde să ştiu ce este real şi ce este fabulaţie în aceste zvonuri ori speculaţii. Dar ştiu că nu iese lum dacă nu este foc. Ori la Craiova a fost un foc teribil atunci…

Cert este însă că, un an mai târziu, în toamna anului 1995, am încercat eu însumi să dau cumva de capătul acestei poveşti. Am plecat la Craiova şi am mers pe la blocurile din zona Sălii Polivalente. Am sunat la întâmplare la circa 15 – 20 de apartamente, fără niciun reper precis, fără un plan prealabil. M-am prezentat şi am spus oamenilor ce urmăresc şi ce doresc să aflu. Probabil că mv-ţi mă vor fi considerat atunci ca un fel de ciudăţenie. Adevărul este că au dat cu toţii din umeri. Deci, nu am aflat nimic şi nici nu aveam cum prin metoda pe care am folosit-o. Dacă vreodată voi avea timp şi răbdare, va trebui să reiau această experienţă, sunând la *toate* apartamentele blocurilor din zonă. Pentru că, în cazul în care notiţa publicată de *Evenimentul Zilei* se referă la un fapt real şi nu este o simplă „gogoaşă gazetărească”, atunci întreaga poveste poate fi mult mai importantă decât pare ea la prima vedere.

Am menţionat deja în paginile acestea faptul că nu consider *Revista fenomenelor paranormale*” ca fiind o publicaţie serioasă, care să merite prea multă atenţie. Am verificat personal o serie de-afirmaţii făcute în paginile ei şi am constatat că nu era vorba decât de simple şi „nevinovate”… poveşti de adormit oameni mari. Deci, în ceea ce mă priveşte, nu-i acord acestei publicaţii şanse de credibilitate.

Cu toate acestea, sunt nevoit să leg evenimentul tragic de la Craiova de o altă întâmplare asemănătoare, relatată în nr. 35 din 28 septembrie 1995 al acestei reviste. În acest număr, la pagina 16, a apărut un articol semnat de Cristina Darie. îl voi relua în continuare integral, tocmai

pentru că – aşa cum am mai spus – evenimentul descris pare a se asemăna izbitor cu ceea ce s-ar fi întâmplat la Craiova în toamna anului 1994. Deci:

„FĂPTURILE DE FOC” ŞI INCENDIUL DIN CHICAGO.

Despre „făpturile de foc”, termen consacrat deja în literatura de specialitate, s-a vorbit şi s-a scris mult la un moment dat Unul dintre cele mai răsunătoare cazuri este cel petrecut în anul 1871 la Chicago. Incendiul care a mistuit mai mult de un sfert din oraş a fost pus pe seama ciudatelor făpturi coborâte din văzduh.

Versiunea oficiala

Versiunea oficială a fost următoarea: incendiul a început într-un grajd, unde o vacă a răsturnat lampa cu gaz cu care era luminată încăperea. Deşi circulau şi alte versiuni, care mai de care mai ciudate, la vremea respectivă a fost acceptată cea oficială pentru a nu face prea multă vâlvă în jurul ca Zului. Acest lucru nu a împiedicat martorii oculari să povestească reporterilor ceea ce au văzut. Şi ceea ce văzuseră ei era mai mult decât straniu. Oricum, ceea ce declaraseră autorităţile referitor la cauzele tragediei nu se putea susţine prin argumente valabile. Grajdul respectiv, considerat punctul de unde s-a întins focul, era la mare depărtare de alte construcţii şi incendiul ar fi putut fi stăvilit prin simpla aruncare a câtorva găleţi cu apă. În cazul acesta însă, deşi fuseseră mobilizate toate trupele de pompieri aleoraşului, niciun loc atins de foc nu a putut fi salvat, pentru simplul fapt că flăcările nu au putut fi stinse indiferent ce s-ar fi aruncat pe ele.

Ce spun martorii

Dar ceea ce spun autorităţile nu se potriveşte deloc cu declaraţiile martorilor, declaraţii consemnate şi ele în documentele vremii. În ziua de 8 spre 9 octombrie 1871, deasupra oraşului Chicago a fost văzut un disc zburător de

culoare roşie şi parcă incandescent, care, după ce s-a rotit de câteva on, a intrat în picaj şi s-a prăbuşit pe grajdul care a fost desemnat mai târziu ca punctul de unde a început focul. Cei aflaţi la faţa locului povestesc că din flăcăn au văzut ieşind câteva forme asemănătoare unor creaturi umane, numai că mult mai mari şi foarte strălucitoare. Aceste forme au bântuit locul mai mult de un sfert de oră, până la apariţia trupelor de pompieri, iar apoi au dispărut pur şi simplu în văzduh. Pe porţiunea unde au umblat „giganticele creaturi de foc”, cum le-au numit toţi cei prezenţi la faţa locului, focul s-a întins şi avea o culoare roşie-albăstruie, cu mult diferită de ceea ce văzuseră ei până atunci.

Explicaţiile autorităţilor sunt neconvingătoare.

Temperatura era foarte ridicată, în jur de 12.000° C, încât totul se topea în jur. Nu numai grajdul, casele din jur, maşinile (N.a. Care maşini? Că automobilele nu apăruseră încă! Poate maşinile agricole!) şi vegetaţia au fost cuprinse de foc. Pe locul respectiv, din niciunul dintre obiectele atinse de flăcările roşii-albastre nu a mai rămas nicio urmă. Până şi pietrele s-au topit cu totul. Mulţi ani după acest incendiu, pe locul acela nu a mai crescut nici măcar un fir de iarbă, iar povestirile despre „făpturile de foc” au continuat să circule, deşi autorităţile le-au dezminţit categoric.

La un moment dat au fost instituite chiar şi amenzi „pentru colportorii unor asemenea poveşti menite să stârnească panică în rândul populaţiei” (citatul este extras din monitorul oficial al Californiei, din perioada respectivă). (N.a.: Unde se află oraşul Chicago şi unde California!?!)

Şi, „o perioadă, oamenii s-au ferit să mai amintească ciudatul fenomen cu rezultate atât de tragice (mai mult de 100 de persoane şi-au pierdut viaţa în incendiul din 1871). Cu toate acestea, oficialii oraşului şi, mai târziu,

cercetătorii care s-au ocupat cu studierea acestui caz nu au putut să ofere nicio explicaţie plauzibilă.

Până aici, articolul din *Revista fenomenelor paranormale*. La o analiză mai atentă, asupra ştirii planează spectrul incertitudinii şi ambiguităţii. Asumându-mi totuşi un anume risc, l-am reluat aici, tocmai pentru că – aşa cum am mai spus-o – există multe similitudini între cele două evenimente, de la Chicago şi de la Craiova, desfăşurate la un interval de timp ce depăşeşte un secol.

Să continui însă cu ceea ce mi-am propus în acest capitol: evenimentele de tip fenomen O.Z.N. din a doua jumătate a anului 1994.

Aşadar, cele trei persoane – Mariana Tatomir, fiica ei Lavinia şi doamna profesoară B. - au asistat în seara aceea la un spectacol cu totul insolit. Pentru a ilustra evenimentul de atunci voi reproduce mai jos, pentru început, câteva fragmente din declaraţia doamnei Mariana Tatomir:

„În seara zilei de 20 noiembrie 1994, ora 20: 15, am trăit cea mai fascinantă întâmplare din viaţa mea. Am ieşit cu Lavinia s-o conducem pe doamna profesoară B., care tocmai terminase cu ea meditaţia la matematică. Vremea era rece, dar frumoasă. Cerul era imens, senin, fără niciun nor. Luna era superbă. Am luat-o uşor către Hotel Parc şi-n dreptul numărului 24, ne-am mai oprit puţin de vorbă. Privirile mi se opreau mereu pe bolta cerească, unde puzderie de stele clipeau mai aproape sau mai departe. La un moment dat, de deasupra casei noastre, au apărut nişte lumini roşii, care în momentul când au ajuns în dreptul nostru, au coborât brusc şi am văzut un obiect de forma unei farfurii rotindu-se pe loc. «Dumnezeule, ce-i asta?!» – am exclamat în acelaşi timp, Lavinia şi doamna B. şi-au îndreptat privirea în direcţia privirii mele. «Este o farfurie zburătoare» a spus Lavinia, care a început să sară în sus şi să se bucure. Doamna B. Înlemnise şi nu putea să-şi ia

ochii de la obiect. Se deplasa, rotindu-se. A venit dinspre sud (din zona Sălii Polivalente), a coborât brusc şi a început să se rotească în cerc. Avea lumini roşii şi roz, când se rotea părea o flacără roşie, exact de mărimea unei farfurii obişnuite (chiar ceva mai mare). Se stingeau luminile şi rămânea neagră cu un inel în jurul ei, ca planeta Saturn şi numai inelul lumina (era roz aprins). Se întorcea în tot felul de poziţii. I se vedea fundul negru, iar luminile roşii erau deasupra. S-a înălţat brusc, rotindu-se iarăşi în cerc. Era ceva fascinant, de nedescris. Lavinia se bucura, spunea c-a visat că vor veni în acel loc, dar nu mai ştia data. A fugit spre casă să-i cheme pe Vasile şi Florin (soţul şi fiul meu) cu binoclul şi aparatul de fotografiat. Am rămas cu doamna B., urmărind în continuare spectacolul. Părea că voia să ne facă plăcere prin jocul ei. Ne-am agitat destul de mult, ne gândisem chiar să oprim câteva maşini, să avem martori, dar treceau în viteză şi-am renunţat. De fapt, nu voiam să pierdem nimic din ceea ce se întâmpla acolo, sus. A revenit Lavinia, obiectul s-a mai rotit de câteva ori, apoi brusc a apărut în alt loc. Se observa clar că are intenţia s-o ia în altă direcţie, dar n-o vedeai deplasându-se. Apărea pur şi simplu în alt loc. Spectacolul a durat în jur de 5 minute. S-a deplasat spre nord, dispărând brusc, aşa cum a apărut. Mult timp nu ne-am putut reveni. Imediat, în zonă au apărut trei avioane, care au patrulat un timp, apoi s-au retras. Ne-am gândit că flăcările de la Sala Polivalentă (din seara, precedentă) s-au zărit de undeva de sus şi alertaţi, locuitorii unei alte planete au venit să cerceteze ce se întâmplă, oferindu-ne un spectacol de neuitat. Deci, există farfurii zburătoare, poate că oamenii dintr-o altă Galaxie trăiesc deja printre noi”.

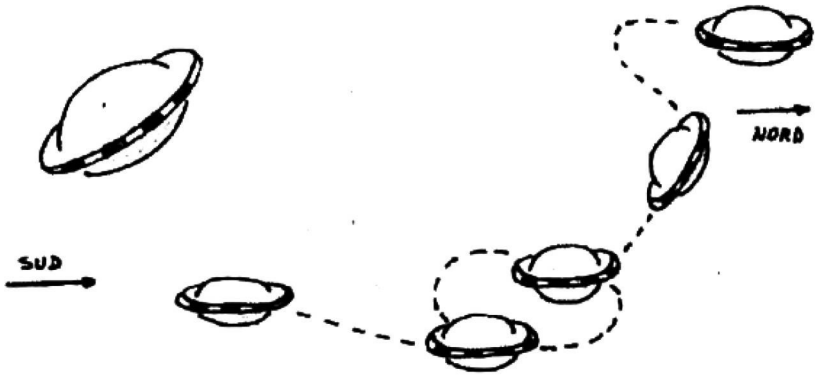

Fig. *18*. Craiova, 20 noiembrie 1994.
(Desenul Laviniei Tatomir).

Din mărturia Laviniei, am reţinut următoarele fraze:

„(...) Am rămas impresionată de frumuseţea misterioasă pe care o emana. (...) Am observat că în jurul ei avea un inel, care, atunci când se stingeau luminile roşii şi roz, era foarte vizibil, de culoare alburie. (Fig. 18) Farfuria cobora şi urca învârtindu-se, apărea când într-un loc, când în altul, dar nu o vedeam când se deplasa într-acolo. Apărea în tot felul de poziţii când se întorcea era plată, dar când revenea la forma iniţială devenea bombată, rotunuă. (...) Imediat, în zonă, la o distanţă mare au apărut trei avioane care timp de zece minute au patrulat, apoi s-au îndreptat spre aeroport. (...)”.

Dintre multe altele, două aspecte se cuvin reliefate aici:

1) Manifestările ciudate – şi totuşi clasice, semnalate în multe alte cazuri anterioare de pe mapamond – ale obiectului observat care, aşa cum afirmă martorii, apărea într-un loc, dispărând apoi brusc şi reapărând, tot atât de brusc, în alt loc. Se relevă un dispreţ total al fenomenului observat (al obiectului, în speţă) pentru legile fizicii, aşa cum le cunoaştem noi în prezent. De fapt, nimic nou sub soare!

2) Ce e cu cele trei avioane care au patrulat în zonă

după dispariţia obiectului aerian? Acest fapt ar putea evidenţia faptul că oficialii aeroportului local au avut cunoştinţă de ceea ce se întâmpla deasupra oraşului lor în seara aceea? Dispariţia obiectului ar putea fi pusă în directă legătură cu decolarea celor trei avioane, trimise probabil pentru interceptarea lui? De fapt, ce ştiu în plus cei ce au fost de serviciu în seara aceea în turnul de control al aeroportului din Craiova? Probabil foarte multe lucruri, la care oamenii de rând nu trebuie să aibă încă acces!

Iată însă că dintr-o cu totul altă parte a ţării s-a făcut în aceeaşi seară o observaţie tot atât de insolită. Mărturia aparţine lui Péter Ştefan, 29 ani, radiestezist la Fundaţia Natura din Oradea, jud. Bihor:

„În seara zilei de 20 noiembrie 1994, la Oradea, aflându-mă în faţa clubului Tempo, privind spre cer, am observat în direcţia vest, două obiecte cam de mărimea stelelor de magnitudinea 4 – 5, aflate în mişcare înspre est. Distanţa dintre cele două obiecte era constantă pe tot timpul observaţiei ce a durat 1 – 2 minute. Observaţia a fost făcută la ora 18: 20. Mişcarea a fost destul de lentă, dar nu am putut efectua observaţia până la capăt, pentru că după un timp au dispărut poate în nori. Traiectoria lor era constantă pe tot timpul observaţiei. Cerul a fost parţial noros. (...)”.

Din seara ultimei zile a anului 1994, am primit trei semnalări de la trei martori diferiţi. Pentru început, iată ce declară doamna Ana-Maria David, 36 ani, ingineră din Oradea, jud. Bihor:

„În data de 31 decembrie 1994, mă aflam împreună cu familia pe Strada Arinului, stradă situată la periferia oraşului Oradea, pe Dealul Viilor, distanţat la cca. 1.000 m (în linie aeriană) de releul Radio-Tv. Era seara, în jurul orelor 18: 30, cer senin, plin de stele. Aşteptând la poarta prietenilor, am observat împreună cu fiul meu (în vârstă de

9 ani) un fenomen (obiect) luminos, de culoare portocalie (emana o lumină caldă) de mărimea cam dublă ca Venus. Obiectul se deplasa fără zgomot cu viteză mare, pe direcţie orizontală dinspre oraş spre releu, vest spre est. Durata observării a fost de aproximativ 20 – 30 secunde. Nu am observat vreo deviaţie a traiectoriei”.

Péter Ştefan din Oradea, acelaşi martor al fenomenului observat la 20 noiembrie, afirmă de data aceasta:

„În data de 31 decembrie 1994, seara la ora 19: 23, aflându-mă pe podul 1 Decembrie (lângă hotelul Dacia) am privit înspre direcţia N-V (în partea stângă) şi am văzut deasupra orizontului un obiect de mărimea de două ori a planetei Venus. Avea culoarea cărămizie constantă pe tot parcursul traiectoriei înspre S-E. Nu am observat deviaţie de la traiectorie – a fost o linie dreaptă. Am observat în spatele obiectului că parcă ceva arde. Cerul era noros, nu s-au văzut stelele. Obiectul era sub plafonul de nori subţiri. Viteza era parcă mai mare decât a unui avion. Am observat ceasul în acest timp: a durat circa 2 – 3 minute până a traversat cerul. Nu am auzit niciun fel de zgomot, altitudinea nu o pot aprecia”.

Doru Poiana, are 20 de ani, este student la Facultatea de Drept din Cluj-Napoca şi locuieşte la Zalău, jud. Sălaj. Iată ce povesteşte el:

„În seara zilei de 31 decembrie 1994, mă aflam la mine acasă (în municipiul Zalău) şi citeam o carte. La un moment dat, am auzit afară nişte fluierături cunoscute. Am ieşit să văd cine e, dar atenţia mi-a fost atrasă spre cer unde am văzut un corp luminos care se deplasa. Din primul moment, am crezut că e vreo petardă sau vreo rachetă, ţinând seama că era seara de Revelion. Ciudatul obiect nu s-a împrăştiat în mii de steluţe ca o petardă, ci a continuat să zboare (nu s-a consumat nici ca o rachetă). Durata observaţiei: aproximativ 20 secunde. Condiţii atmosferice:

nu exista vânt sau ceaţă, existau foarte puţini nori, doi-trei, vizibilitate foarte bună, repet, foarte bună (se vedeau toate stelele). Avea formă de sferă, culoarea era asemenea soarelui, luminozitate mare, era exact ca o minge de foc, incandescentă. Reflecta lumină şi lăsa în urma ei o coadă asemenea unei comete. Era foarte strălucitoare, se distingea chiar o aură de lumină peste strălucirea iniţială. Nu avea zgomot, se deplasa perfect orizontal, fără a urca sau cobori. Înălţime: cam la nivelul norilor (2000 – 3.000 m). Spun la nivelul norilor, deoarece la un moment dat, pentru 1 – 2 secunde, a trecut printr-un norişor. Viteza: 300 – 500 km/h. Direcţia de deplasare: de la N-V spre s-e. Ora: 7: 40 p.m. Există şi alţi martori: trei prieteni ai fratelui meu (cei care au fluierat) şi mama mea. Mărimea obiectului: puţin mai mare decât o minge de tenis de câmp. Era doar un singur obiect. Este exclus să fi fost: petardă, elicopter, meteorit, satelit. (...)”.

După cum se vede, nu am intervenit nici de această dată prea mult în relatările propriu-zise ale acestor martori declaranţi. I-am lăsat pe fiecare în parte, să descrie ceea ce au văzut şi să interpreteze, aşa cum crede, experienţa prin care a trecut. Evident, nu pot garanta pentru sinceritatea declaraţiilor făcute, cu atât mai mult cu cât majoritatea lor a fost obţinută prin intermediul corespondenţei şi mai puţin prin contactul direct cu martorii. Le mulţumesc deci tuturor acestor observatori, cunoscuţi ori necunoscuţi, pentru faptul că au avut curajul să-mi pună la dispoziţie relatările lor insolite şi stranii, care fac obiectul prezentului capitol.

Îi mulţumesc domnului Fazekaş Alexandru din Oradea, datorită căruia am intrat în posesia unei bune părţi a mărturiilor din jud. Bihor, ca şi familiei Tatomir, pentru curajul de a-mi fi dezvăluit evenimentele interesante ce s-au derulat în perioada incendiului Sălii Polivalente din Craiova.

Numai datorită unor astfel de oameni se poate avea acces la adevăruri care, deocamdată, par a ne fi interzise.

8

LAVINIA TATOMIR: „JUMĂTATE OM, JUMĂTATE EXTRATERESTRU”.

Motto:

Suntem într-o relaţie magică cu universul, dar am uitat. P. 237)

„(…) De mică a fost un copil precoce, interesând-o tot ceea ce se afla în natură, exasperându-ne cu tot felul de întrebări, care mai de care mai ciudate. Folosea şi foloseşte un limbaj destul de elevat pentru vârsta ei şi tot ce ieşea din mânuţele ei atingea perfecţiunea. Dintotdeauna a fost un copil matinal, jucându-se toată ziua, iar dacă n-am obliga-o să doarmă, nu cred c-ar simţi această nevoie. Îngrijorându-ne atâta energie, ne-am prezentat cu ea la domnul doctor Bistriceanu Marian, endocrinolog, somitate în materie din Craiova. A examinat-o cu atenţie, a stat îndelung de vorbă cu ea şi ne-a spus că este uşor hipertiroidiană, dar să lăsăm copilul în pace, că de obicei din rândul lor apar geniile. I-am urmat sfatul, dar la un moment dat am observat că la şcoală i se spune *vrăjitoarea*. Am întrebat-o de ce şi mi-a spus că în mânuţa stângă le ridică colegilor tot felul de obiecte, penare, cărţi, caiete, pixuri, stilouri, bani, chei etc. Le spunea colegilor ce note vor lua, le anunţa dinainte starea de spirit a profesorilor cu care avea ore. Profesorul ei de fizică deja se interesa şi avea discuţii lungi cu ea pe seama însuşirilor ei paranormale. A început să ne facă şi nouă acasă tot felul de demonstraţii care ne-au uimit. Ne-am prezentat din nou cu ea la doctorul Bistriceanu, căruia i-a arătat ce poate ea să facă. Domnul doctor a rămas mult timp pe gânduri şi i-a spus că ceea ce are ea este aur curat şi s-ar putea să ajute la vindecarea multor boli.

Soţul meu este medic generalist (…) şi în joacă a

început s-o testeze pe tot felul de boli. Rezultatele au fost uimitoare. Vorba a zburat şi fiica noastră a ajuns o mică celebritate invidiată de colegi. În ziarul local *Cuvântul Libertăţii* au apărut două articole despre ea, a fost invitată la Conferinţa bioenergeticienilor, unde domnul doctor Bistriceanu a prezentat cazul ei şi a apărut şi la televizor. I-am rugat pe profesorii ei şi pe cei din mass-media să nu ne dea adresa, pentru că Lavinia este un copil care trebuie să-şi urmeze drumul firesc, ceea ce au şi făcut, dar s-a specificat faptul că este elevă la (...) şi cei bolnavi, disperaţi, tot ne-au găsit. Ne-au trecut pragul oameni din Mehedinţi, Deva, Bucureşti, Timişoara, nu mai vorbesc de cei din Dolj, care ne implorau s-o lăsăm să-i atingă cu mânuţa stângă, să-i vindece. Îşi tratează colegii şi profesorii. Bineînţeles că odată cu descoperirea acestor însuşiri, i s-au pus tot felul de întrebări: de unde simte că-i vine energia, dacă o ajută cineva de undeva, dacă are anumite percepţii, dacă trăieşte fenomene ciudate.

Ne-a explicat foarte clar şi precis că ea vine de pe Lună, nu Luna pe care o vedem noi, ci cu totul alta, scăldată într-o lumină albastră nepământeană; că noi oamenii credem c-am fost pe Lună, dar nu este adevărat; că ea vede acea Lună şi de-acolo îşi primeşte puterea şi anumite informaţii legate de bolnavii ei; că există o forţă care o protejează şi ştie că nu i se poate întâmpla nimic rău. A trăit de câteva ori fenomenul decorporalizării şi explică cu lux de amănunte trăirile ei din acele momente. Spune că este jumătate om, jumătate extraterestru şi a fost vizitată noaptea de extratereştrii ei. La una din vizite am fost şi eu martoră.

Era în noaptea de 25 spre 26 mai. De când i se întâmplă tot felul de fenomene ciudate doarme împreună cu mine, fiindcă zice că ea de câteva ori s-a luptat cu forţe malefice care voiau să-i facă rău, dar le-a învins. Deci, în noapte de 25 spre 26 mai (1994), după ce dormisem o

bună parte din noapte, la un moment dat, m-a trezit o lumină puternică, albastră, care a apărut în dreptul ferestrei dormitorului ce se află la etaj. Era o lumină nefirească, ce-mi atrăgea privirile ca un magnet. Toată camera era albastră, Luna era imensă şi nefirească, dar ea nu lumina în felul acela. Fasciculul de lumină s-a îndreptat spre patul nostru, oprindu-se asupra chipului fiicei mele. A insistat un timp, apoi s-a retras. Lavinia s-a trezit brusc şi fără un cuvânt s-a îndreptat spre fereastră încercând s-o deschidă şi aveam impresia că vrea să-şi ia zborul. Disperată, am alergat după ea şi am strigat-o. «Mami – mi-a spus – ei mă cheamă, mă aşteaptă, trebuie să mă duc. Tu vezi lumina, mami, o vezi?». Era agitată, voia neapărat să vorbească cu «ei». Am luat-o cu forţa şi am culcat-o, i-am mângâiat fruntea până când a adormit din nou. Dimineaţa. şi-a găsit pisicuţa, pe care o iubea la nebunie, moartă. Mi-a spus că din momentul când s-a trezit a ştiut că Roita este moartă, de fapt, de seara a ştiut că dimineaţa va fi moartă şi n-a făcut nimic să împiedice asta. Mi-a reproşat că trebuia s-o las să vorbească eu «ei».

În perioada de la înălţarea Domnului până la coborârea Lui pe Pământ, s-a întâmplat să-i apară pe corp un fel de intoxicaţie, care n-a cedat la niciun tratament. Mi-a spus să nu-mi fac probleme fiindcă la sfârşitul lui iunie vor veni extratereştrii ei şi-o vor vindeca. Pe 25 spre 26 iunie fenomenul s-a repetat, a ieşit la fereastră, a stat nemişcată ca o statuie, a privit un joc de lumini ciudat, s-a culcat şi dimineaţa mi-a spus că se va concentra aşa cum face cu pacienţii ei şi se va vindeca, ceea ce s-a şi întâmplat.

În iulie a avut o pacientă operată de un cancer de col uterin pe care a îndrăgit-o foarte mult şi şi-a dorit din tot sufletul s-o vindece. A luat legătura mental cu extratereştrii ei şi i-a rugat să-i dea informaţii despre ea. Acest lucru s-a întâmplat la sfârşitul lui iulie. Într-una din

nopţi am aţipit în prima parte, iar în partea a doua m-am trezit şi mi-a fost imposibil să mai închid ochii. Lavinia respira liniştit lângă mine. Percep un zgomot afară, ca un fâlfâit de aripi. Aştept să latre câinele. Nimic. Aud o trosnitură puternică, zăngănit de geamuri. Câinele nu latră. Lampa de veghe se stinge. Lavinia începe să se foiască. Camera se întunecă până simt că mi se face frică. Lavinia începe să vorbească tare într-o limbă rusă perfectă. (…) Face o pauză şi începe să vorbească o limbă ungro-finică, un dialect al acestei limbi, vorbeşte apăsat, pronunţă cuvintele foarte clar, este dură, se ceartă cu cineva. Mi se face frică, sar şi aprind veioza… Lavinia, cu ochii mari, îmi spune că au venit extratereştrii, dar erau femei, s-a certat cu ele, crede că pentru pacienta ei.

(…) Ar fi foarte multe de povestit, lucruri foarte interesante de discutat cu Lavinia (…) sunt atâtea lucruri care depăşesc puterea noastră de înţelegere, fenomene ce nu se j) ot explica, încât merită sacrificii pentru desluşirea lor (…)”.

Scrisoarea din care am reprodus aceste câteva fragmente, sosită la începutul toamnei lui 1994, a fost una dintre cele mai interesante pe care le-am primit vreodată. Nu peste mult timp, aveam să merg eu însumi la Craiova, s-o cunosc şi să o îndrăgesc pe Lavinia şi să mă conving de realitatea spuselor mamei ei, Mariana Tatomir. Mai mult, am aflat lucruri noi şi surprinzătoare, despre care am mai scris deja şi într-un capitol anterior…

Pentru cei ce sunt familiarizaţi cu astfel de fenomene, ceea ce scrie mama Laviniei în scrisoarea de mai sus nu constituie chiar o noutate. Straniile entităţi nocturne şi manifestările lor insolite, au fost semnalate în nenumărate rânduri până acum – şi nu numai în întreaga lume, ci chiar şi la noi în ţară – şi nu-i putem acuza pe toţi cei ce traversează aceste evenimente că sunt bolnavi psihic sau că au avut vedenii. Reamintesc acum experienţele

asemănătoare prin care au trecut, la rândul lor, domnul Costinaş Aurel din Timişoara, sau doamna M.M. din Mediaş, despre care, de asemenea, am amintit în paginile anterioare.

Lavinia s-a născut într-un alt început de toamnă, la 2 septembrie 1980. Am aflat că acest eveniment a fost precedat de o serie de întâmplări stranii, care la prima vedere nu au nicio explicaţie logică. Iată în continuare una dintre ele, pe care încerc s-o redau aici exact aşa cum mi-a fost povestită de soţii Mariana şi Vasile Tatomir.

Atunci când Mariana era însărcinată în luna a şaptea, s-a întâmplat un lucru ciudat căruia, la vremea respectivă, cei doi părinţi nu i-au acordat prea mare importanţă.

În vara anului 1980 au plecat împreună, cu şareta dispensarului, pe care o foloseau frecvent, undeva în afara Craiovei, la o stână. Ca de obicei, Doru, căluţul blând pe care-l cunoşteau de atâta vreme, se lăsa mânat alene de vizitiu. Tot aşa cum, de nenumărate ori înainte, se lăsase mângâiat de medic şi de soţia lui, primindu-le bucuros din palmă bucăţelele de zahăr. Au ajuns la destinaţie, l-au deshămat şi l-au lăsat să pască liniştit pe câmpul scăldat de iarbă şi de flori. Era e zi senină şi luminoasă din miez de vară…

Vasile, împreună cu vizitiul, au plecat pe jos înainte, iar Mariana venea agale în urma lor. Nu avea de ce să se grăbească. De când era însărcinată, avusese câteva probleme cu sănătatea. De pildă, când se afla în patru luni şi jumătate, s-a îmbolnăvit destul de grav de un hipertiroidism acut pe partea stângă. A fost sub atenta observaţie şi îngrijire a aceluiaşi medic endocrinolog Marian Bistriceanu din Craiova. Se vindecase cu greu şi amândoi părinţii erau destul de îngrijoraţi pentru fiinţa ce urma să se nască.

Dar în ziua aceea senină şi calmă de vară, în liniştea aproape nefirească a câmpului înflorit, toate necazurile

vieţii cotidiene rămăseseră undeva departe, în urmă.

Deodată, fără niciun motiv aparent, Doru s-a oprit din păscut, fixându-şi privirea neliniştită asupra femeii însărcinate. Avea ochii măriţi de o spaimă lăuntrică, neştiută şi inexplicabilă. S-a ridicat pe două picioare bătând aerul cu copitele din faţă, nechezând îngrozit. Ceva aflat dincolo de înţelegerea lui îl speriase de moarte. S-a repezit la Mariana. Aceasta a luat-o la fugă ţipând, cu animalul după ea. Intervenţia soţului şi a vizitiului a fost promptă şi salvatoare, dar l-au potolit cu greu pe Doru, căluţul cel bun şi blând…

Ce s-ar fi întâmplat dacă cei doi bărbaţi n-ar fi fost în apropiere? Femeia însărcinată ar fi fost zdrobită sub copitele calului îngrozit, iar copilul nu s-ar mai fi născut niciodată? I s-a transmis animalului, de dincolo de înţelegerea lui ori a noastră, „mesajul” secret că acel copil *nu trebuia* sau *nu voia* să se nască? Iar dacă totuşi s-ar fi născut, în luna a şaptea, evenimentele ulterioare ar fi avut un cu totul alt curs, iar Lavinia nu ar mai fi fost ceea ce este? Ce fel de „semn” a fost acesta? Cine ar mai putea şti acum? Cine ar mai putea astăzi să răspundă la aceste întrebări? Pătrundem aici în domeniul fascinant al paranormalului, pe tărâmul extrem de instabil al întrebărilor rămase încă fără răspunsuri rezonabile…

Cei doi şi-au terminat cât mai repede treaba pe care o aveau la stână. Mariana se speriase, avea contracţii şi se simţea rău. Au plecat în grabă spre dispensar. Pe drum, cerul s-a întunecat brusc, fulgere înfricoşătoare brăzdau cerul şi o ploaie puternică de vară s-a pornit la fel de brusc. Ploua cu găleata, dar celor doi nu le păsa prea mult în momentele acelea. Nu se gândeau decât la copilul lor care nu se născuse încă. În trupul mamei, acesta nu mai mişca şi nu mai dădea semne de viaţă. Probabil că şi acesta a fost un alt semn al fătului că *nu dorea* să se nască, să vină pe lumea aceasta!

Când au ajuns la dispensar, aveau să constate încă un lucru extrem de ciudat. *Nu erau uzi*. Străbătuseră sub şiroaiele de apă o bună bucată de drum, dar pe ei *ploaia nu-i atinsese*. Aveau să realizeze acest fapt mai târziu, când greul momentului trecuse. Într-o discuţie pe care am avut-o cu el, Vasile îmi mărturisea că în cursul acelui an 1980, li se întâmplase de mai multe ori aceeaşi ciudăţenie, dar nu-i dăduseră prea mare importanţă. Ploaia îi prinsese în câteva rânduri, dar niciodată *nu-i atinsese*.

La dispensar, medicul şi-a reintrat în atribuţiile lui. Şi-a acoperit soţia cu pături călduroase, i-a oferit un calmant uşor şi a înconjurat-o cu toată grija… încetul cu încetul, Mariana s-a relaxat şi a simţit copilul revenindu-şi şi agitându-se uşor. Puteau, în sfârşit, să răsufle uşuraţi.

Episodul acesta nu avea să se şteargă din memoria celor doi. Spaima pe care o trăiseră în vara anului 1980 le va rămâne în minte bine întipărită şi aveau să o retrăiască cu aceeaşi intensitate peste ani şi ani, de fiecare dată când o povesteau celor apropiaţi.

Să mai reţinem de aici şi rolul ploii care i-a ocolit şi a refuzat să-i ude pe cei doi părinţi. De fapt, aceasta, ploaia, avea să joace un anume rol în viaţa copilului Lavinia. Atunci când s-a născut, cât şi când a fost botezată, a plouat aproape din senin, brusc şi puternic, fapt care i-a mirat pe toţi cei care au fost de faţă la aceste evenimente. Mai târziu, ea însăşi avea să afirme că îi place să se plime prin ploaie şi că o iubeşte pentru că simte că îşi „reîncarcă bateriile”.

Iată un fragment, de astă dată dintr-o scrisoare pe care mi-o trimitea Lavinia şi era datată Craiova, 7 noiembrie 1994:

„(…) Mă aflam într-un spaţiu pe care nu-l pot defini şi deodată, am simţit că mi se face o frică îngrozitoare, simţeam că cineva invizibil încearcă să-mi facă rău şi nu ştiam ce trebuia să fac ca să mă apăr. Lângă mine a apărut

o făptură ciudată, un om înalt de peste doi metri, îmbrăcat într-un costum gri-sidefiu şi cu capul mic în comparaţie cu restul trupului. Am rupt-o la fugă, ca orice om normal şi sănătos. Oriunde mă îndreptam, acesta apărea mereu în calea mea şi m-a rugat să mă opresc pentru că avea să-mi comunice ceva. Nu s-a exprimat în cuvinte, mă privea şi-mi transmitea telepatic această rugăminte. Am simţit o linişte interioară desăvârşită şi m-am oprit locului. Mi-a spus că vin de pe o planetă asemănătoare cu Luna, dar că această planetă este un loc cu totul şi cu totul diferit de Lună (până atunci eu o numeam «a doua Lună»), că de acolo îmi primesc puterea, să nu mă tem de forţele malefice, ci să le înfrunt, deoarece le voi învinge întotdeauna. Mi-a spus că mâna în care am forţă (mâna stângă), poate fi orice, adică, poate să facă şi bine şi rău, în aceeaşi măsură, că va trebui să intru în posesia unei cărţi galbene (pe care mi-a arătat-o) veche de peste 200.000 de ani. De atunci, ei vin mereu şi facem dese călătorii în spaţiu şi pe planeta de unde vin.

Acolo, totul e scăldat într-o lumină albastră, nepământeană, pământul e de un roşu întunecat, reavăn tot timpul, iarba de un verde crud, apele sunt verzui-sidefii, totul e linişte şi nemişcare şi simţi liniştea şi pacea sufletească, ca pe ceva mirific. Ştiu că trăiesc printre oameni, gândesc ca oamenii, cu toate că de multe ori am senzaţia că mă situez undeva, deasupra lucrurilor şi a oamenilor. Dacă intru într-o mulţime de oameni, eu ştiu că nu sunt ca toţi ceilalţi, aş putea să spun ce gândeşte fiecare în acel moment. Majoritatea oamenilor sunt preocupaţi de lucruri mărunte, de grija zilei de mâine, le e frică de boală, de sărăcie, niciunul, sau foarte rar întâlnesc câte un om care priveşte şi gândeşte şi la ceea ce se află deasupra capului său. (...) Dacă mi-aş dori, sunt sigură că aş putea zbura. În general, am un organism bine organizat, echilibrat şi sănătos, dar, când s-a întâmplat să mă îmbolnăvesc, boala se manifestă numai pe partea dreaptă a

corpului. Pe dreapta, în gât, am făcut un flegmon amigdalian, pe dreapta m-a durut rinichiul, pe piciorul şi pe mâna dreaptă mi-a apărut intoxicaţia, pe partea dreaptă răcesc, fără ca pe partea stângă să am vreun simptom. De aici concluzia firească, că sunt jumătate om, jumătate extraterestră”.

„(...) Am dorit foarte tare să ştiu cum arată cu adevărat o farfurie zburătoare. Am luat legătura mental cu extratereştrii mei şi m-au purtat în spaţiu, arătându-mi mai multe farfurii zburătoare (...)”.

Această dorinţă a Laviniei i-a fost îndeplinită câteva zile mai târziu, la 20 noiembrie 1994, *a doua zi* după teribilul incendiu care a distrus total Sala Polivalentă din Craiova. Dar şi despre aceasta am mai amintit în paginile anterioare.

E greu de prins în simple şi neajutorate cuvinte tot ce s-ar putea scrie despre Lavinia Tatomir. Pe măsură ce a crescut, ciudăţeniile s-au înmulţit. A fost un copil serios, uneori cu o privire distantă şi rece. Avea o curiozitate nativă şi voia să ştie cât mai multe, punând tuturor din jurul ei numeroase întrebări, în special legate de cer, de planete, de cosmos...

Când mama ei a întrebat-o odată de ce s-a născut aşa de supărată şi de încruntată, ea i-a răspuns: „Nu voiam să mă nasc! Ştiam că am o misiune foarte grea în viaţa aceasta şi nu doream să vin printre voi oamenii!”

Prin vara anului 1991, când împlinea 11 ani, Lavinia se afla undeva la ţară cu doi verişori de-ai ei. Într-o fotografie în care ea ţinea în mână o rachetă de tenis, partea ovală a racordatului acesteia joacă rolul unei lentile, sau al unei lupe, care măreşte în mod inexplicabil tot ce se află în spatele ei...

Spicuiesc acum câteva din aprecierile pe care le făcea despre ea profesorul Dumitru Răducan, directorul Liceului Elena Cuza din Craiova, liceu la care Lavinia

învaţă începând cu toamna anului 1995:

„(…) Am sesizat că este o fiinţă deosebită: echilibrată” matură şi totuşi sensibilă. Cunoscând-o mai bine, m-a uimit faptul că îşi depăşeşte generaţia cu cel puţin 3 – 4 ani ca maturitate şi poate să fie atât de generoasă cu semenii săi. Are o personalitate foarte complexă: pictează cu mult talent, ascultă muzică, citeşte multă literatură şi mai are grijă şi de cei în suferinţă. În ceea ce priveşte calităţile paranormale, acestea sunt evidente şi îi urez succes, având o mare încredere în ea”.

Iar o altă personalitate a Craiovei, redactoarea de televiziune Camelia Radulian – cea care a numit-o pe Lavinia într-un film făcut despre ea „o fată nu ca oricare alta” – descrie astfel prima ei întâlnire pe care a avut-o cu acest copil extrem de dotat:

„(…) Ceasul vechi al oraşului bătea ora 12: 00, exact ora stabilită pentru întâlnirea cu Lavinia şi mă gândeam cu teamă că, pe o astfel de caniculă, o mică celebritate ca ea ar putea uşor să nu vină. Dar ea era acolo, în faţa universităţii (… j, conform înţelegerii din ziua precedentă.

În timp ce mă apropiam tot mai mult (…), simţeam cum fiecare pas îmi este descompus de privirea Laviniei. Eram stânjenită, ceea ce mi se întâmpla foarte rar, şi, ajunsă lângă ea, m-am simţit tot mai mult captiva acelor ochi mari, a acelei priviri pătrunzătoare, imposibil de descris.

Orice primă întâlnire pecetluieşte un sentiment ascuns de acceptare sau neacceptare, de compatibilitate sau respingere faţă de cealaltă persoană. Îmi doream în gând să pot simţi şi descifra momentul în care Lavinia, conform acestei legi, mă va accepta, dintr-o pornire naturală, sau mă va accepta disimulat, din politeţea impusă de nescrisele reguli ale convieţuirii şi relaţiilor interumane.

Când mi-a întins mâna, în semn de salut, m-a

surprins stângace, rigidă şi nenaturală. Pierdută cu totul în privirea ei, izvorâtă din nopţile limpezi, simţeam cum fiecare gest îmi este analizat, cântărit. Am avut atunci revelaţia că această fată, ireal de palidă în mijloc de vară, mă citeşte ca pe o carte”.

Anca Obrocea – artista de un deosebit talent din capitala Băniei, îndrăgostită deşi cunoscătoare profundă a străvechii civilizaţii egiptene, cea care o iniţiază pe Lavinia în tainele picturii – afirma următoarele:

„(...) De unde vine ea? Cine este ea? Pe mine m-au cucerit puritatea şi frumuseţea ei sufletească. Sinceritatea şi dorinţa de a face bine – altruismul. M-a cucerit «copilul» Lavinia, care n-a fugit de copilărie, chiar dacă la uşă bate adolescenţa. (...) M-a cucerit copilul conştiincios, cu grija cărţii, cum puţini copii găseşti, de o modestie incurabilă şi o nobleţe sufletească rar întâlnite. Cu ce har dumnezeiesc şi-a înzestrat Natura acest copil?

(...) Stătea adeseori la geam şi privea afară. Vedea plutind în aer, căzând din cer, milioane de particule foarte fine, unele sclipitoare, altele asemănătoare unui praf. «Sunt foarte multe, infinit de multe, o puzderie, dar voi nu le vedeţi. Aşa arată aerul nostru, mă crezi?»

Sau: «Ştii că mai există o Lună albastră în spatele Lunii? Eu văd şi ştiu că de acolo vin eu şi puterea mea. Ştiu că am venit printre voi să fac bine, aceasta este misiunea mea».

Sau: «Uite, merg pe stradă şi fără să vreau văd aura tuturor trecătorilor. De cele mai multe ori nici nu mă gândesc la asta. Dar văd pur şi simplu: la unii galbenă, la alţii albă, la alţii cenuşie – aceştia sunt bolnavi – la alţii spre roşu – aceştia sunt nebunii. Doamne, ce s-ar întâmpla, mă gândesc, dacă aş opri pe vreunul dintre ei şi i-aş spune: Domnule, ştii că dumneata ar trebui să te cam cauţi, eşti cam sonat!» – şi râdea Lavinia cu poftă, povestindu-mi şi gândind cum ar reacţiona fiecare dintre ei, auzindu-şi un

diagnostic, aşa tam-nisam.

Sau, altă dată: «Veneam de la şcoală. Era într-o după-amiază cu soare, fără nicio umbră de nor pe cer. Am intrat în curte şi un glob luminos venit de nicăieri şi apărut lângă mine, puţin deasupra mea, m-a atins… M-am speriat puţin, nu înţelegeam: ce era acea mică sferă luminoasă, de unde venea?»

Într-o seară, când a plecat de la mine, i-am dăruit un rozariu cu fosfor. Era întuneric. La poartă a deschis palma stângă unde-l ţinea, şi mărgelele lui luminau alb-albăstrui, de parcă până atunci l-ar fi ţinut la o sursă de lumină. Cu ce energie alimentase ca mărgelele?

Apoi, uneori, când venea de la şcoală nervoasă, nemulţumită, agitată, o întrebam ce s-a întâmplat. Nu era mulţumită de colegi. Făceau glume prosteşi, prea copilăreşti pentru ea. «N-au niciun pic de minte – îmi spunea – cum pot unii oameni să fie atât de reduşi?»

Pe Lavi o preocupă tot soiul de fenomene, de ciudăţenii şi parc că nu caută prea mult explicaţia lor – fiindcă pentru ea e simplu: déjà vu. Când o frământa câte ceva la care caută răspuns, deodată faţa i se destinde şi spune simplu: «ştiu»”.

Când a împlinit frumoasa vârstă de 15 ani, la 2 septembrie 1995, Lavinia a venit împreună cu părinţii ei la Vălenii de Munte, (Fig. 19), „ca să scape de nebunia reporterilor şi bolnavilor care-i caută tot timpul”. Prietenul meu Bogdan Petrescu a filmat atunci pe o videocasetă această întâlnire. La un moment dat, în timp ce stăteam pe terasă şi discutam aşezaţi comod pe fotolii de curte, Lavinia face o afirmaţie absolut uluitoare: „Ştiu că dacă nu voi fi mulţumită printre voi oamenii, la 18 ani vă voi părăsi!” Ce comentariu poţi face în faţa acestor cuvinte?

Fig. *19*, Lavinia Tatomir Vălenii de Munte, 2 septembrie 1995.

Din ce profunzimi ale cugetului unui copil de 15 ani străbate la suprafaţă o asemenea afirmaţie deopotrivă derutantă şi şocantă?

Ceva mai târziu, în aceeaşi toamnă a lui ’95, mergeam din nou la Craiova. Şi atunci, într-o seară când nu eram prezenţi decât noi patru – Lavinia, părinţii ei şi cu mine – mi-a fost dat să fiu martorul unui dialog care m-a pus pe gânduri. Fata îi reproşa mamei ei că îi aduce prea

mulţi pacienţi şi reporteri, că nu are timp să înveţe şi să-şi facă lecţiile care acum, în liceu, erau mult mai grele. După care, mama o ia la rost, scurt şi tăios: „La ce-ţi trebuie ţie să înveţi, la ce-ţi trebuie atâta carte? Calităţile de vindecătoare pe care le ai te vor ajuta ca peste zece ani să ai mai mulţi bani decât oricare dintre colegii tăi de acum! Vei Jî foarte bogată! Nu trebuie să ştii prea multe! Eşti înzestrată de la natură şi n-ai nevoie de carte!”

Stop cadru!!!

„Directa de dreapta” pe care mama o aplica fiicei ei, brusc şi brutal, m-a lovit şi pe mine pe neaşteptate. Nu am comentat în niciun fel, nu am intervenit deloc în acest dialog, dar am văzut-o pe Lavinia plecând din cameră cu lacrimi în ochi. Probabil că, retrasă în „sanctuarul” ei, a plâns tăcut în seara aceea, cu amărăciune şi spaimă în suflet. Măcar de-ar fi făcut-o numai pentru că un dialog penibil avusese loc în faţa unui străin… După retragerea fetei, le-am spus celor doi părinţi că nu pot fi de acord cu punctul lor de vedere. Atât!

Dorinţa exacerbată de publicitate, de a fi permanent în atenţia mijloacelor de informare în masă, dorinţa de a se vorbi cât mai mult despre Lavinia – în presă, la radio, la televiziune – avalanşa nestăvilită a reporterilor şi gazetarilor de tot soiul, care-i asaltează doritori să ştie, cum-necum, orice, nu poate fi de bun augur. Dacă lucrurile vor continua tot astfel, Lavinia se va „consuma” prea din timp şi îşi va pierde probabil devreme calităţile de excepţie pe care le are. Şi atunci, mama ei va avea poate dreptate: „La ce bun atâta carte?”

Sau poate că ea însăşi – Doamne fereşte! – va fi avut dreptate: „… la 18 ani vă voi părăsi!”…

Deocamdată, reflectând puţin asupra celor scrise aici, ca şi asupra destinului uman în general, îmi pun, vrând-nevrând, o serie de întrebări:

Să vină oare salvarea, pentru omenirea aceasta

bolnavă, de undeva de sus, din ceruri, de dincolo de înţelegerea şi perceperea noastră? Exact ca acum 2000 de ani? Ca atunci când o extraordinară fiinţă a coborât printre noi, oamenii, jertfindu-se pentru binele nostru şi încercând să ne îndrume pe o cale de dreptate şi adevăr? Amintirea acestei lecţii, aspre şi blânde totodată, ne stă la dispoziţie, materializată în cea mai mare carte de înţelepciune a umanităţii: BIBLIA. Ne-am însuşit noi oare lecţia primită, eram pregătiţi să o facem? Se pare că formaţiunea noastră genetică nu ne-a permis-o, tocmai pentru că nu ne aflăm încă pe o treaptă evolutivă necesarmente corespunzătoare… Ce am învăţat noi din lecţia primită cu două milenii în urmă? Am devenit mai buni, mai paşnici, mai concilianţi, mai toleranţi sau mai înţelegători?

Experienţele pe care le parcurge Lavinia, această fetiţă de excepţie din capitala Băniei, nu sunt nicidecum unice! într-o suită de două emisiuni TV din luna februarie 1996, referitoare la Paranormal – emisiuni foarte slabe calitativ, de altfel – bioterapeutul bucureştean Valeriu Popa (care nu pierduse antenor prilejul să-mi comunice faptul că este rudă cu familia Tatomir din Craiova), făcea, la rându-i, o altă afirmaţie interesantă: „Există în momentul de faţă, în România, un număr de 26.000 de persoane care posedă calităţi paranormale deosebite”.

Într-adevăr, în România au apărut în ultimii ani nenumărate persoane cu însuşiri paranormale ciudate. Se scrie şi se vorbeşte din ce în ce mai mult despre ele. Să fie oare toate aceste fenomene semnele unei schimbări apropiate? O schimbare în bine, evident, că de celelalte ne-am cam săturat! Să fie aceasta dovada că România este tocmai acel tărâm binecuvântat despre care se aminteşte în cărţile vechi, în legendele şi miturile mai multor popoare, la fel ca şi în scrierile unor autori contemporani? Schimbarea, care *trebuie* să se producă pentru omenire, va începe din această atât de frumoasă şi bogată ţară

europeană? Nu ştiu încă, dar poate îi va fi dat generaţiei Laviniei să o afle!

În urma acelui dialog penibil, ceva s-a rupt în mine… Am întrerupt orice legătură cu Lavinia şi familia ei. Nu pot fi un taler cu două feţe.

Şi totuşi, în ciuda tuturor aparenţelor, am în continuare încredere deplină în această fetiţă pe care am îndrăgit-o, fără rezerve şi fără prejudecăţi, de la bun început. Am încredere nu numai în capacităţile ei de excepţie care, de altfel, sunt evidente pentru oricine – chiar şi pentru cei ce neagă vehement manifestările paranormalului ori fenomenul O.Z.N. Încrederea şi speranţa mea se adresează posibilităţilor intelectuale ale Laviniei, cea de acum şi cea care va deveni în anii următori. În judecata ei dreaptă. Sper din tot sufletul că atunci când va veni vremea, când va fi în stare să se rupă de cordonul ombilical şi va avea curajul să judece singură, cu propriul ei cap, să-şi pună (dar mai ales să încerce să şi răspundă la) o singură întrebare: De ce oare, toţi cei care i-au cunoscut părinţii, la scurt timp îi abandonează şi lung de ei ca din puşcă şi – cel mai adesea – fără explicaţii?

9

CÂTEVA MĂRTURII SCRISE

Motto:

Neserios nu e cel care se cufunda în mister, ci acela care nu mai vrea să iasă. P. 302)

În ultimii ani, am primit o corespondenţă foarte bogată de la diverse persoane din ţară. Varietatea temelor cu care m-au abordat mi-a întărit convingerea că există aici, în România, numeroşi martori implicaţi în tot felul de întâmplări stranii cărora, la vremea respectivănu le-au putut găsi explicaţii. Aşa cum se va vedea mai jos, este vorba nu numai de observaţii vizuale ce s-ar putea încadra în categoria aşa-zis „clasică” a celor de tip fenomen O.Z.N., ci şi de câteva *alte evenimente* a căror stranietate

depăşeşte limita noastră de înţelegere. Adeseori, frontiera instabilă dintre normal şi paranormal, dintre iluzoriu „palpabil” şi ireal, se estompează în mod ciudat, făcându-ne să ne întrebăm – o dată în plus – asupra destinului nostru ca fiinţe umane.

Am socotit ca fiind cu totul firesc, că aceste mărturii nu trebuie să rămână îngropate în arhiva proprie de cazuistică. românească. Ele aparţin unei anumite cunoaşteri umane – a acelei cunoaşteri ce nu este deocamdată recunoscută, din păcate, la adevărata ei valoare – şi trebuie să intre, sau să reintre, în circuitul valorilor publice.

Aproape toate mărturiile din acest capitol îşi au sorgintea în mărturiile scrise ale unor observatori răspândiţi în mai multe zone din ţară. Cu o singură excepţie, cea a soţilor Niţă din comuna Lipăneşti, jud. Prahova şi se va vedea de ce…

Oamenii încep să prindă curaj şi să scoată la iveală întâmplări care, până acum, zăceau ascunse în anumite tainiţe intime ale sufletului lor. Cu toate acestea, îmi reafirm părerea, că numai o parte din aceste mărturii îşi găsesc drumul spre lumina tiparului. În mod sigur, cel mai mare procent al evenimentelor stranii din România zace în conştiinţa oamenilor obişnuiţi «i aceasta nu numai pentru motivul că există în noi teama de ridicol.

Voi încerca să intervin cât mai puţin, sau deloc, în textele martorilor declaranţi. Las cititorului libertatea deplină în a judeca singur asupra celor ce urmează.

Doamna Ana-Maria Voinea, 52 ani, din Bucureşti, de profesie ziarist – redactor principal („Informare O.Z.N”. completată la Bucureşti, 7 aprilie 1995):

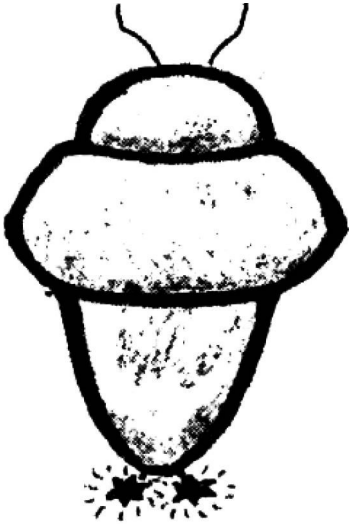

Fig. *20*. Constanţa, vara 1957.

„(...) Deşi au trecut mulţi, mulţi ani, îmi amintesc ca şi cum ar fi fost ieri. Era în vara anului 1957. Eram elevă şi mă aflam într-o excursie în circuit cu trenul. Tocmai intram în gara Constanţa, pe la ora 12: 00. Căţărată pe geam, priveam casele, când, deodată, am zărit pe cerul senin şi însorit, la o înălţime de 1.000 m, poate mai mult, stând pe loc, ceva ce semăna cu un samovar, de culoare maro-roşcat, mare cât o butelie de aragaz, cu două antene în partea de sus. (Fig. 20) La celălalt capăt, uşor mai alungit, clipeau, cu intermitenţă, nişte luminiţe de un roşu portocaliu şi verde-albastru. După aproximativ un minut, obiectul a dispărut, înălţându-se cu o viteză uluitoare. Lumea din tren, venită la ferestre la strigătul meu, zicea că este un satelit. Puteţi folosi numele, nu mă tem de consecinţe. Am spus adevărul”.

Andrei Bacalu, 55 de ani, de profesie medic, este socotit unul dintre cei mai capabili oameni pe care i-a avut vreodată Televiziunea Română. Cunoscător a opt limbi străine, el a fost – pentru cei ce au trăit acele extraordinare momente – cel ce a comentat pe micile

ecrane, alături de regretatul Tudor Vornicu, în noaptea de 21/22 Iulie 1969, fantastica epopee a primei aselenizări cu echipaj uman terestru. Apoi, în 1983, a plecat din ţară şi după ce a lucrat o vreme, pentru NASA, în prezent profesează ca medic psihiatru în oraşul Nathania din Israel. Mărturia sa scrisă, redată mai jos, a fost obţinută în timpul emisiunii „Video-Magazin duminical” (redactor Ioana Bogdan) din ziua de 5 noiembrie 1995, emisiune la care am participat amândoi, alături de câteva personalităţi ale vieţii noastre ştiinţifice şi culturale. De altfel, mărturia aceasta a fost exprimată şi „prin viu-grai” în faţa milioanelor de telespectatori, care aşteptau în acea duminică viscolită de noiembrie, explicaţii pertinente referitoare la controversata „Afacere Roswell”. În noianul de „Informări O.Z.N”. completate de-a lungul anilor pe întreaga suprafaţă a ţării şi aflate în arhiva proprie, declaraţia lui Andrei Bacalu ocupă locul binemeritat al unei „piese de gre utate”:

„În noaptea de 21 iunie 1974, în timpul unei călătorii cu trenul (Constanţa-Bucureşti), în jurul orei 21: 45 (şi până la 22: 05) am văzut în direcţia N – N-E un obiect de formă semilunară, la 30°-35° deasupra orizontului nordic, cu lumini albe şi portocalii pe toată suprafaţa (10 – 12 lumini), oscilând (poate mişcare de vibraţie?) 5°-10° pe axul orizontal. După 18 – 19 secunde obiectul şi-a intensificat oscilaţiile până la 30°-40°, s-a îndreptat spre N-E şi a dispărut în 4 – 5 secunde. Pe cer, am observat în acelaşi timp, dâre de condensare ale unor avioane cu reacţie. Orice încercări de a obţine informaţii suplimentare de la C.A.T. (anti-aeriană) sau controlul traficului aerian, au eşuat”.

Domnul Sarca Gheorghe, 28 ani, din Oradea, judeţul Bihor, de meserie sudorlăcătuş („Informare O.Z.N”. completată la Oradea, 26 mai 1994):

„Ceea ce am observat la sfârşitul lunii august 1979 a

rămas pentru mine o enigmă. Pe atunci nu citisem despre O.Z.N.-un Am întrebat pe mai mulţi cunoscuţi. Mulţi îmi zâmbeau, alţii habar n-aveau ceea ce văzusem eu, alţii voiau să mă convingă că am avut o halucinaţie. Astfel, nu am mai întrebat, nu am mai povestit la nimeni ceea ce văzusem. Şi m-am lăsat greu convins să scriu… cu toate că eu sunt sigur de ceea ce am văzut şi totodată bucuros, neinteresându-mă dacă cineva mă crede sau nu.

În acea seară înstelată cu Lună plină, am ieşit în curte să văd ce-mi fac porumbeii şi să-i închid în volier. Pe atunci stăteam la casă… era înainte de demolare. După ce am închis porumbeii, am rămas pe afară… Când mi-am ridicat privirea (eram îndreptat cu faţa spre direcţia S-S-E), de după blocul aflat în spatele caselor apăru un obiect rotund pe cer, care se deplasa foarte încet şi uniform pe direcţia orizontală. Avea o culoare galbenă care se contopea cu cea portocalie. În imediata lui apropiere, un alt obiect mult mai mic, tot rotund, de culoare roşu aprins, îl urma exact cu aceeaşi viteză, pe ace –, ca şi direcţie, respectând distanţa la perfecţiune. Obiectul din faţă îşi mări viteza, după care se opri brusc, urmat de obiectul cel roşu. Primul obiect începu o adevărată sarabandă de culori, de la alb, portocaliu, roşu, verde, albastru, culori care se contopeau, ca apoi pentru o fracţiune de secundă să rămână foarte clare. A fost ceva splendid. Când am vrut să-l chem pe tatăl meu, obiectul dispăru pur şi simplu, după ce înaintă tot cum apăruse, însă înaintarea pe orizontală fusese doar foarte scurtă. Obiectul cel roşu mai rămase pentru trei secunde după dispariţia primului, după care dispăru la fel de straniu şi de rapid ca primul, numai că acest mic obiect roşu, care rămase la această culoare de la începutul apariţiei şi până la dispariţia sa, lăsă în urmă o dâră roşie care se topi mai târziu încet.

Cam astea am observat. Probabil am omis fără să vreau ceva. Distanţa era mare şi nu am putut să-mi dau

seama de mărimea pe care o aveau, iar timpul s-ascurs destul de repede de la apariţia lor şi până la dispariţie. În tot acest timp am avut o senzaţie ciudată şi inexplicabilă de teamă. Cam acestea sunt datele pe care vi le pot da şi sper să pot să aflu şi eu odată ce am observat acolo sus”.

Domnul Miclăuş Gligor, 64 ani, inginer pensionar din Sibiu („Informare O.Z.N”. completată la Sibiu, 26 februarie 1995):

„Evenimentul: într-o dimineaţă de vară între anii 1985 – ’87 (astăzi, când dorim să facem relatarea nu mai putem face precizarea datei, nici măcar a anului), deplasându-mă, eu şi soţia, cu automobilul personal, de la Sibiu la Tilişca, dimineaţa devreme, când începea să mijească ziua. Ne aflam între comunele Săcel şi Sălişte, pe şoseaua naţională Sibiu-Sebeş, aproximativ la 15 km de Sibiu, spre sud. (Fig. 21) Deasupra orizontului lanţul carpatic (dealuri în prim-plan, munţi în profunzime), la o înălţime de cpa 2 – 3 m (aparent), undeva în spatele satului Fântânele Vale (aparţinând de comuna Sălişte), am observat un corp circular (sferic), ceva mai mare ca o minge de fotbal (poate chiar de mărimea soarelui la răsărit), de culoare roşu-portocaliu deosebit de intens. Menţionăm că afară era încă întuneric în zona respectivă. Acest corp, care era net delimitat, avea însă în jur un oarecare halou luminos, ba staţiona, ba se deplasa brusc de la stânga la dreapta şi orizontal, cu unele oscilaţii relativ mici în plan vertical, pentru ca la un moment dat să se ridice pe verticală şi apoi să coboare după orizont. Toate mişcările se efectuau cu mare viteză şi cu schimbări, întoarceri de direcţie şi sens. Distanţa la care apreciem că se găsea de noi linia orizontului (paralelă cu şoseaua), era de cca. 8 – 10 km de locul observaţiei, iar distanţa până la obiect nu o putem aprecia. Observaţia a durat câteva secunde, fiind făcută de subsemnatul şi de soţia mea Miqlăuş Maria-Victoria (profesoară), cu care eram în

maşină. Menţionăm că nu am oprit maşina spre a observa în detaliu fenomenul, deci alte indicii decât vizuale nu putem da. La momentul respectiv, observaţia ne-a făcut să ne gândim că ar putea fi un O.Z.N., temându-ne să nu devenim ridicoli, n-am făcut caz, remarca nefăcând-o decât între cunoscuţi apropiaţi. La acea vreme, după observaţia noastră de atunci, îmi amintesc că presa prezenta observaţii făcute şi de alţi martori români asupra unor asemenea obiecte”.

Fig. *21*. Cluj-Sibiu, 26 septembrie 1995.

Domnul Hegedös Ianoş, 29 ani, de meserie dulgher din Oradea, jud. Binor („Informare O.Z.N”. completată la Oradea, 7 aprilie 1994):

„Era prin anul 1986, iama, prin noiembrie-decembrie. Veneam cu nişte prieteni de la discotecă pe la ora 7 seara. Eram în tramvai, când atenţia ne-a fost atrasă de un obiect cu lumini roşii şi verzi care erau dispuse în şir. Nu putea fi avion, fiindcă la un moment dat s-a oprit, a stat câteva secunde, apoi şi-a continuat drumul mai încet decât un avion. Direcţia am estimat-o venind cam dinspre vest spre est. În afară de noi, obiectul a fost remarcat şi de alţi oameni din tramvai, care era în mişcare. A dispărut

traversând Crişul Repede lângă strada Sovata. Nu am observat forma obiectului. Totul a durat 1 – 2 minute”.

Domnul Tuta Cristian, 28 ani, agent comercial din Bucureşti („Informare O.Z.N”. completată la Bucureşti, 25 martie 1995):

„În dimineaţa zilei de 5 (15) – este singurul «punct slab» al memoriei mele legate de acest eveniment – ianuarie 1988, mă aflam în serviciu de gardă la o unitate militară de jandarmi situată în comuna Roşu (satul Chiajna), la periferia Bucureştiului, unitate aflată pe malul lacului Ciurel (sau Morii), acumulare din care se distribuie toată apa canalului Dâmboviţa. În spatele meu aveam cartierul Militari, iar pe malul celălalt al lacului se afla cartierul Crângaşi. Postul de gardă dura de la ora 2: 00 la ora 6: 00 dimineaţa. Era ceaţă, cartierul Crângaşi pe care-l aveam pe partea opusă a lacului (acesta era secat în perioada respectivă) era cufundat în beznă completă datorită «economiei de energie electrică». Singura sursă de lumină, pe o rază de mulţi kilometri, era un generator propriu al unităţii noastre, ce alimenta pe teritoriul ei câţiva stâlpi de lumină.

Nu pot preciza momentul apariţiei fenomenului (atenţia mea concentrându-se mai mult spre zona din spatele meu), dar deodată am văzut o lumină relativ ovală care exista în mod ciudat deasupra podului ce traversa lacul (la cca. 8 – 10 metri înălţime de acesta), detaşându-se cu claritate patru puncte puternic luminoase, poziţionate în formă de romb, în cadrul acestei «pete» de lumină. Culoarea era alb-neon. După aproximativ 10 minute, această lumină a început să «tremure» mişcându-se spre partea mea dreaptă, fără niciun zgomot, descriind în aer ceea ce ar putea semăna cu nişte sinusoide. «Banda» în care lumina evolua era cam de 3 metri – perfect constantă. Lungimea traiectoriei o apreciez la 10 metri. După ce se oprea în punctul limită, repeta mişcarea inversă până în

punctul de pornire. (Fig. 22)

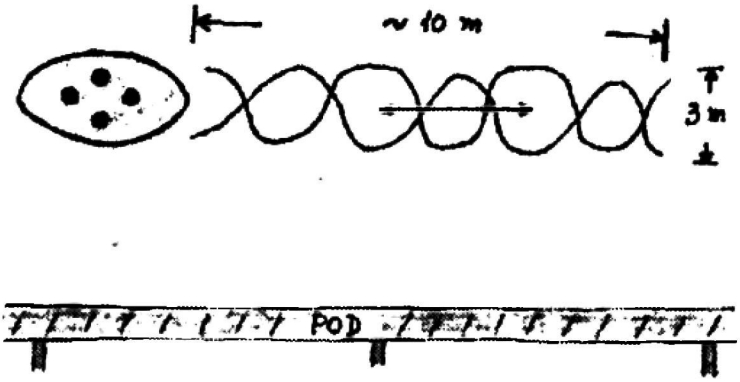

Fig. *22*. Lacul Ciurel, Bucureşti, 5 (15) ianuarie 1988. (1)

Toate observaţiile descrise în această informare au durat, începând cu ora 5: 05 – 5: 10, aproximativ 45 – 50 minute.

După aproape 30 min., pata luminoasă s-a oprit în locul unde am zărit-o în primul moment şi cu o mişcare extraordinar de lină a început să se mişte fără să mai «tremure», fără să ia înălţime, spre stânga mea, trecând prin spatele unui mic grup de copaci aflaţi la extremitatea stângă a podului. Cu toată ceaţa, sursa de lumină puternică ce iradia din spatele copacilor era acum descrisă cu fidelitate de proiecţia crengilor desfrunzite.

Vedeam uluit, cu propriii mei ochi, o navă O.Z.N. de o dimensiune mare, cu un diametru pe care îl apreciez la cel puţin 10 – 12 m, având forma ca două farfurii puse «gură la gură».

Culoarea exactă: alb-neon-gălbui, de data aceasta văzând mai multe puncte luminoase, ca nişte faruri, ce se stingeau în intensitate şi se «concurau» ca o orgă de lumini (lumina acestora era de culoare galben-deschis căpătând şi accente de roşu-deschis). Luminile erau dispuse circular, imaginar să spunem, la locul de îmbinare a celor două farfurii puse «gură la gură».

O.Z.N.-ul s-a oprit pentru o clipă, după ce a depăşit liziera pădurii, apoi cu o viteză uluitoare (repet: fără niciun zgomot), a dispărut în direcţia Buftea, pierzându-l din ochi într-o secundă.

Dar lucrurile nu s-au oprit aici:

După nici cinci minute, în aceeaşi porţiune de spaţiu unde evoluase nava, dar de data aceasta sub pod, a apărut o minge-licurici de dimensiune mică (eu aflându-mă la o distanţă de cca. 500 m, o observam ca pe o minge de fotbal) de cu

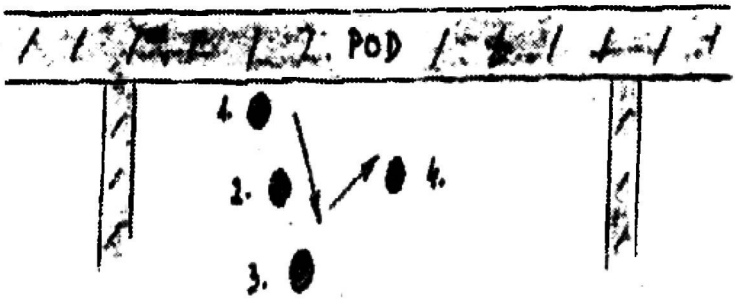

Fig. *23*. Lacul Ciurel, Bucureşti, 5 (15) ianuarie 1988. (2)

loare roşu-intens, care s-a aprins şi s-a stins imediat în patru poziţii diferite: trei în cădere spre pământ – a treia oară putea să fi atins chiar solul – iar a patra oară ridicându-se deja spre marginea podului. (Fig. 23) Această a doua observaţie a durat circa 10 minute.

Nu ştiu dacă fenomenul s-a mai repetat sau a evoluat altfel, schimbul de gardă făcându-se în jurul orei 6: 00, când am ieşit din post.

Nu am discutat cu nimeni cele văzute aproape un an de zile. Nu am avut curajul să raportez absolut nimănui, fiind ceva total incredibil. După 1989 le-am povestit câtorva prieteni, o parte crezându-mă, o parte rămânând până azi neutri.

Doresc să precizez că sunt o persoană absolut normală, cu credibilitate verificată în societate. Vă

garantez seriozitatea a ceea ce v-am scris”.

Doamna Mag Nora, 40 ani, de profesie laborant-agregate din Oradea, jud. Bihor („Informare O.Z.N”. completată la Oradea, 17 februarie 1994):

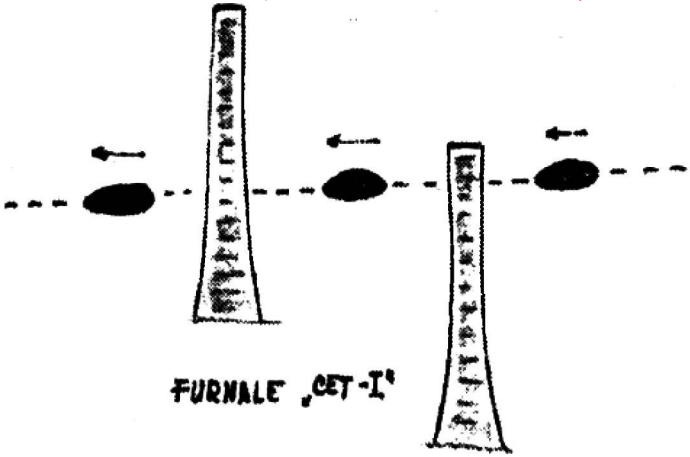

Fig. *24*. Oradea, jud. Bihor, octombrie 1989.

„Era prin octombrie 1989. Am fost în schimbul de noapte la întreprinderea de prefabricate ce se află la capătul liniei de autobuz nr. 17. Îmi place să mă uit la cerul senin, este o adevărată delectare. În noaptea aceea am ieşit din laborator pentru o mică pauză. Exact la timp pentru a vedea un disc portocaliu cu contururi precise ce se deplasa silenţios înspre vest (spre frontieră). Am rămas uimită pentru că nu semăna cu nimic cunoscut de mine până atunci. Nu putea fi nici Luna, nici vreun alt corp ceresc. Acest disc semăna cu soarele apunând la mare. (Fig. 24) Avea un diametru aparent cam de un metru. Era ceva foarte frumos şi înălţător. Din păcate, nu era nimeni în curte la acea oră, după miezul nopţii. Am văzut la un moment dat cum obiectul a fost eclipsat de cele două furnale ale «CET-I», după care şi-a continuat cursa spre vest. Observaţia a durat 1 – 2 minute, cerul era senin şi vizibilitatea perfectă. În acea dimineaţă (şi în următoarele două-trei), pe la 6: 30, stând în staţia de tramvai de lângă

podul de la staţia PECO (Bd. Dacia), am urmărit o sferă de culoarea lămâiului trecând pe deasupra mea dinspre est spre vest, fără zgomot. Am stat nemişcată, până a dispărut din câmpul vizual.

Doamna L.I. este de profesie ziarist-realizator TV şi lucrează la Televiziunea Română din Bucureşti. În legătură cu observaţia sa, a făcut şi o declaraţie publică pe micile ecrane în faţa milioanelor de telespectatori din România, care au urmărit „Video-Magazinul duminical” din 5 noiembrie 1995. Aceeaşi emisiune în care a depus mărturie şi Andrei Bacalu. („Informare O.Z.N”. completată la Bucureşti, 12 ianuarie 1996):

„În 1989, nu mai pot preciza data. Era oricum în zilele când, după ora de închidere a emisiunilor TV pe postul naţional român, puteam urmări emisiunile televiziunii bulgare care transmiteau ştiri despre evenimentul doborârii zidului Berlinului. Era deci într-o noapte de decembrie, puţin înainte de Revoluţia Română.

Locuiam într-o organizare de şantier în localitatea Măneciu, pe Valea Teleajenului… Ca în orice organizare de şantier ne încălzeam camera în principal cu tipul – devenit celebru – de reşou cu rezistenţe mari instalate într-o cărămidă. În noaptea de care vă povestesc, târziu, m-am trezit din somn din cauza senzaţiei de lumină din cameră şi speriată că am uitat reşoul în priză, singurul capabil să lumineze oarecum camera, atunci când lumina nu era aprinsă.

Camera era luminată însă dinspre fereastră. De la fereastră, de obicei se vedea, la distanţă, culmea unui deal pe care uneori se lucra şi noaptea la o galerie. Atunci, se puteau vedea luminile camioanelor care circulau spre şi dinspre galerie. Acum însă dealul era puternic luminat din spate, imaginea lui era ca a unei fotografii contre-jour, iar lumina nu era difuză, nu lumina valea, separa pur şi simplu întunericul, era aşternută peste el.

Crezând că arde ceva în zona aceea a şantierului, am deschis fereastra ca să putem vedea mai bine. Lumina unui foc este de obicei caldă şi în mişcare. Aceasta era foarte albă, albăstruie chiar.

După foarte puţin timp, de după deal a «săltat» un glob, de mărimea unei luni pline, aşa cum «saltă» soarele din mare. Din el, în linie perfect dreaptă (sau din spatele lui), alte două globuri mult mai mici care s-au aliniat în dreapta lui, după care, imediat, pe rând, întâi cel din extremitate, apoi cel de lângă globul mare, s-au «ascuns» în spatele lui şi globul a dispărut de parcă ar fi fost aspirat de ceva din spate. Întunericul s-a aşternut din nou, pe deal nu ardea şi nu se vedea nicio luminiţă, iar pe cer, doar stelele.

Nu m-a mirat faptul că a doua zi, lumea nu văzuse nimic. Aşezarea e în vale, oamenii obişnuiesc să se uite mai mult spre pământ. Dar nici nu s-au mirat de ce le-am povestit. Ei – oamenii – susţin că pe Valea Teleajenului au mai fost observate unele fenomene ciudate, ştiu că undeva, în apropiere, nu-mi amintesc unde, s-a cercetat mult timp eventualitatea că acolo ar fi poposit un «obiect» neidentificat.

Cele relatate au fost observate şi de vecinii de la etajul superior, o familie din Ploieşti, care de asemenea la acea dată lucra în şantier.

În cazul publicării detaliilor relatate în prezenta, vă rog să nu-mi menţionaţi decât iniţialele”.

Domnul Octavian Bogdan Ştefănescu din Bucureşti. Fragment din scrisoarea doamnei Ana-Maria Voinea, ziaristă (vezi mărturiile sale din vara anului 1957, Constanţa şi 11 februarie 1993, Bucureşti, expuse în prezentul capitol al cărţii), datată Bucureşti, 10 mai 1995:

„(...) Nu v-am uitat şi iată că am descoperit «declaraţia» tânărului de care v-am scris. Regret că nu pot să-l găsesc, dar, poate, vă este de folos ceea ce mi-a

povestit cu ani în urmă. O.B. Ştefănescu, din Bucureşti, pretinde că a văzut, în 3 aprilie 1990, trei obiecte zburătoare neidentificate deasupra Capitalei. Dar să dau citire cuvintelor sale: «Marţi, 3 aprilie 1990, spre apusul soarelui, pe când mă plimbam în cartierul Berceni, împreună cu fratele meu mai mic, deodată am văzut înspre I.M.G.B. trei obiecte stranii. Am înregistrat trei lumini mari, două galbene, de mărimea Lunii, şi una roşie. În jurul lor au început să apară nişte desene. Am înţeles că au sosit extratereştrii şi eram teribil de bucuros.» Cu speranţa că nu s-a înşelat nici acel tânăr şi că, într-adevăr, a văzut O.Z.N.-un, mă bucur să dau şi eu o mână de ajutor la limpezirea fenomenului atât de controversat, cel al «farfuriilor zburătoare»”.

Doamna Olga Chiriţă, 62 ani, pensionară din Bucureşti („Informare O.Z.N”. completată la Tilişca, jud. Sibiu, 22 iulie 1995):

„Era într-o noapte târzie (aproximativ miezul nopţii) de toamnă a anului 1991 sau de primăvară a anului 1992. Mă găseam în bucătărie, la fereastra aparamentului meu din Bucureşti, B-dul Unirii, nr. 9, bloc 2A, la etajul III. Fereastra are vizibilitate către Calea Victoriei – CEC – bloc turn. Cupola CEC-ului se găseşte la o distanţă de 200, maxim 300 metri de fereastra bucătăriei. Eram singură şi priveam pe fereastră. Am observat dintr-odată, în partea dreaptă a cupolei CEC-ului, la o distanţa aparentă de 1 metru, o sferă mare, cu un diametru comparabil cu cel al cupolei CEC-ului, staţionând. (Fig. 25) Sfera era puternic luminoasă, de o culoare ciclamen-aprins, însă, deşi părea luminoasă, nu ilumina cupola CEC-ului, sau alte obiecte din jur, care erau în întuneric. Menţionez că CEC-ul se găseşte către N-E faţă de apartamentul nostru. Sfera se găsea la aceeaşi înălţime cu cupola CEC-ului şi apreciez că poziţia reală a sferei era exact lângă cupolă, deoarece în jurul CEC-ului sunt numai clădiri mai înalte, sfera n-ar fi

putut fi observată dacă s-ar fi găsit în altă poziţie. Am observat sfera pentru 2 – 3 secunde doar, deoarece imediat a apărut în partea de jos a sferei o sclipire mică verzuie care, ca un flash, a făcut ca sfera să dispară. Deşi am privit în continuare zona, sfera nu a mai apărut. Am fost singurul martor al fenomenului, a doua zi povestind familiei şi prietenilor observaţia (care m-a cutremurat de altfel), dar nimeni nu mai văzuse ceea ce am văzut eu.

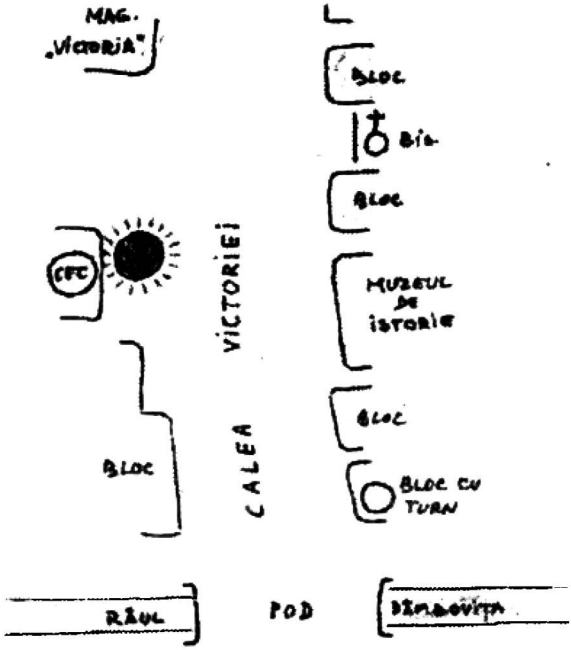

Fig. *25*. Bucureşti, toamna 1991/primăvara 1992.

Condiţiile de vizibilitate erau perfecte, noaptea nu era prea rece. (...) Sunt de acord cu menţionarea numelui meu în publicaţiile dumneavoastră pe tema O.Z.N".

(O singură observaţie: în imediata apropiere a clădirii CEC-ului din Bucureşti se află sediul central al Securităţii Statului Român. Oare aparatura foarte sofisticată care se află în dotarea acestei instituţii, nu a înregistrat chiar nimic în legătură cu observaţia doamnei Olga Chiriţă?)

Redau acum în continuare, o „notă" din agenda mea

de însemnări, care se află consemnată şi în arhiva proprie, ca anexă la „Dosarul cu declaraţii scrise – anul 1992”:

Vineri, 20 octombrie 1995. Am făcut o vizită la şcoala generală din comuna Lipăneşti, jud. Prahova, în urma unei convorbiri telefonice avută cu profesorul de limba română Muşat Emil din Vălenii de Munte. Aici, am discutat cu soţii Niţă (ea profesoară de limba română, directoarea şcolii; el profesor de matematică). Discuţia a avut loc în sala de lectură a şcolii, în jurul orei 13: 00 p.m. Conform mărturiei celor doi soţi, în primăvara anului 1992 (sfârşitul lui aprilie – începutul lui mai), într-o zi senină şi liniştită, fără vânt, în jurul orei 11: 00 a.m., au fost martorii unui eveniment interesant:

La început, doamna Niţă – care se afla în interiorul locuinţei – a sesizat în jurul său o lumină nefirească verde-albastru-violetă. A privit pe fereastră şi a văzut că şi afară persista aceeaşi lumină stranie. A ieşit în curte, atrasă mai ales de zgomotul neobişnuit şi puternic al unui vârtej de vânt iscat din senin. A privit în sus şi a văzut un obiect aerian, culoare argintiu-mat, mărime aproximativ 14 – 16 cm, care se înălţa oblic spre cer, într-un zbor spiralat („înşurubat”). Păsările şi orătăniile din gospodărie alergau înnebunite, căutând să se adăpostească în jurul casei. Soţul se afla şi el în apropierea casei, într-o livadă de meri (care astăzi nu mai există, fiind tăiată de noii proprietari ai pământului!) şi era necăjit fiindcă i se rătăcise o capră. A văzut-o şi a auzit-o pe soţia sa, care îl striga şi îi arăta cu mâna în sus, dar nu i-a dat prea mare importanţă. Fiica lor (elevă în clasa a VI-a, la data întâmplării) şi o prietenă de-a ei de aceeaşi vârstă, care se jucau în livadă, au alergat de asemenea speriate spre casă. Ele au văzut fenomenul mult mai devreme decât soţii Niţă. Au remarcat cu toţii liniştea absolut nefirească ce se aşternuse în jur, după dispariţia obiectului aerian! Alte amănunte ale evenimentului: vârtejul puternic de aer, produs de ridicarea obiectului în

zbor, *a desprins trei şiruri de tabla de pe casa soţilor Niţă*; cele două fete sunt în prezent eleve în clasa a IX-a la un liceu din Ploieşti şi fac naveta la Lipăneşti; cei doi soţi şi-au povestit experienţa prin care au trecut, la mai multe persoane, dar nimeni nu” i-a crezut. Erau bucuroşi că este cineva care să-i creadă.

Le-am lăsat celor doi soţi Niţă formularele-tip „Informare O.Z.N”. (în număr de 4) pentru completarea cu care au fost de acord. Voi reveni miercuri, după ora 16: 00, pentru a le prelua completate. Au fost de acord să li se publice numele întreg, fără reţineri. I-am rugat să specifice acest amănunt şi în „Informările” pe care le vor completa.

Miercuri. 25 octombrie 1995. Conform înţelegerii, după-amiază am mers din nou la Lipăşeni pentru a lua formularele-tip „Informare O.Z.N”. completate de soţii Niţă. Am găsit-o pe doamna Niţă care mi-a spus că nu a avut timp să le completeze, dar că o va face în curând. Mi-a cerut – şi i-am dat – numărul meu de telefon de acasă, pentru a mă chema dânsa. Am senzaţia că se eschivează de la îndeplinirea promisiunii făcute.

Noiembrie 1995. În prima decadă a lunii am mers încă o dată la Lipăneşti, unde am discutat cu domnul profesor Niţă, pe care l-am scos de la o oră de curs. Acelaşi rezultat negativ. Dădea impresia că îi pare rău că nu a găsit răgazul pentru completarea formularelor.

Nu cred că este necesar să mai fac vreun comentariu referitor la cei ce promit dar nu se ţin de promisiuni, mai ales dacă aceştia sunt – sau pretind a fi – intelectuali… Atâta doar că relatarea acestui eveniment – care se bazează *numai* pe descrierea pe care mi-au făcut-o soţii Niţă personal – este *singura* din întreaga carte care nu are la bază o declaraţie scrisă de martorii respectivi.

Domnul Viorel Cărăvan, 27 ani, de profesiune inginer din Sibiu („Informare O.Z.N”. completată la Sibiu, 26 februarie 1995):

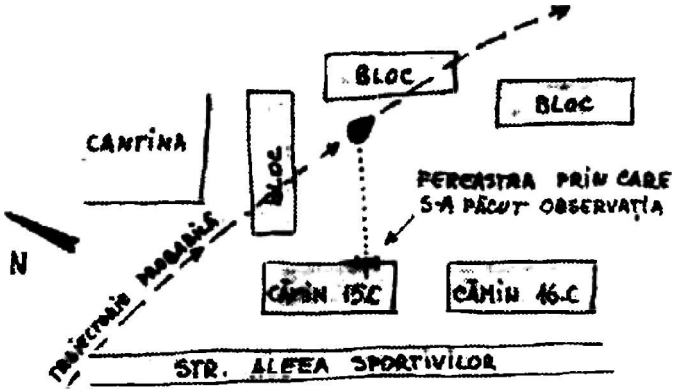

Fig. *26*. Timişoara, iunie 1992.

„În 1992, probabil prin iunie, mă aflam la Timişoara (student fiind), în patul din camera mea. Specific că mă aflam la etajul în al unui cămin cu patru etaje, la o înălţime faţă de podeaua camerei de aprox. 1, 80 m (din cauza ctajârii a trei paturi) … Ora la care am văzut fenomenul pe care o să-l prezint, nu o pot preciza sigur, fund în jur de ora 24: 00, înainte sau după. Prin faţa geamului camerei în care eram cazat, am văzut o lumină de mărimea unei mingi de fotbal de culoare galben strălucitor, cu o coadă ce nu depăşea diametrul globului (opusă direcţiei de deplasare). Deplasarea luminii respective nu era însoţită de niciun zgomot, fapt care m-a făcut să sar din pat şi să o urmăresc (de la fereastră, până când a dispărut) împreună cu un coleg de cameră. (Fig. 26) Ne-a surprins lipsa zgomotului, fiindcă această lumină se deplasa la o înălţime destul de joasă şi (după noi) am exclus-o ca fiind urma unui motor cu reacţie. Viteza de deplasare era destul de mare, pentru că nu am putut-o observa decât câteva secunde (maximum 5 sec.), după care a dispărut din raza vizuală (din cauza blocurilor de peste drum). Cred că înălţimea la care se deplasa lumina respectivă era de 500 – 800 m, pe direcţia V-N-V – E-S-E… Cerul era senin cu constelaţiile relativ cunoscute vizibile (Ursa Mare, Ursa Mică, Dragonul, Casiopeea)”.

Domnul Daniel Brătianu, 27 ani, din Ploieşti, jud. Prahova, student la Facultatea de Fizică din Bucureşti (Fragment dintr-o scrisoare primită în a doua jumătate a lunii octombrie 1994):

„După îndelungi încercări de a găsi un răspuns în ceea ce priveşte natura fenomenului implicat, am considerat-o ca fiind tipică manifestărilor O.Z.N. Era într-o frumoasă zi de vară, pe la jumătatea lui iulie 1982, în jurul orei 21: 30. Stăteam pe o băncuţă din faţa porţii unui vecin, de unde admiram fascinat puzderia de stele a bolţii cereşti. La un moment dat, mi-am îndreptat atenţia deasupra câmpului din apropiere ce se deschide la periferia oraşului. Am rămas de-a dreptul stupefiat de imaginea cu care am fost confruntat. La o înălţime apreciată de mine la circa 45 de grade deasupra orizontului, cam prin dreptul cursului râului Teleajen, venind dinspre nord (Boldeşti-Scăieni) şi îndreptându-se spre sud (Rafinăria Teleajen), un disc perfect rotund, roşuportocaliu, cu o trenă de condensare înapoia direcţiei de deplasare, a trecut vertiginos, coborând spre orizont unde din cauza caselor din apropiere şi a rafinăriei l-am pierdut din vedere. Toată observaţia a durat în jur de 4 – 5 secunde. Ceea ce m-a impresionat în mod deosebit au fost dimensiunile aparente apreciabile ale discului care se apropia binişor de diametrul aparent al Lunii pline. Marginile sale erau delimitate net pe fondul întunecat al cerului, chiar şi acolo unde era prezentă dâra de condensare care, de altfel, avea aceeaşi culoare cu cea a discului. Nu s-a auzit absolut niciun zgomot în tot timpul observaţiei”.

Doamnele Ursu Marioara, 48 ani şi Mosora Camelia, 30 ani, ambele lucrând la Biblioteca Municipală din Sighişoara, jud. Mureş („Informări O.Z.N”. completate la Sighişoara.

21 aprilie 1994):

Ursu Marioara: „În vara anului 1992, plecând de la serviciu spre casă, împreună cu colega mea Mosora Camelia, am zărit pe cerul complet senin un obiect alungit care a rămas nemişcat mai multe minute, apoi, cu o viteză foarte mică, a început să se deplaseze dinspre nord-vest spre sud-est, până ce a dispărut din raza noastră vizuală. Îmi amintesc că era pe la sfârşitul lunii august şi fiind în dreptul pieţii de zarzavat, mai multă lume a observat fenomenul, dar fiecare l-a comentat în felul său. Unii că ar fi un avion cu reacţie, ceea ce era exclus din cauza vitezei, alţii că ar fi farfurie zburătoare, dar nu avea forma respectivă. Avea mai curând forma unui balon ce s-a prelungit în momentul când a început să se deplaseze. Era de culoarea cenuşiu luminos. Totul a durat timp de o oră. Era ora 20: 00 când tocmai ieşeam de la schimbul de după masă”.

Mosora Camelia: „… în primul moment am crezut că era vorba de urma lăsată de un avion cu reacţie. Chemând mai mulţi martori şi discutând în contradictoriu, am ajuns la concluzia că totuşi un avion cu reacţie s-ar fi mişcat mai repede… Am rămas împreună cu colega mea mai mult de o oră, urmărind traiectoria petei luminoase… Cerul era complet senin…”

Doamna Ana-Maria Voinea (aceeaşi persoană care, prin mărturia sa despre o observaţie O.Z.N. făcută în vara anului

1957, face debutul acestui capitol), 52 ani, din Bucureşti, de profesie ziarist-redactor principal („Informare O.Z.N”. completată de asemenea la Bucureşti, 7 aprilie 1995):

„(…) Dacă nu s-ar fi întâmplat ceea ce s-a întâmplat în 11 februarie 1993, orele 14: 13 – 14: 18. În plină zi a avut loc atunci un fenomen straniu. Încerc să-mi reamintesc ziua de joi, 11 februarie, când sub ochii mei, s-a petrecut ceva straniu. Mă aflam pe aeroportul Băneasa.

Tocmai coborâsem din avionul ce mă aducea de la Satu Mare. În aşteptarea celorlalţi pasageri, ce trebuiau să se dea jos din aeronavă, am trăit, preţ de 20 secunde, o mare emoţie. Luată prin surprindere, am uitat, pur şi simplu, de oameni. Aşa încât n-am avut martori, cel puţin la prima apariţie a acelei «mingi de foc» de pe cer. Deci, ce-am văzut? Un glob imens cu trei inele interioare, cu lăţimi inegale şi descrescătoare de la mijloc spre margine şi unul exterior, ce-l înconjura (inelele erau de culoarea jăraticului). Sfera era perfect rotundă, de mărimea, aparentă a soarelui văzut la mare, şi staţiona sub un plafon compact de nori, în direcţia vest. După 20 de secunde a dispărut, mai exact, s-a stins. N-am auzit niciun zgomot. Peste cinci minute, perioadă în care mi-am ridicat bagajul şi m-am îndreptat spre staţia de autobuz, scena s-a repetat, în acelaşi loc. Şi poate că ar fi continuat, dar m-am grăbit să iau maşina 131. De data aceasta, am avut un martor, un bărbat ce sosise cu acelaşi avion de Satu Mare. Am stat de vorbă şi ne-am-întrebat, fără să găsim însă vreun răspuns. (...) M-am convins, în urma unor cercetări, că pe cerul Bucureştiului fusese un O.Z.N... Am trăit, aşadar, o întâmplare ciudată. Dar aceasta n-a fost singura din viaţa mea (...)”.

Doamna Zsupon Eva, 61 ani, pensionară din Diosig, jud. Bihor („Informare O.Z.N”. completată la 31 august 1994):

„În seara zilei de 17 aprilie 1993, înainte de miezul nopţii, citeam în pat într-o cameră ce dădea spre stradă. Dintr-odată, o lumină galbenă mi-a pătruns în cameră. Uitându-mă afară, am observat un obiect galben ce staţiona între cei doi nuci ce se aflau dincolo de şosea, înspre sud. Obiectul avea forma unei conopide, sau a unei mure, mărită la dimensiunea unei case. După câteva minute, apăru un alt obiect în formă de minge, mai la dreapta, din care ieşeau nişte raze sau flăcări. Acest al

doilea obiect era roşu şi avea mărimea globului unui turn de apă. Primul obiect avea parcă o uşă în partea inferioară, cât şi nişte geamuri în partea superioară. Nu ţin minte ce culoare a avut acea flamă de la al doilea obiect, posibil albastru. Aceste lumini se stingeau la un interval de jumătate de oră (aproximativ). M-am speriat pentru că am zis că probabil e vorba de O.Z.N.-un Am tras jaluzelele şi am dat telefon la poştă, povestind cele văzute. Fenomenul a fost observat până aproximativ la ora 1: 30. A doua zi, vecinii mi-au zis că toţi câinii au lătrat foarte tare, au fost foarte neliniştiţi de ceva. Mai încolo, tot pe strada aceasta, nişte cunoscuţi mi-au povestit că au văzut umbre jucând prin cameră, mi se pare pe tavan, tot la timpul respectiv. (...) Nu prea amintesc la oricine despre acest fapt. Totuşi, eu ştiu că am văzut ceva inexplicabil, cred că au fost O.Z.N.-un”.

Doamna Szabó Cătălina, 34 ani, de profesie croitoreasă din Oradea, jud. Bihor („Informare O.Z.N.f completată la Oradea, 27 martie 1994):

„În seara zilei de 29 august 1993 (n.a.: întâmplările petrecute în ţară în această perioadă, au fost descrise într-un capitol separat al acestei cărţi), mi-am aşteptat soţul să vină acasă de la lucru unde fusese în schimbul doi. Am auzit un motor de maşină şi m-am apropiat de fereastră să văd dacă a venit el. Deodată, am văzut din partea dealurilor apropiindu-se de fereastră, un glob alb de lumină de forma unei mari farfurii, dinspre nord. Nu am auzit niciun zgomot. Apropiindu-se de mine, s-a făcut tot mai mare. Când a fost foarte aproape de mine, deodată a dispărut. Nu ştiu cât timp a durat observaţia, ştiu că m-am «deşteptat» stând la geam”.

Domnul Radu N. Achim, 35 ani, inginer din Sibiu („Informare O.Z.N”. completată la Sibiu, 27 februarie 1995):

„Într-o duminică după-masă (aproximativ ora 16: 00)

din septembrie 1994, mergeam cu maşina dinspre Sibiu pe prima bandă, împreună cu soţia, cu viteza aproximativă de 90 km/h. Vizibilitate perfects, senin, în depărtare pe aliniamentul şoselei în faţă se pierdeau în zare două camioane. În spate, m-am asigurat, nu venea nicio maşină. Deodată, mă simt privit din stânga, întorc capul şi văd o figură osoasă, ca de ceară, care mă fixează insistent, foarte sever, cu o privire ireală – parcă transparentă – dintr-o maşină neagră. Mergea paralel cu mine, uşor în urmă, deşi nu avea niciun motiv real să o facă. Nu ne cunoşteam şi eu nu-l deranjam cu nimic. Distrat de eveniment, i-am făcut semn cu mâna să o «întindă», că are cu ce. L-am lăsat în pace şi, după aproximativ zece secunde, îl caut cu privirea în lateral şi în retrovizor şi nu-l mai văd. Opresc maşina, ne dăm amândoi jos şi constatăm că a dispărut pur şi simplu. Şoseaua era dreaptă pe o porţiune de vreo 4 km, lateral un drum de ţară spre un sat îndepărtat, pustiu. Aş fi vrut să opresc o maşină care să vină din spate şi să-mi spună dacă a văzut apariţia şi dispariţia maşinii negre – de altfel, foarte lucioasă, greu de trecut cu vederea pe o şosea – dar în spate, pustiu. Deci, a apărut ireal, de nicăieri şi a dispărut fără să întreprindă nicio acţiune. Când a apărut, soţia a crezut că este un prieten care merge paralel fără să depăşească, deci este exclus să fi fost vreo închipuire”.

Îmi permit un scurt comentariu pe marginea acestui din urmă eveniment. După cum se vede, el depăşeşte aria observaţiilor aşa-zis „clasice” făcute asupra unor fenomene ciudate în general. Avem oare de-a face aici cu un alt aspect, mult mai subtil şi mai complex, al fenomenologiei O.Z.N?

Fără îndoială, există şi o altă realitate, dincolo de percepţiile noastre, la care noi nu avem încă acces. De ce n-ar fi posibil ca individul cu figura palidă, „ca de ceară”, să se fi materializat brusc, venind dintr-un alt plan de existenţă? De exemplu, dintr-un „univers paralel” cu al

nostru… Un fel de „om în negru” modern, care, după ce a testat reacţia a doua fiinţe umane obişnuite, a dispărut la fel de brusc, dematerializându-se şi reîntorcându-se în lumea lui. În acel univers paralel, misterios şi inaccesibil nouă. De ce n-ar fi posibilă o astfel de eventualitate?

Evident, toate aceste speculaţii se pot face numai în cazul în care „aventura” soţilor Achim din Sibiu este întru totul reală!

10

O.Z.N. – ROMÂNIA, 1995

Motto:

Alte lumi comunica cu Pământul. Exista dovezi. Cele pe care credem că le vedem nu sunt poate şi cele bune. Dar dovezi exista, (p. 126)

Ultima zi a anului 1994 s-a caracterizat printr-o suită de observaţii ale unor ciudate manifestări nocturne ale fenomenului O.Z.N. Aceste observaţii s-au efectuat atât în partea de nord-vest a ţării, cât şi în unele zone ale ţării vecine, Ungaria. În paginile anterioare, am redat mărturiile a trei observatori din judeţele Bihor şi Sălaj. La cumpăna dintre ani, se pare că fenomenul a continuat să se manifeste. Astfel, la primele ore ale anului 1995, se făcea o altă observaţie, din Sibiu, pe care voi încerca să o redau în continuare, folosind în acest sens fragmente dintr-o scrisoare a doamnei S.M., 28 aniK de profesie inginer fizician.

Înainte de aceasta însă, fac menţiunea că paginile ce urmează se bazează exclusiv pe documentaţia aflată în arhiva proprie, fără niciun fel de referire la alte articole apărute deja anterior în presa românească.

Aşadar, doamna S.M. din Sibiu, în scrisoarea sa datată la 23 martie 1995:

„(…) Faptul că până acum nu v-am relatat despre aşa ceva, se datorează scepticismului meu privind un asemenea eveniment. Şi totuşi, în dimineaţa (căci era

aproape ora 6) când mă întorceam de la prietenii unde serbasem Revelionul, am observat pe cer un aparat care ar fi putut fi aşa ceva. (...)

Ipoteza O.Z.N. mi se pare cea mai puţin probabilă în cazul propriei melc observaţii. Totuşi (...), vă voi da câteva detalii asupra evenimentului, insistând asupra faptului că mă îndoiesc puternic asupra eventualităţii observării unui O.Z.N. Poate mă veţi ajuta să înţeleg ce am văzut de fapt.

Deci, era aproximativ ora 5: 45 dimineaţa, data de 1 Ianuarie 1995; era întuneric, eu mă aflam împreună cu soţul meu pe o stradă centrală a Sibiului, întorcându-mă spre casă. Am privit cerul, căutând parcă ceva neobişnuit (...) Erau stele pe cer, nu multe, dar erau... Am zărit o lumină ce se deplasa pe firmament, de fapt erau două sau trei luminiţe, de mărime cât 1 – 2 stele laolaltă, luminiţe de formă circulară. Una dintre ele era roşie, celelalte erau albe cu tentă albastru-verzuie sau poate chiar albe. Puteau foarte bine să fie semnalizările luminoase pentru timp de noapte cu care sunt echipate aparatele de zbor terestre. Forma aparatului nu se zărea bineînţeles, dar constanţa distanţei între luminiţe pe tot parcursul observaţiei indicau clar că este vorba de un aparat. Până aici totul «este banal, însă ceea ce mi-a atras atenţia a fost viteza foarte mică de deplasare a obiectului şi lipsa oricărui zgomot de zbor. Înălţimea pe care am estimat-o eu pentru zbor era cea a avioanelor cu reacţie. Am privit foarte des zborul diurn al acestor avioane, însă deşi ziua gălăgia mediului este mult mai mare decât noaptea (cum era cazul observaţiei mele), totuşi zumzetul specific este audibil deseori. Ori eu nu am auzit absolut nimic. O silenţiozitate perfectă, prima de altfel care îmi dă un semn că nu am văzut un avion supersonic. Apoi viteza de zbor. Am privit mai bine de 5 minute aparatul, fără a-l pierde din vedere, până când distanţa foarte mare m-a făcut să-mi pierd răbdarea de a urmări luminiţele, tot mai greu perceptibile. Zbura cu

mult, mult mai încet decât un avion cu reacţie. Şi-a păstrat o traiectorie aproximativ liniară tot timpul observaţiei, zburând pe o direcţie aproximativă: E-S-E spre V-N-V. Tot timpul am privit cu soţul meu şi am discutat despre ceea ce vedeam. Eu i-am spus că s-ar putea să fie un O.Z.N., însă sunt prea nesigură de aceasta, ca să întreprind vreo mărturie. Îmi amintesc perfect că i-am spus: «Sunt curioasă dacă o să mai existe vreo observaţie O.Z.N., relatată în presă, pentru ziua de 1 ianuarie 1995».

Ştiu ce ar trebui să fac, ca să pot afla toate evenimentele cu care aş fi putut confunda O.Z.N.-ul (...)”.

Martora B.E., 50 ani, asistent de laborator la Spitalul Orăşenesc din oraşul Vălenii de Munte, jud. Prahova, declară:

„În data de luni, 30 ianuarie 1995, la ora 7: 38 dimineaţa, am fost martora unui fenomen deosebit pe care voi încerca să-l descriu în continuare. (Reţin data evenimentului, deoarece ştiu că în calendarul creştin era trecută cu roşu o importantă sărbătoare religioasă), (n.a.: declaraţia martorei este dată la 3 martie 1995).

„Mergeam „ca de obicei, pe Bulevardul N. Iorga din Vălenii de Munte, jud. Prahova, în drum spre spitalul oraşului unde îmi am serviciul şi mă apropiam de parcul de lângă gară, deplasându-mă de la nord spre sud, pe trotuarul din stânga al bulevardului. La un moment dat, privind întâmplător spre dreapta mea, am observat în direcţia vest, mult deasupra Pădurii Cazacului, zburând mai jos decât un avion, un obiect rotund-aplatizat, de mărimea unui lighean obişnuit. Acesta se deplasa cu viteză ridicată, pe o traiectorie rectilinie, în direcţia sud, venind dinspre vest. Lungimea aparentă a traiectoriei parcurse a fost între 5 şi 8 metri. Avea o coadă de formă despicată (ca o coadă de peşte), ce părea a fi «zdrenţuită» în diferite culori: roşu, alb, albastru, galben etc. A dispărut spre orizontul sudic într-un punct negru. Toată observaţia à

durat circa o secundă (timp pe care l-am testat ulterior cu ajutorul unui cronometru). Deşi erau mai multe persoane pe drum în acele momente, nu ştiu dacă au mai existat şi alţi martori ai acestui fenomen. De altfel, având în vedere timpul foarte scurt al observaţiei, cred că nici nu aş fi avut răgazul necesar să alertez şi alte persoane. Nu ştiu dacă a fost cometă sau O.Z.N”.

(N.a.: Martora a făcut această observaţie exact în zona de unde, de-a lungul anilor, mi-au parvenit numeroase semnalări ale unor fenomene ciudate. Este vorba despre zona delimitată de Pădurea Cazacului, Dealul Bughii şi Dealul Seciu. Cred că nu este necesar acum să reamintesc proprietăţile ori caracteristicile aparte ale perimetrului menţionat. Am vorbit îndeajuns despre acest subiect, atât într-o serie de articole deja publicate, cât şi în trei din cărţile mele anterioare: *Cazuri O.Z.N. în România*. S-*a întâmplat* mâineZ, *Enciclopedia observaţiilor O.Z.N. din România /1517 – 1994/* şi *Dosar O.Z.N. România*?)

Doamna M.E., 53 ani (la data depunerii declaraţiei: 23 aprilie 1995), de profesie inginer chimist din Piteşti, povesteşte:

„Pe la începutul lunii februarie 1995 (nu ştiu exact ziua), între orele 1-1: 30 noaptea, m-am culcat în patul din dormitorul nostru aşezat cu fereastra spre sud şi priveam afară, până să adorm.

La un moment dat, mi-a atras atenţia un obiect de formă. sferică, care înainta prin rotire cu o viteză foarte mare (comparativ cu altele pe care le-am mai văzut şi care erau probabil sateliţi lansaţi în spaţiu).

Interesant a fost faptul că obiectul respectiv era cam de 2 – 3 ori mai mare decât cea mai mare stea vizibilă cu ochiul liber şi avea o mişcare de rotaţie în înaintarea lui de la apus spre răsărit (aproximativ perpendicular pe autostrada Piteşti-Bucureşti), timp în care emana raze multicolore. În liniştea nopţii, nu se auzea niciun fel de

zgomot şi el înainta orizontal, până a dispărut după un bloc vecin cu al nostru, după care nu l-am mai zărit.

— Deci, din – poziţia în care mă aflam întinsă pe pat, distanţa parcursă de acest obiect sferic multicolor în rotaţie, raportată la lăţimea ferestrei de 2 m, a fost în timp de 1 – 1, 5 minute.

La început, am rămas uluita de acest fapt şi probabil fiind şi foarte obosită, n-am realizat ce putea fi. Abia a doua zi, stând şi gândindu-mă, mi-a părut rău că n-am urmărit mai atent fenomenul (eventual să fi ieşit pe balcon) şi poate v-aş fi putut da mai multe detalii. Pe viitor, promit să fiu mai atentă cu astfel de evenimente, mai ales că blocul nostru este astfel amplasat în Piteşti, încât are o panoramă amplă spre oraş, până spre munţii Făgăraş care se zăresc foarte bine când este senin”.

Domnul Varga Pityu, 18 ani, de profesie lăcătuş din localitatea Cădea, jud. Bihor afirmă următoarele (declaraţia scrisă este semnată la 16 februarie 1995):

„În data de 8.02.1995, la orele 3: 45 ale dimineţii, îndreptându-mă înspre gară şi privind spre cer, am observat lângă Calea Lactee, care s-a văzut foarte bine, un obiect vibrând de culoarea roşie şi formă rombică, ce efectua diferite mişcări ciudate în sus şi în jos, cât şi deplasări laterale. Avea un halou cenuşiu de formă sferică. Durata observaţiei: 2 – 3 minute. Nu am observat nori pe tot întinsul cerului (...)”.

Fragment din scrisoarea expediată de Irina-Lavinia Tatomir, 14 ani, din Craiova, la 8 mai 1995:

„(...) Pe la începutul lui martie (4 martie), Dan Goga de la *Jurnalul de Dolj* a venit la noi (...). Era în jur de ora 8 şi 30 seara, şi uitându-ne pe cer, la un moment dat un joc de stele deosebit ne-a atras atenţia. Gruparea de stele avea forma unui triunghi. Forma aceea apărea şi dispărea brusc. Acest fenomen nu l-am văzut decât eu şi Goga, care a rămas foarte impresionat de această întâmplare ciudată

(...) Erau în jur de opt sau zece stele. (Fig. 27) Totul a durat cam douăzeci de secunde (...)”.

Şi acum, câteva extrase din declaraţia ziaristului Mircea Dan Goga, din Craiova, referitoare la acelaşi eveniment:

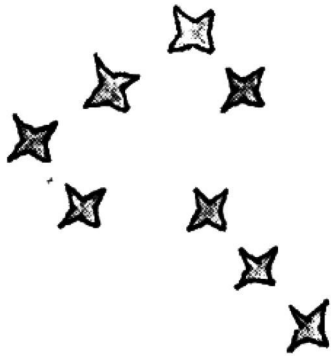

Fig. *27*. Craiova, 4 martie 1995.

„Seara zilei de 4 martie 1995, ora 20: 10. Martori: Lavinia Tatomir, Anca Obrocea, Vasile şi Mariana Tatomir (părinţii Laviniei).

Observaţia: Un grup de 12 – 20 puncte strălucitoare (numărul a variat în funcţie de acuitatea vizuală a martorilor), dispuse în formaţie imitând conturul unei săgeţi. Formaţia s-a păstrat strict, părând să delimiteze un obiect solid. Totuşi, nu era vorba de un singur obiect: în spatele formaţiei se puteau vedea stelele depăşite de mişcarea grupului. Dimensiunea aparentă pe cer: pe lungime, cam de trei ori diametrul Lunii, iar pe lăţime, de 1, 5 ori din acest diametru. Punctele aveau strălucire constantă, nu fluctuau. Între ele apăreau diferenţe de luminozitate aparentă. Cele mai strălucitoare, atingeau – 2 până la – 3. Numărul celor foarte strălucitoare: 4 – 5 bucăţi. Cele mai slab luminoase: + 8 până la + 10; probabil unele erau prea slabe pentru a putea fi distinse. Punctele nu lăsau în urmă nicio dâră luminoasă. Direcţia de deplasare: sud-vest spre nord-vest. Viteza de deplasare:

compatibilă cu cea a sateliţilor. Fenomenul a avut loc, cel mai probabil, în straturile foarte înalte ale atmosferei, sau chiar mai sus. Culoarea punctelor: albă. Niciun fel de zgomot. În apropierea orizontului au pălit până la dispariţie, similar dispariţiei luminii sateliţilor, datorită îngroşării stratului de aer.

Explicaţii: Nu puteau fi avioane: formaţie prea mare, lipsa luminilor colorate de poziţie, lipsa zgomotului. Nu putea fi vorba de sateliţi (evident, aceştia nu zboară în grup). Nu putea fi vorba de meteori (viteză mică, lipsa dârelor, formaţie precisă). Altceva?”

Am menţionat la începutul acestui material că nu voi face „niciun fel de referire la alte articole apărute deja anterior în presa românească”. Sunt nevoit însă să fac o abatere de la această promisiune şi îmi voi explica acest gest.

După cum se ştie, în ziua de vineri, 31 martie 1995, la ora 09: 02, un avion de tip AIRBUS, A 310 – 324 al Companiei TAROM, s-a prăbuşit la două minute după decolarea sa de pe Aeroportul Internaţional Bucureşti-Otopeni, lângă gara comunei Baloteşti. Este vorba de aeronava „Muntenia”, ce urma să efectueze cursa de Bruxelles. Toţi cei 49 de pasageri şi cei 10 membri ai echipajului au murit instantaneu. Pentru publicul larg, cauzele acestei tragedii păreau a fi cât se poate de clare, cel puţin din ceea ce a fost dat publicităţii în mijloacele de informare în masă: presă, radio, televiziune.

Iată însă că în *Revista fenomenelor paranormale*, anul I, nr. 15, mai 1995, pag. 3, apare un articolaş semnat de Ovidiu Vitan. Titlul suna cam aşa: „Un misterios fragment de metal necunoscut, găsit în epava avionului. S-a prăbuşit Airbus-ul de la Baloteşti în urma ciocnirii cu un O.Z.N?” Redau mai jos conţinutul acestui articolaş, cu menţiunea că „e uşor a scrie versuri când nimic nu ai a spune”:

„Din surse care doresc să-şi păstreze anonimatul, s-a aflat o noutate senzaţională în cazul Airbusului prăbuşit la Baloteşti, în ziua de 31 martie. Echipajele de specialişti străini au descoperit, printre rămăşiţele avionului, un fragment metalic de 64 cm lungime, care însă în mod cert nu provenea din corpul sau încărcătura aeronavei! «Am crezut mai întâi că e o piesă din motor sau o bucată din fuzelaj, însă ne-am lămurit că ne înşelasem. Nici între bagaje nu ar fi putut sta, deoarece are peste o jumătate de metru şi cântăreşte vreo 180 kg! N-a rezistat nici ipoteza că era un corp îngropat mai demult în pământ şi peste care a căzut avionul, pentru că a fost găsit încastrat în metalul sfârtecat al unuia dintre motoare, înfipt acolo. Corpul însuşi fusese în mod evident smuls dintr-un obiect mai mare, de forţa impactului. După toate calculele, un corp discoidal cu diametrul de 5 metri şi gros de 1 – 1, 5 metri! Dar surpriza cea mare a venit de la analiza spectrografică. Pur şi simplu, metalul din care e făcut obiectul ESTE NECUNOSCUT PE PĂMÂNT! N-am mai văzut aşa ceva până acum. Am repetat analiza de 6 ori, dar cu acelaşi rezultat. Discul care a trecut prin Airbus şi l-a distrus nu era un obiect fabricat pe Terra!».

În lumina acestei descoperiri, filmul accidentului pare să fie acesta: O.Z.N.-ul a avut o viteză atât de mare, încât impactul său cu aeronava a fost resimţit în aceasta ca o explozie, exact ca un obuz de tun care ar trece printr-un autoturism, pulverizându-l, dar fără ca el să explodeze. Din cauza temperaturii uriaşe, degajate de frecarea celor două corpuri zburătoare, cele 50 tone de kerosen au luat foc; viteza avionului a scăzut brusc cu 50 – 60%, şi aparatul a căzut.

Eroare de pilotaj a extratereştrilor? Defecţiune a O.Z.N.-ului? Terorism interplanetar? Rămâne de văzut”.

Fără îndoială că autorul articolaşului, domnul Ovidiu Vitan, are vaste cunoştinţe de balistică pe care şi le

etalează în mod dezinvolt şi nonşalant, făcându-ne să credem că lucrurile s-au petrecut exact aşa cum le descrie el! Lucrul nu-i de mirare, atâta timp cât revista care publică astfel de aberaţii are tot soiul de „specialişti”, care mai de care mai destoinic şi mai priceput în a ne explica o serie întreagă de mistere ce ne înconjoară şi ne însoţesc în viaţa de fiecare zi…

Mare păcat că „sursele doresc să-şi păstreze anonimatul”, poate că am fi putut afla mai multe amănunte interesante despre acest aspect al lucrurilor! Altfel, articolaşul amintit nu face altceva decât să se alinieze pe făgaşul aceleiaşi neseriozităţi probate şi a lipsei de competenţă în care s-a încadrat însăşi revista care-l publică. Nu rămâne decât o simplă ştire de senzaţie, aruncată „la derută” şi menită să fie cât mai bine vândută (scopul scuză mijloacele!), indiferent dacă este sau nu reală şi dincolo de limitele unui oarecare bun-simţ elementar…

Ar mai putea exista, desigur, şi o altă faţetă a lucrurilor: ştirea este reală, a fost o ciocnire cu un O.Z.N., ni se refuză unele adevăruri legate de acest subiect etc. Dar nu este cazul aici… *Revista fenomenelor paranormale* nu este în măsură încă şi nici capabilă să relateze şi despre lucruri serioase. Rămâne o publicaţie „de scandal”, una dintre acelea apărute ca ciupercile după ploaie, din 1990 încoace.

Deci, să fiu bine înţeles: Nu afirm că Airbusul „Muntenia” nu s-ar fi prăbuşit la Baloteşti în urma ciocnirii în aer cu un O.Z.N! Afirm numai că nu acord nici cea mai mică marjă de credibilitate revistei care publică această ştire…

Domnul Üjvari Vamava, 54 ani, tehnician din Oradea, afirmă că în seara zilei de 7 mai 1995 s-a întors dintr-o excursie pe care o făcuse în Munţii Apuseni. S-a culcat devreme, deoarece era foarte obosit. Pe la ora 10 scara s-a

trezit brusc, cu o senzaţie ciudată, şi a ieşit pe balcon să fumeze o ţigară. Cerul era senin, fără nori, un crâmpei de Lună lumina undeva sus în stânga sa. A observat exact în faţa sa, deasupra orizontului un fel de „nor” întunecat de formă alungită care staţiona în ciuda vântului care sufla de la dreapta sa spre stânga. S-a întors după binoclu în cameră dar, negăsindu-l, şi-a luat ochelarii de vedere la distanţă. Lipsa sa de pe balcon a durat – conform propriei aprecieri – circa zece secunde. Când a revenit, „norul” se deplasase spre dreapta orizontului şi se depărtase, împotriva direcţiei vântului. Martorul apreciază că în cele 10 secunde, „norul” s-ar fi deplasat pe o distanţă de cca. 30 km! (Fig. 28)

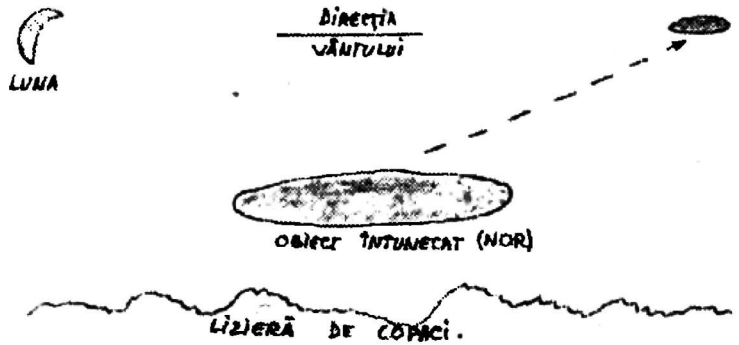

Fig. *28*. Oradea, 7 mai 1995.

În seara zilei de sâmbătă, 15 iulie 1995 j la ora 22: 25 p.m., am primit un telefon de la domnul Radu Nistor din Bucureşti. Martorul afirmă că a observat, cu zece minute mai devreme, deci la ora 22: 15, o formaţiune luminoasă în deplasare pe direcţia S-E-N-V. Erau vizibile un număr de 6 – 8 înmâni rotundestrălucitoare, care zburau la o altitudine de 2000 – 2500 m. În momentul telefonului, martorul aprecia că deja „formaţiunea” ar fi putut să se afle deasupra munţilor Făgăraş.

Fragment din declaraţia doamnei Petruş Rodica, 50 ani, de profesie bibliotecară din Satu Mare:

„În noaptea zilei de 16 iulie 1995, m-am trezit din somn parcă împinsă de un resort şi m-am îndreptat spre geam. Nu puteam să dorm din cauza căldurii. Una din camerele mele era situată spre sud (cea în care dormeam), iar cealaltă spre nord. Mi-am îndreptat privirile spre cer. Era senin, vizibilitatea perfectă. Mi-a atras atenţia o «stea» mai mare decât cele obişnuite, cu un colorit şi o luminozitate aparte. Această «stea» avea forma unei mingi de ping-pong, culoare galbenă şi staţiona. Aveam o senzaţie stranie, parcă ceva mă făcea să stau locului şi să privesc cu atenţie acest obiect. După vreo 10 – 15 minute de observaţie, a început să se mişte. Mişcările erau foarte rapide, verticale sus-jos, orizontale dreapta-stânga. Ceea ce m-a frapat cel mai mult în următoarele secunde au fost flash-urile care au urmat, ca şi cum cineva de acolo de sus m-ar fi fotografiat cu un aparat dotat cu blitz. Apoi a început să se mişte în toate direcţiile cu, o mare viteză şi în cele din urmă s-a retras foarte rapid până ce a devenit ca un punct, iar în jurul lui se vedea un halou negru. Direcţia de deplasare: sud-vest.

Am privit acest obiect (fenomen) între orele 23: 30 – 00: 38. Aş fi vrut să comunic cuiva ceea ce văzusem, dar era târziu şi mi-era jenă să trezesc pe cineva din somn. A doua zi le-am povestit părinţilor mei şi fiicei mele despre acest obiect.

Tot în 16 iulie, acelaşi obiect l-a văzut şi elevul Trancă Sebastián. Despre acest lucru am vorbit cu el la bibliotecă, la revenirea mea din concediu în data de 4 august”.

Redau în continuare câteva extrase mai largi dintr-o scrisoare datată 31 iulie 1995, primită de la elevul de 15 ani Baciu Lucian, din Câmpia Turzii, jud. Cluj:

„(…) M-am hotărât să vă împărtăşesc cele întâmplate, în special că acestea nu exclud absolut deloc fenomenul O.Z.N.

Împreună cu mama mea ne aflam în vizită pentru câteva zile la bunica, care locuieşte la Pădureni, comuna Triteni, judeţul Cluj, într-o zonă foarte puţin poluată. Era în seara zilei de 20 spre 21 iulie 1995 când, aflându-ne în curtea casei, pe cerul înstelat, am putut observa o lumină la fel ca toate celelalte stele şi care a traversat cerul dinspre sud spre nord, fără niciun zgomot şi cu o viteză aproximativ egală cu cea a avioanelor. A urmat apoi o serie de observaţii, atât în acea seară cât şi în următoarea. Am mai putut vedea şi alte luminiţe care traversau dintr-un punct într-altul cerul, nu numai în linie dreaptă, ci şi în zigzag, sau cu lumină oscilatorie, cu o oscilaţie cam la fiecare secundă. Alte luminiţe mai strălucitoare decât celelalte stele fluturau pe cer în toate direcţiile. Niciuna din aceste observaţii nu a fost însoţită de niciun fel de zgomot.

A urmat apoi ziua de 22 iulie 1995, în după-amiaza căreia am descoperit ceva ce pentru toţi cei care au văzut şi celor cărora le-am spus, este o enigmă. De o parte a casei bunicii mele se găsesc două dealuri mici semănate parţial cu sfeclă. În valea ce le desparte, am găsit o groapă deosebită prin forma ei, asemenea unui cilindru cu diametrul secţiunii de aproximativ 20 cm şi adânc de 4 m. Cu ajutorul unei oglinzi reflectând razele soarelui în interior, am putut vedea mai adânc fiind astfel surprinşi de perfecţiunea acesteia. Pereţii sunt lucioşi şi netezi. Atât la suprafaţă cât şi în interior nu există niciun fel de urme. Am legat o piatră de o sfoară şi am lăsat-o în jos. Aceasta se legăna în toate părţile fără să se lovească de ceva, ea şi cum ar fi acolo un mare loc gol. Am observat astfel că în partea de jos a gropii pereţii lipsesc… e

Aş vrea să vă mai spun că într-o comună alăturată, Triteni, mai există o groapă misterioasă pe care am văzut-o, este plină cu apă, are o adâncime necunoscută, iar pereţii nu sunt deloc la fel de netezi ca cei ai gropii de la

bunica.

După o perioadă de câteva zile în care ne-am întors acasă şi în care am încercat să vă contactez telefonie dar nu am reuşit, ne-am întors la bunica. Cu toate că în această perioadă a fost o ploaie cu gheaţă, groapa nu a fost aproape deloc afectată.

A venit apoi seara zilei de 28 spre 29 iulie 1995 când, pe la o oră nu prea târzie, în timp ce eu împreună cu mama mea ne culcaserăm deja, bunica a observat în zona unde se află groapa un fenomen foarte interesant. O sferă cu diametrul de aproximativ o jumătate de metru, roşie cu multe picăţele în interior de toate culorile, se mişca rapid în toate părţile îşi schimba forma, se împărţea în mai multe bucăţele care apoi se făceau tot una, se aâungeau pe verticală, pe orizontală, fără niciun fel de zgomot.

Cam acestea sunt cele văzute de bunica mea după cum ne-a spus, dar cărora nu le-a dat prea mare însemnătate deoarece s-a culcat în timp ce sfera evolua în continuare pe cer, fără ca nouă să ne spună ceva până a doua zi. Vă mai spun că bunica are 84 de ani şi nu a citit niciodată niciun fel de documentaţie O.Z.N… De altfel, bunica nu cunoaşte nici semnificaţia cuvântului O.Z.N.

Deşi aveam la dispoziţie un binoclu destul de puternic, nu am găsit a doua zi niciun fel de urme care să fi fost lăsate de acea sferă.

Cam acestea sunt faptele pe care am vrut să vi le împărtăşesc. Am scris numai adevărul, nu trag niciun fel de concluzii, aş vrea doar dacă se poate să-mi trimiteţi în câteva rânduri părerea dumneavoastră”.

Iată însă că în seara aceleiaşi zile de 28 iulie 1995, un grup format din cinci tineri au fost martorii unui fenomen interesant, ce s-a manifestat într-o altă zonă din nordul ţării. Cei cinci au completat şi semnat declaraţii scrise şi au fost de acord să li se menţioneze numele fără niciun fel de reţinere. Ei sunt următorii: Gura V. Robert

Lucian, 21 ani; Agrişan Gh. Gheorghe, 21 ani; Năsăudean M. Alin, 17 ani; Sigmirean G. Gheorghe, 19 ani şi Sigmirean G. Alin, 15 ani. Referitor la ceea ce au văzut cei cinci, redau în continuare câteva extrase din declaraţia lui Gura Robert Lucian, de profesie gardian public, din oraşul Bistriţa, jud. Bistriţa-Năsăud:

„Vineri, 28 iulie 1995, la ora 21: 55, timp de cca. 30 de secunde, în localitatea Şieu-Odorhei (jud. Bistriţa-Năsăud), la aproximativ 25 km vest de municipiul Bistriţa şi la cca. 15 km est de oraşul Beclean pe Someş. Observaţia a avut loc în aer liber, în curtea căminului cultural din localitate (Şieu-Odorhei). Condiţiile atmosferice în timpul observaţiei erau următoarele: vânt slab din sector estic, cer senin, temperatura normală pentru o seară de vară (în jur de 25° C), în momentul observaţiei Luna încă nu era răsărită. (Fig. 29).

Mărimea aparentă a obiectului observat a fost cu ceva mai mare ca aceea a planetei Jupiter (cu care a fost comparat obiectul în timpul observării). Obiectul avea formă sferică, culoare albastru-mov deschis, emisă de obiect; în timpul

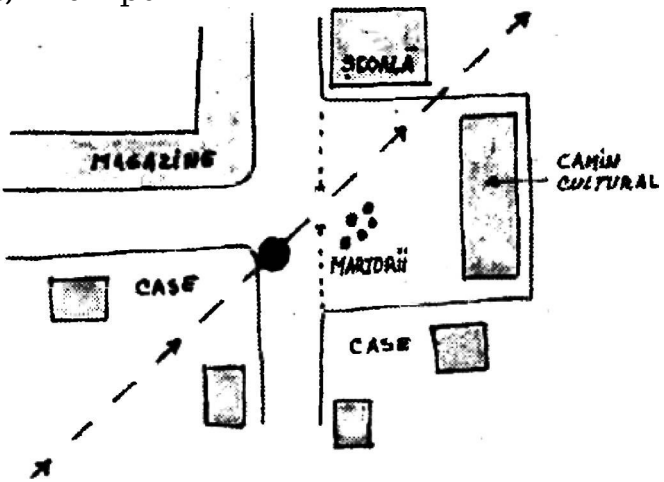

Fig. *29*. Şieu-Odorhei, jud. Bistriţa Năsăud, 28 iulie 1995.

deplasării nu s-au observat lumini proprii ale obiectului. Obiectul s-a deplasat fără sunet de la S-V la N-E, pe o traiectorie dreaptă, respectiv de la A = 40° la A = 240°. Înălţimea deasupra solului am estimat-o la cca. 6 – 8 km (earn cât a norilor Altostratus, în zilele călduroase de vară). Înălţimea deasupra orizontului a fost în jur de h = 60°. Obiectul s-a deplasat uniform, fără să producă efecte asupra solului, mediului, animalelor, aparatelor electrice. Obiectul avea o culoare diferită parcă de cea a stelelor.

În timpul observării mă aflam în curtea căminului cultural din localitate, împreună cu următoarele persoane: (sunt numiţi ceilalţi – patru observatori). După părerea mea, nu putea fi un aparat de zbor cunoscut (avion, satelit artificial etc.).

— Cred că a fost un O.Z.N., pentru că aşa ceva nu vezi în fiecare noapte”.

Se pare că în seara zilei de 12 august 1995, deasupra unor zone din nordul ţării a fost văzut din nou un fenomen ciudat. Pentru început, redau câteva extrase dintr-o interesantă scrisoare, datată 16 septembrie 1995 şi semnată de domnul Bukarest! Géza, 33 ani, din Tg. Mureş, jud. Mureş:

„Vă scriu această scrisoare pentru că aş dori să vă descriu un caz O.Z.N. din data de 12 august 1995. Întorcându-ne dintr-o expediţie la Pădurea Baciu (n.a.: Pădurea Hoia-Baciu de lângă Cluj) la acea dată şi deja aflându-ne cu colegii din Tg. Mureş în trenul accelerat 324 (Cluj-Napoca – Tg. Mureş), în jurul orei 18: 16, întâmplător nişte copii care s-au uitat după un avion, au observat un obiect ciudat.

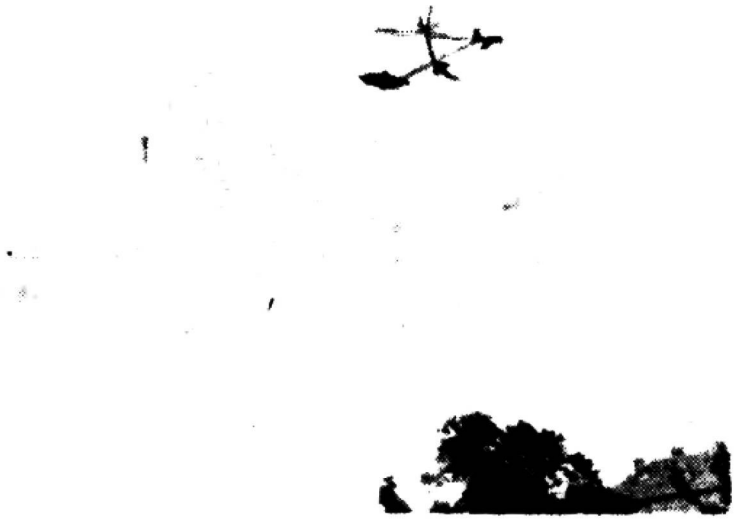

Fig. *30*. Cuci, 12 august 1995.

Informaţii referitoare la fenomenul observat: Data 12 august 1995. Ora: 18: 16. Locul: comuna Cuci, jud. Mureş. Condiţii atmosferice: cer însorit, fără nori, vizibilitate nelimitată, vreme caldă, chiar caniculară. Fenomenul a fost observat de nişte copii, după care ne-am uitat şi noi. Înălţimea la care se deplasa, aproximativ 3.000 m (culoarul de zbor). Mărimea aparentă a obiectului: avea o lungime de 1, 5 ori mai mare decât avionul sub care se deplasa. Avea o culoare alb-cenuşiu deschis. Nu avea variaţii de formă. Viteza de deplasare era identică cu cea a avionului. Comparativ, cu avionul, nu a lăsat dâra de condensare. Nu s-au observat jeturi de flăcări, sau fascicule de lumină. Totodată, nu s-au observat efecte secundare (respectiv sonore, calorice, electrice etc.). Timpul meu total de observaţie: 18: 16 – 18: 17. Fenomenul sau obiectul a dispărut brusc, schimbându-şi direcţia cu 90°, după care şi-a accelerat deplasarea şi a dispărut în câteva secunde. (Fig. 30).

Obiectul a fost observat şi înaintea orei 18: 16 cu câteva minute (aproximativ 18: 14 – 18: 15) de către un coleg de-al nostru, care s-a certat în vagon cu sora sa şi s-a

dus nervos în ultimul vagon, de unde a văzut obiectul *deasupra* avionului şi cum acest obiect a *coborât* sub avion. Eu am încercat să fotografiez fenomenul, dar pe filmul negativ nu a apărut nici avionul, nici obiectul, din cauza distanţei (...)

Obiectul a fost observat de aproximativ 25 – 30 de persoane aflate în vagonul trenului accelerat. Dintre acestea, numai identitatea colegilor mei este cunoscută: Szöcs Attila, Baroti Jôzsef Claudiu, Szakács András (colegul care a văzut obiectul deasupra avionului). Toate aceste persoane locuiesc în Tg. Mureş şi nu cer anonimat în cazul publicării unor date despre această observaţie”.

Dintr-un alt judeţ al ţării, Bihor, domnul Olteanu Nicolae, 41 de ani, administrator din Oradea, declară că a văzut următoarele:

„În data de 12 august 1995, în jurul orei 21: 20 – 21: 30, am văzut pe cer două lumini cam la 35° deasupra orizontului, care s-au deplasat din direcţia E-S-E înspre V. Se deplasau paralel, una deasupra celeilalte, în aceeaşi direcţie, având o lumină constantă. După circa 40 de secunde s-au oprit şi au rămas nemişcate. După două-trei minute, din direcţia sud-est a venit un avion, a trecut cu mult sub ele pâlpâind din luminile de poziţii. După circa 30 de secunde a mai trecut un avion, pe acelaşi culoar. După cinci minute, una din lumini, cea de sus, s-a mişcat intersectând pe deasupra direcţia trenului, îndepărtându-se spre est. Cealaltă lumină a rămas nemişcată. Observaţia a fost făcută din culoarul trenului Oradea – Bucureşti, pornind la ora 20: 55 din

Oradea. Luminile au fost văzute înainte ca trenul să intre în staţia Ciucea. Cerul era senin, tară nori”.

În aceeaşi seară, elevul de 15 ani Sebastián Daniel Trancă, din Satu Mare, povesteşte că a fost martorul următorului fenomen:

„La data de 12/13 august 1995, am plecat cu

prietenul meu în localitatea Pişcari, jud. Satu Mare, să facem observaţii la curentul meteoric Perseide. Am început observaţiile la ora 23: 00. După observarea câtorva meteori, am observat o lumină destul de puternică, albă pur, care pornea parcă din două reflectoare care se deplasau paralel. La început am crezut că e un avion, dar după ce am observat mişcările lui bruşte şi foarte rapide, mi-am dat seama că nu putea fi vorba de avion. Nu s-au auzit sunete. Parcă dispărea şi revenea înapoi brusc. Cerul era senin, fără nori. Observaţia a durat de la ora 23: 32 la 23: 43”.

Conform notei primite de la Staţia Meteorologică din Satu Mare, starea vremii din data de 12 august 1995 a fost următoarea: „Vremea a fost frumoasă cu cerul senin. Vântul a suflat slab din sector nordic cu viteză maximă de 4 m/s. Temperatura minimă a aerului a fost de 8, 7 grade iar cea maximă de 24, 6 grade Celsius”. Nota este semnată de şeful staţiei, Coste Victoria, care adaugă: „În timpul nopţii de 12/13 august nu s-au înregistrat nori care să producă fenomene optice”.

Ca de obicei, nu am intervenit nici acum cu prea multe comentarii proprii în mărturiile declaranţilor. Am lăsat lucrurile să „curgă” de la sine. Evident, îmi exprim şi acum convingerea că există în România un număr mult mai mare de persoane care au văzut şi în cursul anului 1995 diverse fenomene ciudate, care le-au stârnit curiozitatea. Mai rămâne ca aceste persoane să-şi înfrângă timiditatea şi să dea la iveală experienţele prin care au trecut.

11

ULTIMA ORĂ

Motto:

Se întâmplă ca unele lucruri mari să se sprijine pe nişte gămălii de ac. P. 195)

De la apariţia cărţii *Dosar O.Z.N. România* nu au trecut decât vreo două luni. Timp ce s-a scurs vijelios, cu

lansări de carte, conferinţe şi interviuri prin diverse oraşe din ţară, cu anchete ufologice desfăşurate în teren, cu o foarte bogată şi diversă corespondenţă primită şi expediată.

Încurajator este faptul că oamenii au început să-şi învingă teama de ridicol şi să-şi mărturisească experienţele prin care au trecut în anii anteriori. Afirmaţia pe care am făcut-o de nenumărate ori până acum – că există un număr mult mai mare de martori ai unor observaţii ciudate pe teritoriul României – începe să se adeverească încetul cu încetul, să prindă contur concret.

Din noianul noilor semnalări care s-au alăturat arhivei ufologice proprii – toate bazate pe mărturiile scrise ale observatorilor – le-am selecţionat pe cele mai interesante. Le voi reda în continuare, respectând – ca de obicei atunci când mi s-a solicitat – dorinţa de anonimat a semnatarilor formularelor de investigaţie.

Evenimentele sunt expuse în ordinea cronologică a desfăşurării lor.

Domnul Corneliu Diaconiţă, 43 ani, ofiţer, şef de stat-major la Grupul de Pompieri Dâmboviţa, din Târgovişte, povesteşte:

„În anul 1969, luna august, după miezul nopţii, fiind cu un grup de copii (eu fiind în clasa a IX-a – 15 ani), am fost observatori ai unui fenomen O.Z.N. La înălţimea de aproximativ 60 – 80 m şi la o distanţă de noi de 150 m, a survolat cu o viteză foarte mare, un obiect care nu avea o formă pământească a vreunui aparat de zbor cunoscut. Obiectul avea forma a doua farfurii puse una peste alta, dar cu anumită distanţă între ele. Întregul obiect era învăluit într-o lumină puternică asemănătoare luminii fluorescente. Nu am văzut forme, conturul obiectului era şters, lumina era puternică în centru şi difuză spre exterior. Obiectul a survolat cu mare viteză staţia radiofar TAROM din oraşul Mizil”.

Domnul Victor Socoleanu, 57 ani, arhitect din Ploieşti, scrie:

„În anul 1971, decembrie (22), seara târziu – cca. 11 – 12 noaptea, după o predare de proiect, ieşind cu colegii afară – era senin – am avut ocazia să observ ceva ciudat! Descriere:

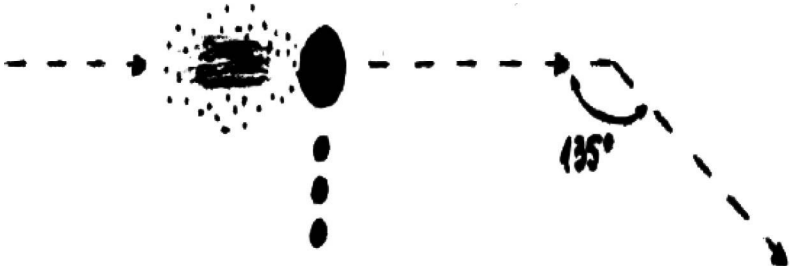

Fig. *31*. Târgovişte, jud. Dâmboviţa, (22) decembrie 1971.

O sferă cam cât o minge de tenis cu alte luminiţe laterale şi un jet nepermanent în coadă faţă de direcţia de deplasare. (Fig. 31) Deplasarea pe un arc lung de cerc al bolţii şi o deplasare laterală sub un unghi de 135° destul de bruscă. Culoarea obiectului – galben-verzui deschisă. Jetul, portocaliu. Observaţia a fost făcută în oraşul Târgovişte, unde lucram – la LP. J. - pe atunci. Sunt pasionat de astronomie, aşa că exclud ipoteza că ar fi fost planeta Venus sau altă stea (Sirius, iama, noaptea, e splendidă) sau vreun tip de avion pe care l-aş fi cunoscut. Diametrul aparent, mai mult de 3 cm. Eram în jur de 4 – 5 persoane: eu, Grigore Eftimescu – tehnician IPJ; Valeriu Manu, arhitect şef pe atunci la IPJ; Puiu Răican, tehnician IPJ”.

(Notă despre ceilalţi trei martori: Semnalarea acestui eveniment mi-a fost făcută de domnul Grigore Eftimescu din Târgovişte, care a fost de acord să-mi pună la dispoziţie o mărturie scrisă, mărturie care urmează să-mi parvină prin serviciile poştale. Pe domnul Puiu Răican l-am interceptat în aceeaşi zi – 26 aprilie 1996 – în care am stat

de vorbă cu domnul arh. Victor Socoleanu. Despre domnul arh. Valeriu Manu, am aflat că locuieşte în prezent în Piteşti şi sper să-l contactez în cutând.)

Doamna Margareta Ivanciov, 45 ani, profesoară de istorie din Timişoara, descrie ce i s-a întâmplat cu mai bine de 20 de ani în urmă:

„În anul 1975 funcţionam ca profesoară în comuna Teremia-Mare din judeţul Timiş, situată la aproximativ 70 km de Timişoara. Distanţa destul de mare m-a obligat să locuiesc în gazdă în comuna respectivă. Într-o zi din luna iunie a anului 1975 (nu-mi amintesc cu precizie data), mă întorceam în comună de la Timişoara, cu un tren de noapte care a sosit în sat în jurul orei 2 noaptea. Locuinţa unde stăteam în gazdă era situată pe o stradă perpendiculară pe strada principală. Coborând în gară, am pornit singură pe strada principală. Era o noapte caldă, cerul era senin, nu adia niciun vânt.

La un moment dat am observat în faţa mea un glob luminos puţin mai mare decât o minge de baschet, cu diametrul aproximativ între 50 – 60 cm. Nu-mi dau seama de unde a apărut şi nici dacă se găsea în jurul gării în momentul coborârii mele din tren. Globul se mişca în faţa mea, de fapt urma acelaşi drum ca şi mine, survolând deasupra trotuarului la o distanţă de 2, 20 – 2, 50 m de acesta. Distanţa între mine şi glob era de aproximativ 10 – 12 m. În tot timpul manifestării acestui fenomen, globul a păstrat neschimbată aceeaşi distanţă, atât faţă de mine, cât şi faţă de sol. Globul plutea în aer pe o traiectorie absolut dreaptă, neabătându-se nici la dreapta nici la stânga şi păstrând, aşa cum am precizat, o distanţă constantă faţă de mine şi trotuar. Atunci când am încercat să mă apropii de el, grăbind paşii, globul şi-a imprimat o viteză mai mare, astfel că distanţa dintre noi nu s-a modificat. Globul era alcătuit din mii de punctişoare luminoase bine individualizate, dar care împreună dădeau

impresia de întreg, de omogen. Culoarea era ceva între galben intens şi portocaliu. Fiecare punct ce compunea globul emana lumină de aceeaşi culoare. Spre margini, lumina era mai difuză, ca o ceaţă sau ca un halou. Menţionez că nu-mi era frică, dimpotrivă, eram foarte curioasă şi am putut observa totul în mod conştient şi cu luciditate. Globul, plutind în faţa mea şi strada principală terminându-se în strada perpendiculară unde spre stânga era locuinţa mea, a dispărut după colţ la stânga. Când am ajuns şi eu să dau colţul la stânga, cu uimire am văzut că globul luminos plutea ca şi mai înainte în faţa mea, respectând aceeaşi distanţă între mine şi el, între el şi sol. Plutind înaintea mea, globul a ajuns evident el mai întâi în dreptul casei unde locuiam. A rămas câteva secunde suspendat în aer, nemişcat, ca şi cum m-ar fi aşteptat şi apoi a trecut peste gard în curte. Am intrat şi eu în curte, iar globul se găsea lângă ramurile unui nuc. De data aceasta era doar suspendat în aer, nu se mişca. Eu am intrat în casă şi mi-am depus bagajele, apoi am revenit în curte. Abia atunci, ca şi cum m-ar fi aşteptat să revin, ca şi când ar fi ştiut că voi reveni să-l mai văd, a început din nou să plutească spre grădină. Eu l-am urmat, dar el a trecut peste gard în grădina vecină şi evident nu l-am mai putut urma sau urmări. Din clipa când l-am observat şi până a trecut în grădina vecină s-au scurs aproximativ 10 minute, poate chiar mai mult. Părerea mea este că globul nu a reprezentat un fenomen natural. Mişcarea sa era conştientă sau dirijată. Dacă ar fi fost un fenomen natural, globul n-ar fi putut să se mişte într-o atmosferă staţionară, fără vânt, fiind excluşi curenţii de aer atât de apropiaţi de sol, curenţi pe care în mod normal ar fi trebuit să-i simt şi eu. Apoi faptul că el a păstrat în permanenţă o distanţă constantă între el şi mine, între el şi pământ. Lucrul care m-a intrigat cel mai mult a fost acela că globul «ştia» unde locuiesc. Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, «ştia» că voi

reveni în curte ca să-l mai văd pentru ultima oară. Cred că un fenomen luminos natural ar fi survolat haotic, dar la acest glob totul indica o mişcare precisă, conştientă, dirijată. A fost singurul fenomen mai interesant la care am asistat în viaţa mea. Este adevărat că sunt o persoană care am premoniţii, întotdeauna materializate, dar nu cred să aibă vreo legătură cu cele relatate aici despre acest glob luminos. (...)

În final aş dori să precizez că pe parcursul desfăşurării fenomenului m-am simţit foarte detaşată de tot ce se întâmpla în jur. Ţin foarte bine minte că în mine a pogorât o linişte şi un calm deosebit, o stare de bine foarte greu de definit. Pot spune că globul mă atrăgea într-un mod particular şi că dacă aş fi putut l-aş fi urmat la infinit. Este vorba de o atracţie care depăşeşte simpla curiozitate sau interesul de moment. Oricum, am trăit o stare psihică deosebită, fiind în acelaşi timp foarte lucidă şi conştientă. Este foarte greu să exprim prin cuvinte obişnuite starea aceea specială de bine şi de linişte în care m-am găsit. Cuvintele nu au încărcătura necesară de a exprima cu exactitate ceea ce am simţit atunci”.

(Notă. Materialul acesta mi-a fost pus la dispoziţie prin bunăvoinţa şi amabilitatea domnului Aurel Costinaş din

Timişoara, acelaşi care constituie subiectul primului capitol al acestei cărţi. De altfel, domnul Costinaş publică un articol intitulat „Sfera luminoasă inteligentă” în *Lumea Misterelor*! Suplimentul de luni al ziarului *Timişoara* / nr. 35 din 29 aprilie 1996, p. 2, articol în care descrie succint experienţa doamnei M.I.

Referitor la evenimentul propriu-zis, pot afirma următoarele: 1) depoziţia doamnei Mărgărea Ivanciov este cât se poate de clară, precisă şi competentă, nelăsând loc îndoielilor sau interpretărilor tendenţioase; 2) „globul” a avut într-adevăr un comportament inteligent, fapt asupra

căruia, de asemenea, nu pot exista îndoieli; 3) evenimente de genul acesta au fost semnalate în număr mare până în prezent, atât în lume cât şi în ţara noastră, există o întreagă literatură de specialitate care le menţionează din abundenţă; 4) din nefericire, fenomenul globurilor luminoase cu comportament „inteligent” este foarte puţin studiat în prezent, ca de altfel întreaga problematică a ufologiei în general.

De la domnul Lucian-Ovidiu Zăpârţan, student, din oraşul Bistriţa, jud. Bistriţa-Năsăud, am primit o corespondenţă foarte amplă, din care redau mai jos câteva fragmente mai semnificative:

„(...) Cunosc în detalii destul de amănunţite patru «cazuri O.Z.N.», dintre care la trei am fost martor ocular. Desigur mai cunosc şi alte cazuri care li s-au întâmplat altora, dar acestea sunt sărace în informaţii.

Caz nr. /. În vara anului 1987, la vârsta de 12 ani, pe când mă aflam într-o tabără şcolară la Tismana, (...) într-una din nopţile petrecute acolo, nu puteam dormi nicicum, deşi era târziu, trecut de ora 11: 30. Am început a privi la cer. Şi cum geamurile de la încăperea în care ne aflam erau foarte mari şi înalte – permiţându-mi să urmăresc bolta cerească, pe o mare porţiune a ei, chiar din patul în care stăteam, am început a număra stelele şi a căuta Carul Mare şi Carul Mic, în speranţa de a adormi. Stelele străluceau ca în poveşti, scânteind una după alta, dându-ţi senzaţia că trăieşti într-o atmosferă de vis, un peisaj tipic romantic şi fascinant. (...)

La un moment dat, cum stăteam în pat şi priveam prin geamul care se afla la 5 m de mine, am văzut venind de la dreapta spre stânga, în spaţiul stelar, o formaţiune în zbor de 7 obiecte, de «stele» punctiforme, încolonate în şir indian, care se deplasau încet. Fiecare din cele 7 corpuri emiteau lumini colorate diferite, schimbându-le individual una după alta (...) verde, albastru, roşu, galben, portocaliu

etc. La vârsta aceea nu mi-am pus problema direcţiei de zbor a obiectelor, deoarece nu cunoşteam poziţia clădirii în care stăteam şi oricum eram prea fascinat de fenomen.

După ce mi-am dat seama că nu visez, am dat alarma generală la toţi cei 35 – 40 de elevi ce se odihneau în acea încăpere. După 10 minute geamurile încăperii erau pline cu elevii care priveau speriaţi la spectacolul ce se derula în acele momente. Aceste obiecte, după ce au efectuat o deplasare liniară, în formaţie de şir indian, s-au oprit pe loc, au stat nemişcate circa un minut, după care au început a efectua manevre superperformante de zbor, executând diverse întoarceri bruşte la 30, 60, 90 sau 180 de grade. Zburau cu viteze colosale, de la aspectul lor de micro-sfere (punctiforme), căpătaii deja forme de linii prelungi, senzaţie optică ce înşela ochiul uman, generată de mişcarea ultrarapidă a corpurilor emitente de lumină.

La un moment dat au început a imita prin zbor sistemul de configurare a unui atom, în jurul căruia se învârt haotic electronii, constituind în final un gigantic sistem atomic în spaţiul extraterestru. Mai târziu, aceste lumini s-au încolonat în şir indian şi au plecat tot încet spre partea dreaptă de unde au venit. Întreaga observaţie a durat în total circa 16 minute, împărţindu-l, prin derularea lui, în patru faze distincte: zbor liniar în formaţie; staţionare; zborul haotic şi sub forma «modelului atomic» zborul liniar în formaţie în aceeaşi direcţie din care a venit.

Caz nr. 2. Se referă la un caz pe care l-am semnalat deja într-una din cărţile mele anterioare. Este vorba de fotografiile făcute de tânărul Silard Vasiliu în Munţii Rodnei, în ziua de 23 August 1993, eveniment descris în *Enciclopedia observaţiilor O.Z.N. din România* (*1517 – 1994*), p. 172 – 173 şi Fig. 58.

Caz nr. 3. Într-o seară de primăvară târzie a anului 1994, pe când mă aflam în gara CFR a comunei Şieu-

Odorhei, jud. Bistriţa-Năsăud, împreună cu părinţii mei, priveam din plictiseală pe cerul senin. Era ora 10: 10 – 10: 15. La un moment dat am observat, deasupra comunei Şintereag, un obiect zburător de formă circulară cu diametrul pe care-l percepeam de aproximativ 1 cm. Obiectul zbura executând manevre haotice destul de ciudate, avea un aspect asemănător cu cel al planetei Saturn şi evolua fără a face nici cel mai mic zgomot. Acest obiect emitea o lumină de culoare portocaliuroşiatică, care se aprindea şi se stingea concomitent. Lumina emisă de el în momentul când apărea (când1 devenea vizibil), tremura uşor după care se stabiliza şi iar se stingea (tip picătură de apă care cade într-o baltă şi face vibraţii, cercuri concentrice sau unde de propagare). Acest O.Z.N. se deplasa pe direcţia: Şintereag – Şieu-Odorhei – Sfântu – Şieu-Măgheruş – Dealurile Herinei – spre Moldova. Deci se deplasa dinspre N-V spre E. (...) Dacă acest obiect ar fi fost un avion sau alt aparat de zbor terestru, atunci, datorită mărimii aparente a luminii emise de el, ar fi trebuit să aibă o altitudine de zbor de cca. 50 – 100 m şi prin urmare motoarele ar fi trebuit să se audă foarte tare.

Caz nr. 4. (...) în noaptea de 12/13 septembrie 1994, pe la ora 2: 30 – 3: 00 noaptea (spre dimineaţă), pe când dormeam în camera mea, am avut un vis destul de ciudat, la care am reacţionat instinctiv, trezindu-mă brusc. În momentul în care mi-am întredeschis pleoapele şi am privit involuntar şi instantaneu prin geamul camerei, afară am remarcat prezenţa unei sfere care emitea lumină polarizată, orbitoare, de culoare portocaliu-gălbuie. Sfera avea un diametru pe care l-am apreciat ca fiind de circa 32 cm. Acest obiect a dispărut după o secundă de la observare, pe fondul unui şuierat prelung şi subţire. Lumina intensă emisă de corp era zonală, ea nu se reflecta pe blocurile (locuinţele) de sub el sau din jur. Intensitatea luminii se putea asemăna cu cea solară. La fel, din punct

de vedere al culorii emise de corp. Acest obiect luminos m-a speriat îngrozitor de tare, vârându-mi în ochi nişte raze (fascicule) de lumină, aproape orbindu-mă pe moment. Am fost foarte şocat. Apreciez că obiectul era la o înălţime (altitudine) de peste 10 m deasupra blocurilor de locuit. Acest obiect a dispărut pe direcţia N-E, spre judeţul Suceava.

După o lună şi jumătate de la eveniment, venind cu trenul de la Cluj la Bistriţa, am intrat în vorbă cu o elevă de la Liceul «Liviu Rebreanu» din localitate. Aceasta, fără a-i spune eu absolut nimic, a început a-mi povesti ce i s-a întâmplat ei. Am fost foarte uimit, pentru că întâmplarea ei se potrivea aproape identic cu a mea (Caz. 4). La fel noaptea, chiar în aceeaşi noapte şi tot prin geam a fost vizualizat fenomenul şi tot în oraşul Bistriţa, doar locul de acţiune din oraş era diferit. Mai mult, fata respectivă avusese şi ea un vis ciudat. Culoarea obiectului era aceeaşi şi orbitoare.

Reamintesc că în luna iunie 1994, mulţi dintre locuitorii oraşului Bistriţa, au fost martorii oculari ai unui fenomen, în care o navă de tip O.Z.N., de culoare portocalie, a survolat la joasă înălţime oraşul, fără a face nici cel mai mic zgomot.

Un coleg de facultate îmi povestea că în anul 1989, în timp ce se afla într-un sat din Maramureş împreună cu nişte prieteni de-ai săi, au fost supravegheaţi de două obiecte de formă conică. Ambele emiteau o lumină roşiatică şi se aflau la distanţa de cca. 50 m de ei, erau de-a dreptul impresionant de mari. După un timp, obiectele le-au tăiat calea prin faţa lor şi au zburat cu viteze fantastice spre o pădure, dispărând. Corpurile conice de zbor aveau forma asemănătoare cu cea a unei pere sau a unei flăcări de la o lumânare care arde, sau a unui con de brad, sau a unei picături de apă. Probabil că aceste obiecte erau în realitate tot sferice, dar emiteau nişte lumini conice pentru

a-şi masca forma reală”.

Evenimentul relatat în continuare se bazează deocamdată pe relatările a doi martori oculari: Anca Otopeanu, 13 ani şi tatăl ei, Nicolae Otopeanu, 42 ani, inginer. Ambii locuiesc în oraşul Vălenii de Munte, jud. Prahova. împreună cu ei se mai aflau familia Ema şi Dorin Iovănescu din Constanţa şi nepotul lor Daniel Nicolescu din Ploieşti. Îşi petreceau cu toţii un sfârşit de săptămână în staţiunea Cheia din judeţul Prahova, la poalele munţilor Ciucaş şi Zăganu.

Anca Otopeanu: „Mă aflam în staţiunea Cheia, pe data de 2 iulie 1994. Era o seară frumoasă de vară, în jurul orei 19: 30. În timp ce ne plimbam prin staţiune, am observat un obiect zburător deasupra culmii Babeş. Cerul era senin. Încă nu apăruseră stelele. Deodată, cerul a fost brăzdat de o lumină puternică, de culoare verzuie. Era un obiect zburător în formă de romb, care se deplasa în spaţiu cu o viteză foarte mare. Deplasarea lui era orizontală. Forma şi viteza erau inconfundabile cu ale unui avion. Luminiţa verzuie clipea din ce în ce mai tare, iar obiectul se îndrepta spre crestele înalte ale munţilor. Deodată, obiectul a dispărut, iar cerul s-a întunecat”.

Nicolae Otopeanu: „Evenimentul (...) este localizat (...) într-o poziţie perpendiculară pe culmea Babeş, pe drumul de la Cabana Vânătorilor spre staţiune. A atras atenţia o lumină foarte puternică, situată pe culmea Babeş, care lăsa impresia că execută o mişcare de vibraţie foarte accentuată. (...) După ce execută câteva mişcări pe verticală, dispare dincolo de culme spre stânga (direcţia localitatea Vălenii de Munte)”.

Dl. Eduard Telea, 29 ani, inginer petrolist din Târgovişte, jud. Dâmboviţa, descrie următoarele:

„Într-o noapte de iulie a anului 1994, pe la orele 23: 00 – 23: 30, mă aflam în localitatea Baia (jud. Suceava) în concediu, împreună cu alţi doi prieteni şi ne uitam pe bolta

cerească. Era foarte senin. La un moment dat atenţia mi-a fost atrasă de un punct luminos pe cer, de mărimea planetei Venus şi de culoare alb strălucitor. Ceea ce ne-a frapat pe toţi a fost viteza deosebit de mare a obiectului, care în decurs de cca. 5 – 10 secunde a traversat cerul la o înălţime de cca. 5 km (plafonul de zbor) sub un unghi de 140 – 150°”.

Un alt martor al aceluiaşi eveniment care şi-a povestit în scris observaţia, a fost ofiţerul Corneliu Diaconiţă, care este amintit la începutul acestui capitol în legătură cu o altă observaţie pe care a făcut-o în august 1969.

Experienţa domnului Fazakas Zoltán, 21 ani, operator chimist din Oradea, jud. Bihor, este într-adevăr mai deosebită. El povesteşte:

„În data de 26/27 octombrie 1994 eram de noapte la serviciu. Întreprinderea Alumina se află în afară de oraş, deci este ferită de luminile oraşului. În noaptea aceea am terminat lucrul pe la ora 2 şi ca de obicei m-am urcat sus pe acoperişul secţiei, unde puteam face fotografii şi observaţii, ferit de orice sursă de lumini a secţiei. Pentru că mă ocup în particular cu astronomia şi cu astrofotografia, am făcut fotografii despre anumite constelaţii cu obiectiv de bază HELIOS – 58 mm şi aparat de foto ZENIT-ET. Timpul de expunere pe care l-am folosit era cuprins între 2 şi 15 minute. La fotografia alăturată am folosit cca. 10 minute. Cerul era senin, transparenţa atmosferei potrivită. În timpul cât lăsam aparatul deschis, eu stăteam în interior la căldură, deoarece afară era o temperatură de aproximativ + 2° C. Din păcate, în felul acesta n-am avut posibilitatea să văd nimic, numai după developare am aflat pe peliculă urma unui fenomen luminos. Fotografia este făcută la ora 03: 30, pe un negativ alb-negru AZOPAN PS. 18”. (Fig. 32 – 33)

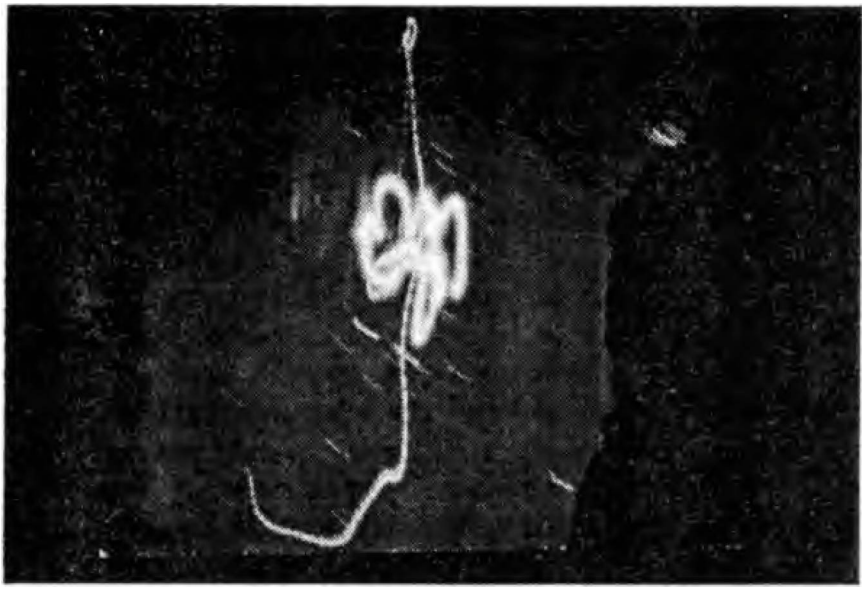

Fig. *32*. Oradea, 26/27 octombrie 1994.

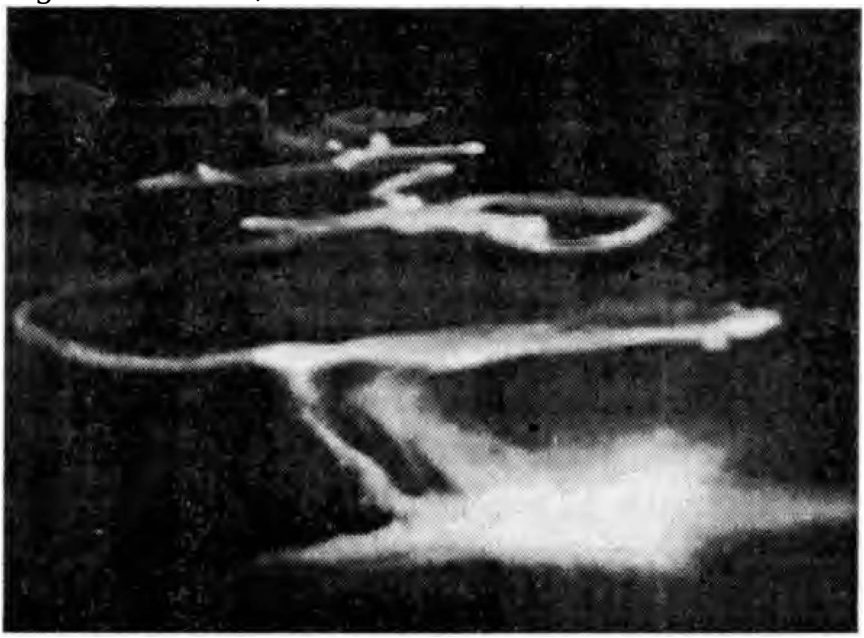

Fig. *33*. Franţa, Marsilia, 26/27 octombrie 1994.
(Notă. Ce aş putea spune despre fotografiile de acest

gen? Doar că, atât cărţile lui Florin Gheorghiţă, cât şi cele ale lui Adrian Pătruţ, publicate la noi în România, abundă în astfel de imagini şi că ele nu constituie pentru noi nicidecum o noutate.)

Prin amabilitatea domnului Grigore Eftimescu din Târgovişte, am intrat în posesia a doua documente tip „Raport O.Z.N”. interesante.

Primul aparţine tânărului Ştefan Ion Fabian, 20 ani, de profesieinstalator sanitar, locuind în Târgovişte, jud. Dâmboviţa. În noaptea de 21/22 iunie 1995, în jurul orei 1: 00 – 1: 15, când şi-a făcut observaţia, era militar în termen şi se găsea într-o unitate militară aflată pe Valea Teleajenului, la 4 km S-V de staţiunea Cheia. Dau mai jos câteva fragmente din declaraţia sa:

„Poziţia observatorului: în aer liber. Câmpul de vedere: limitat de copaci în prima fază, în a doua fază limitat de orizontul dealurilor. Observaţia a fost făcută cu ochiul liber şi cu binoclul de câmp. Condiţiile atmosferice: cer senin, firmament (cer înstelat). Tăria şi direcţia vântului: calm. Unde a apărut obiectûl: din S-V, deasupra copacilor, 300 – 400 m. Mărimea obiectului: 2 lungimi TÂR – grosime 15 m. Forma: triunghi bază (cu colţuri rotunjite) – clopot. Culoarea: alb în centru – cu schimbare de culoare spre margini (lumină descompusă). Obiectul era iniţial în mişcare, apoi staţionar. Luminozitate: proprie. Felul mişcării: lină – constantă. Zgomotul produs: bâzâit uşor – ca un transformator sub tensiune. Efecte asupra observatorului: fără. A dispărut uşor în direcţia N-E, peste deal, în direcţia întorsura Buzăului. Numărul observatorilor: 12 persoane: Ungureanu Liviu – Giurgiu; Eftimie Daniel – Bucureşti; Lăcătuş Marian – Suceava; plt. maj. Dragomir Ion”.

Există unele indicii că la unitatea militară menţionată s-ar fi alcătuit un *dosar substanţial* cu ceea ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Dacă aşa stau lucrurile, pun

din nou câteva întrebări:

— Din ordinul cui s-a întocmit acel dosar de observaţie?

— Cine este interesat la noi să acumuleze şi să stocheze date despre O.Z.N.-un?

— Unde se află acum dosarul în cauză?

— Ce ştie Armata la noi despre O.Z.N.-un?

— De ce este menţinut secretul asupra acestor întâmplări?

Evident, întrebările acestea au un caracter pur speculativ, atâta timp cât ele răsună în gol. Le-am mai pus şi altă dată (vezi cartea *Dosar O.Z.N. România*) şi nu i-a păsat nimănui. „Câinii latră, caravana trece”. Le voi pune şi de aici înainte – poate se opreşte caravana aceea şi pe la noi. Nu de alta, dar ca să nu „murim ca proştii”!

Soţii M.R. şi C.R. se întorceau din vacanţa petrecută pe litoral în vara anului 1995. Câteva fragmente din depoziţia lor:

„În duminica dinaintea datei de 15 august 1995 (Sf. Marie Mare) mă întorceam în maşină cu soţia de pe litoral. Aflându-mă pe şosea, în apropierea localităţii Albeşti – prahova, am observat în partea stângă a noastră (înspre sud-vest) pe cerul senin aflat în amurg, un obiect zburător care avea următoarele caracteristici: mărime aparentă de aproximativ 10 – 12 cm; culoare portocaliu aprins, cu o coadă conică de un portocaliu translucid mult mai stins. Am observat împreună fenomenul pe parcursul a circa 20 – 25 km comentând amândoi asupra a ceea ce vedeam. Ne-am oprit la staţia de benzină din comuna Albeşti – paleologu şi am avut prilejul să observăm fenomenul şi din poziţie statică, împreună cu alţi automobilişti aflaţi în acel moment acolo. Aflându-mă în staţia de benzină am observat poziţia statică a obiectului, după care impresia a fost de îndepărtare de observator, pierzându-se treptat în zare. Părerea noastră este că nu putea fi vorba de un

aparat zburător cunoscut (avion, elicopter, planor) sau satelit, meteorit şi nici pe departe o stea căzătoare. În total, observaţia noastră a durat aproximativ 30 de minute. Dispariţia fenomenului, care de fapt ne-a şi frapat, s-a produs prin stingere, pierdere în profunzime. Nu este pentru prima dată când am observat un fenomen ciudat pe cer”.

Din discuţiile avute cu cei doi soţi din Ploieşti, a reieşit că ei au mai observat, într-adevăr, şi anterior fenomene de tip O.Z.N. Prima dată în vara anului 1971 din Ploieşti. A doua oară, în octombrie 1977, de la Motelul „Paralela 45” din Floreşti – prahova. Iar a treia oară, la sfârşitul lui iulie 1991, într-o noapte în jurul orei 1: 00, când se apropiau pe autostradă de oraşul Köln din Germania.

Şi acum, amănunte din cel de-al doilea document de tip „Raport O.Z.N”. pe care l-am primit din partea domnului Grigore Eftimescu:

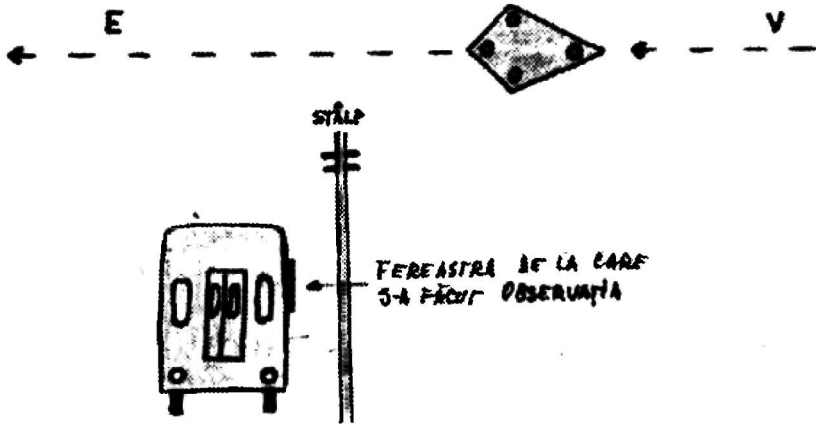

Fig. *34*. Boteni, jud. Dâmboviţa, septembrie/octembrie 1995.

„Numele şi prenumele: Mahruş Laurenţiu Cătălin din Târgovişte, jud. Dâmboviţa. Profesie: mecanic auto, electromecanic. Vârsta: 19 ani. Calitatea vederii: normală.

Data şi durata observaţiei: septembrie sau octombrie 1995; câteva secunde. Locul: în vecinătatea Unităţii Militare Boteni, jud. Dâmboviţa. Poziţia observatorului: mă aflam într-un vagon de tren. Observaţia a fost făcută cu ochiul liber. Condiţii atmosferice: înnorat. Obiectul a apărut pe direcţia vest spre est. Mărimea: de două ori mai lat decât vagonul. Formă şi culoare: era rombic, culori roşii şi verzi în fiecare colţ, care nu s-au schimbat. Obiectul se afla în mişcare. Luminozitate proprie. Deplasare în linie dreaptă cu 100 – 150 km/h, de la vest la est. Nicio urmă de zgomot. A dispărut instantaneu. Numărul observatorilor: 5 sau 6, printre care se afla şi tatăl meu, Mahruş Mircea”. (Fig. 34)

Doamna Daniela Moraru, 33 ani, din Vălenii de Munte, jud. Prahova, declară următoarele:

„În data de 27 decembrie 1995, în jurul orei 18: 10, mă aflam în gara din comuna Izvoarele, jud. Prahova, aşteptând trenul care cobora spre Vălenii de Munte. Mă aflam pe peronul gării şi împreună cu mine erau foarte puţini călători. Fenomenul pe care l-am observat brusc pe cer se manifesta deja în sectorul nord-estic la o altitudine situată undeva între 45°-90°. Manifestări: obiect de formă ovală, mărime aparentă 4 cm, cu luminozitate proprie, staţionar pe cerul senin şi întunecat. Obiectul era întunecat dar prezenta pe suprafaţa lui trei şiruri de lumini care se roteau cu repeziciune. Aceste lumini erau de culoare roşu-aprins şi verde-smarald şi prezentau o mare intensitate luminoasă. Deşi în jurul meu era linişte, nu am perceput niciun zgomot, poate şi datorită faptului că fenomenul se manifesta la mar: distanţă. Am observat acest obiect timp de aproximativ lU minute, după care trenul a sosit în staţie şi am fost nevoită să părăsesc observaţia cu mare părere de rău, cu atât mai mult cu cât acesta a rămas în acelaşi loc. Nu am observat alte manifestări ale obiectului. Este pentru prima dată când

sunt martoră la un fenomen de acest gen. (...)”.

Într-una din zilele de luni (5 sau 12) de la începutul lunii februarie 1996, mai mulţi locuitori ai satului Schiuleşti, comuna Izvoarele, jud. Prahova, au fost martorii unui fenomen cunoscut sub numele de „soare dublu”, foarte asemănător cu cel petrecut în 1917 la Fatima în Portugalia. Printre aceşti locuitori se află: Părintele Serafim de la Mănăstirea Crasna (aflată la 3 km distanţă de Schiuleşti); copiii de clasa a treia Liviu Bucur, Romina-Elena Rizea şi Simona Bercu (atenţionaţi asupra fenomenului, în curtea şcolii, la terminarea orei de religie, de însuşi Părintele Serafim); Neagu Doina, pensionară: Bercu Maria, 54 ani, pensionară (care a dat prima declaraţie scrisă asupra fenomenului observat) şi Elena Bucur, 28 ani, casnică (mama copilului Liviu Bucur). Despre acest eveniment am fost atenţionat de către profesorul de limba română Lucian Micu, iar investigaţia în teren am desfăşurat-o în ziua de vineri, 3 mai 1996. Datorită perioadei de timp destul de mare dintre momentul observaţiei şi cel al investigaţiei, cât şi faptului că *probabil* Părintele Serafim a „explicat” copiilor fenomenul, dându-i o interpretare mistică sau religioasă, cei mai mulţi copii de la şcoala generală din Schiuleşti au manifestat o oarecare reţinere în mărturiile lor. Totuşi, ei au evidenţiat o mare agitaţie a câinilor din zonă în timpul producerii fenomenului.

Redau în continuare fragmente din declaraţia (obţinută prin metoda investigaţiei controlate) ce aparţine martorei Bucur Elena:

„Într-una din zilele de luni ale lunii februarie 1996, am fost alertată de fiul meu Liviu, care a venit de la şcoală să-mi spună că pe cer se afla un fenomen luminos neobişnuit. Prima observaţie am făcut-o de la una din ferestrele casei, după care am ieşit în curte. Pe cer, în direcţia S-E la o înălţime de circa 45° se afla un obiect

strălucitor care părea că se apropie de pământ. Mărimea părea a fi puţin mai mare decât a soarelui şi părea că se măreşte din ce în ce mai mult pe măsură ce se apropia, îşi schimba culorile: galben, portocaliu, roşu, negru şi din nou galben, portocaliu… Am văzut fenomenul în mai multe etape, fie din interiorul casei, fie din curte, începând aproximativ din jurul orei 12, până spre ora 14. Nu am perceput niciun fel de zgomot deosebit şi nici agitaţie a animalelor în zonă. Nu am observat când a dispărut (…) Am înţeles de la fiul meu că întreaga clasă a treia, care avea în ziua aceea oră de religie cu Părintele Serafim, a fost martora aceluiaşi fenomen. Se pare că însuşi Părintele Serafim i-ar fi atenţionat pe copii asupra fenomenului. Nu am fost şi nu sunt interesată de fenomenul O.Z.N., nu am citit cărţi pe această temă, iar în discuţiile cu persoa. nele apropiate din sat am dat interpretări diferite: cometă, navă zburătoare, farfurie zburătoare etc. (…)”.

La rândul ei, martora Bercu Maria declară:

„Aveai impresia – poate şi din pricina schimbării culori lor – că obiectul fierbe. Ne era teamă să nu cadă pe noi. În jurul sferei se vedea un fel de fum de culoare negru-albăstrui. (…)”.

Doamna C.R., 51 ani din Cluj-Napoca, povesteşte:

„În seara zilei de 09.03.1996 orele 20: 00, la 100 km de

Cluj-Napoca, în Munţii Apuseni, în localitatea Poiana Morii, ieşind afară am observat pe cerul foarte înstelat un fenomen luminos de mărimea unei stele mari cu dimensiunea aparentă de 10 – 12 cm. Faţă de locul unde ne aflam, fenomenul se situa în partea vestică, deasupra pădurii, la o înălţime aproximativă de 45° deasupra orizontului. Lumina era strălucitoare, fără aură în jurul ei, de culoare alb-gălbui, bine delimitată pe cerul înstelat. Mai menţionez faptul că în direcţia respectivă nu se afla niciun fel de lumină, ci numai pădurea întunecată. I-am chemat

pe soţul meu şi pe o prietenă care se aflau împreună cu noi să iasă din casă pentru a observa fenomenul. Am căzut de comun acord că nu poate fi vorba de o stea, având dimensiunile prea mari. Am rămas toţi trei afară aproximativ 10 minute, fără ca fenomenul să-şi fi schimbat manifestările şi caracteristicile, apoi am intrat în casă, unde am continuat să observăm fenomenul de la geam. Stând împreună cu prietena mea şi observând fenomenul, am sesizat că obiectul se acoperea din când în când cu un văl de ceaţă, în spatele căruia obiectul putea fi văzut neclar şi estompat. După aproximativ 20 – 30 minute, după ce am intrat în casă, obiectul a dispărut brusc fără vreo deplasare şi fără alt avertisment vizibil. Apreciez că în total observaţia a durat aproximativ 40 de minute. Este pentru prima dată când observ un fenomen de acest gen. După încetarea fenomenului, încă în acea seară, am discutat împreună că are putea fi vorba de un fenomen O.Z.N. De teamă, în noaptea respectivă m-am odihnit foarte rău”.

La 20 aprilie 1996 s-au împlinit exact 7 ani de la dispariţia într-un tragic accident de avion a celui ce a fost Doru Davidovici. În acea zi m-am aflat la Târgovişte unde, la invitaţia domnului Grigore Eftimescu – proprietarul unui post de radio din localitate – am ţinut o conferinţă despre O.Z.N.-un M-am întors la Vălenii de Munte în seara aceleiaşi zile. Mergând de la gară spre casă, am observat deasupra blocurilor din centrul oraşului un fapt care mi-a atras atenţia. Era exact ora 23: 40 şi cerul era acoperit cu un plafon coborât de nori. La mică înălţime deasupra acoperişurilor blocurilor, spre vest faţă de poziţia în care mă aflam şi la o înălţime de circa 30 – 35°, am observat un obiect de culoarea şi mărimea unei portocale, cu lumină constantă şi estompată. La circa zece secunde acesta s-a „stins” lent, fără a executa vreo mişcare sau deplasare. Am rămas ţintuit locului şi la alte câteva secunde (cca. 6 – 8),

obiectul s-a reaprins în acelaşi loc. Am crezut iniţial că ar putea fi vorba de lumina vreunei antene TV de pe acoperişurile blocurilor şi am început să mă deplasez, căutând alte unghiuri de observaţie. În acest timp, obiectul s-a stins şi s-a aprins lent de mai multe ori, la intervale neregulate de timp. În urma deplasărilor executate în lateral sau înainte-înapoi, mi-am dat seama că fenomenul se manifesta mult mai departe decât crezusem iniţial, undeva deasupra dealurilor din partea vestică a oraşului. După circa 15 minute de observaţii, lumina s-a stins definitiv, fără a mai reapărea, nici în acel loc, nici în altă parte. Noaptea era calmă, fără vânt, dar cerul – aşa cum am spus – era acoperit de un strat coborât de nori. Nu am perceput nicio agitaţie a animalelor din zonă.

Ca un fapt divers şi – desigur – cu totul nesemnificativ, trebuie să reamintesc aici că în partea de vest a oraşului Vălenii de Munte din judeţul Prahova se află un important obiectiv al industriei noastre de apărare… Dar despre aceasta am mai scris deja şi în cărţile anterioare.

12

ÎNTÂMPLĂRI TERESTRE

RUFOR – REVISTA SPERANŢELOR

amânaţi;

Motto:

Nu oglinzile ciobite aduc ghinion, ci minţile ciobite, (p.301)

Anii deceniului şapte al acestui secol au însemnat, pentru ştiinţele aşa-zise „de frontieră” din ţara noastră, o oarecare înviorare. Prin anii 1972 – 1975 luau fiinţă, în diverse centre universitare româneşti, o serie întreagă de „cercuri”, „cluburi” sau „asociaţii” axate în principal pe aceste probleme. Oraşe ca Bucureşti, Ploieşti, Sibiu, Iaşi, Braşov, Cluj-Napoca sau Timişoara, îşi asumaseră sarcina foarte dificilă a popularizării ştiinţifice din domeniile

paranormalului, paleoastronauticii, exobiologiei sau ufologiei. Timp de aproape un deceniu, lucrurile au mers relativ bine, s-au ţinut nenumărate conferinţe sau simpozioane cu public, iar tinerii – în special tinerii! – de atunci erau dornici de a asimila cât mai multe noutăţi şi informaţii pe aceste teme.

Se simţea nevoia organizării tuturor acestor activităţi într-un singur punct, într-un singur colectiv de oameni. Astfel a luat fiinţă Grupul RUFOR.

Cer iertare cititorului pentru că împrejurările mă obligă să repet, în prima parte a acestui capitol, informaţii pe care le-am mai publicat deja, atât în alte două cărţi anterioare – *Cazuri O.Z.N.* în *România*. S-*a întâmplat mâine*! şi *Enciclopedia observaţiilor O.Z.N. din România* (*1517 – 1994*) – cât şi într-o serie de articole apărute în presa românească. Se va vedea însă că totul are un rost, mai ales că, în ceea ce priveşte RUFOR-ul, doresc ca lucrurile să fie cât se poate de limpezi.

RUFOR înseamnă Romanian UFO Researchers (Cercetătorii O.Z.N.-işti români) şi a luat fiinţă în oraşul Vălenii de Munte din judeţul Prahova, în ziua de duminică, 17 iulie 1977, „ca o necesitate de informare pentru un grup restrâns de pasionaţi în domeniul ozenologiei”. Am fost atunci de faţă patru persoane: inginerul Valeriu Niculescu din Bucureşti, chimistul Adrian Pătruţ din Cluj-Napoca, Augustin Moraru din Ploieşti şi autorul acestor rânduri, în calitate de gazdă.

(Doi dintre cei patru şi-au risipit pe parcurs entuziasmul efemer. Pentru Valeriu Niculescu a fost doar o „febră” de moment, prezenţa lui atunci şi acolo fiind aproape accidentală. Iar Augustin Moraru, a plecat după 1990 cu familia în Statele Unite, el refuzând categoric să mai comunice cu foştii lui „camarazi de suferinţă” rămaşi în ţară.)

Începând din 1979, am editat şi o revistă care purta

acelaşi nume ca şi al grupului: *RUFOR*. Până în 1986 am reuşit să edităm 27. de numere consecutive din această revistă care a fost – şi a rămas, după câte ştiu – *singura publicaţie de „samizdat”* de la noi, apărută în „epoca de aur” a împuşcatului.

În primul deceniu scurs de la înfiinţare, RUFOR-ul a reuşit să coopteze ca membri colaboratori mai mulţi cercetători din ţară. Printre aceştia, îi reamintesc acum pe Mihai Harry Danciu din Braşov, sau pe Tiberiu A. Topor şi György Mandies din Timişoara.

Pentru a lămuri însă mai bine care au fost scopurile iniţiale ale Grupului şi revistei *RUFOR*, redau mai jos textul integral al statutului de funcţionare sau… actului de înfiinţare:

RUFOR;

— Este o culegere tip buletin ce conţine informaţii actuale şi cercetări ştiinţifice referitoare la fenomenul Obiectelor Zburătoare Neidentificate, denumite internaţional UFO, şi din domeniul exobiologiei;

— Este şi va rămâne o simplă bancă de date, structurată modern, o colecţie de informaţii, documente, idei, fapte, adunate la intervale de 6 luni de pe întreg teritoriul României, referitoare la existenţa O.Z.N.-urilor;

— Reprezintă un instrument de lucru şi o arhivă utilă destinată a fi folosită exclusiv de către investigatorii care l-au creat;

— Nu a fost, nu este şi nu va fi o publicaţie în sensul stipulat de Legea Presei din R.S.R., nefiind destinată difuzării (comerciale ori necomerciale) spre vreun public, oricare ar fi acesta.

RUFOR – reprezintă colectivul de cercetători care alcătuiesc buletinul, legaţi prin pasiunea şi munca absolut dezinteresată asupra unor cercetări interdisciplinare, cantonaţi – strict – între hotarele ştiinţei, ce vor să contribuie la soluţionarea enigmei O.Z.N. în felul acesta se

beneficiază reciproc prin schimbul de informaţii cuprinse în colecţia buletinului.

AVERTISMENT!

— Oricine emite, cu orice ocazie, pe orice cale şi în orice loc afirmaţii contrare celor declarate mai sus, o face pe propria sa răspundere.

Acest… statut de funcţionare sui-generis a fost întotdeauna respectat cu stricteţe, astfel încât niciunul dintre colaboratorii care au publicat în revista *RUFOR* nu s-a abătut vreodată de la litera şi spiritul lui.

Timp de aproape opt ani, lucrurile au mers bine. Numerele de revistă apăreau la timp, aveau un aspect foarte îngrijit, aproape occidentalizat, cu un design atrăgător, deşi era vorba – de fapt – de un lucru manufacturai. Atâta doar că – aşa cum ne propusesem iniţial – numărul exemplarelor pe care le scoteam era foarte redus, ele neajungând nicidecum la publicul larg.

Şi totuşi, revista circula intens în anumite medii, atunci în perioada anilor ’80. Iată un exemplu – ca un fapt anecdotic – în acest sens. În vara anului 1987 mă aflam în Munţii Făgăraş, colindând crestele din preajma lacului Bălea. Pe parcurs – eram pe vârful Paltinul – am intrat în vorbă cu trei turişti care mi-au spus că au citit o xerocopie a ru*FOR-vi\xw*, undeva în Ungaria! Evident, afirmaţia celor trei necunoscuţi, m-a uimit şi m-a bucurat în egală măsură, fiindcă aflam astfel că cineva, undeva, ne citea şi ne acorda un minimum de atenţie.

Pe de altă parte, revista *RUFOR* avea o existenţă destul de ambiguă, ea fiind probabil „oarecum tolerată” de *anumite autorităţi* care ştiau desigur de existenţa ei, dar nu aveau niciun interes să intervină atâta timp cât nu prezentam vreun pericol din punct de vedere politic. „A da, ăştia sunt aiuriţii care visează la farfurii zburătoare şi la alte chestii fantastice” – gândeau, probabil, cei dintr-o anumită secţie a securităţii statului însărcinaţi să ne ţină

sub supraveghere. Chiar în grupul nostru se aflau la un moment dat, câţiva „lucrători” din securitate… Aşa se face probabil că nu am avut niciodată „probleme”, iar noi ne-am putut continua activitatea în umbră şi nestingheriţi.

Nu trebuie omis aici nici faptul că tot „greul” întregii munci de întocmire a ÆUFOÆ-ului a căzut – de-a lungul acestor ani – în principal pe umerii a doi cercetători pasionaţi, Mihai Harry Danciu şi Augustin Moraru, acesta din urmă fiind şi cel care s-a ocupat de partea artistică şi estetică a publicaţiei. Din nefericire, odată cu trecerea timpului, Augustin Moraru şi-a pierdut elanul de început. Revistele au început să-şi rărească apariţiile, pentru ca în 1986 – anul în care a apărut ultimul număr, 27 – să dispară cu totul…

Un an mai târziu, în 1987, am hotărât să ne adunăm din nou, pentru a încerca să ne repunem pe picioare revista noastră. Şi am crezut de cuviinţă că ar fi bine ca întâlnirea aceasta să se desfăşoare tot la Vălenii de Munte, acolo unde luase naştere ideea înfiinţării şi apariţiei ei.

Astfel, în vara anului 1987, la Vălenii de Munte, în zilele de sâmbătă 8 şi duminică 9 august, avea loc întrunirea pe care am denumit-o „10 ani RUFOR”. Ne-am întâlnit atunci opt persoane: lt. col. aviator Doru Davidovici din Bucureşti; dr. chim. Adrian Pătruţ din Cluj-Napoca; Mihai Harry Danciu din Braşov; Augustin Moraru din Ploieşti; scriitorul György Mandies din Timişoara; ing. Justin Virgilius Capră din Bucureşti; ing. Octavian Mişorin din Bucureşti şi Călin N. Turcu, gazdă.

S-au discutat în cele două zile mai multe probleme, cea principală fiind, evident, legată de revistă: organizare, concepere, strategie de muncă, colaborare, aspecte financiare etc. S-a căzut de comun acord până şi asupra unui text, conceput de noi toţi, care urma să însoţească în viitor fiecare număr de revistă. Iată acest text: *RUFOR este o bancă de date referitoare la problematica O.Z.N. şi*

fenomene conexe adunate periodic, destinate exclusiv investigatorilor care contribuie la culegere în vederea îmbogăţirii acestui fond informaţional.

Aşadar, aveam un „plan de acţiune” şi urma să ne punem pe treabă. Dar lucrurile nu s-au mai urnit, lipsa noastră – a tuturor! – de entuziasm şi de fonduri băneşti fiind, probabil, motivele principale ale acestui eşec.

RUFOR-ul a fost un început frumos şi romantic, dar mai ales necesar. În mod cert, publicul avea tot dreptul să fie informat asupra unor fapte şi evenimente ieşite din comun, care se succedau – şi se desfăşoară şi în continuare – cu o uluitoare frecvenţă pe teritoriul românesc.

Iniţiativa aceasta ar fi trebuit reluată cu alte mijloace, revista ar fi trebuit să apară în tiraj de masă… Dar cine s-ar fi putut angaja atunci, în anii ’80, la aşa ceva?

În *Enciclopedia observaţiilor O.Z.N. din România*…”, la pagina 137, afirmam următoarele:

„Iată însă că o ştire de ultimă oră, sosită de pe meleaguri ardelene, pare a fi în măsură să ne ridice, nouă tuturor, moralul. Acelaşi grup de entuziaşti din Târgu-Mureş, care în anii anteriori s-a ocupat de investigarea unui mare număr de evenimente O.Z.N. din zona transilvană, grup condus de neobositul Peter Leb, va reuşi să reediteze, de astă dată pentru publicul larg, revista *RUFOR*. Este foarte posibil ca, până la apariţia acestei cărţi, primele numere ale noului *RUFOR* să fi fost deja epuizate pe piaţă. Dă Doamne!”

Într-adevăr, începând cu luna martie 1994, revista *RUFOR* apărea din nou, de astă dată la Târgu Mureş şi în tiraj de masă. Îi redau în continuare pe „membrii fondatori” ai acestei noi serii:

Redactor şef: Peter Leb. Colectivul redacţional. Bucureşti: ing. Justin Virgilius Capră (şi nu Iustin Capră!), dr. biol. (şi nu dr.!) Marioara Godeanu, scriitor Ion Hobana (şi nu simplu, I.H!), prof. Alexandru Mironov (şi nu simplu,

A.M.!), dr. antropolog (şi nu dr.!) Cantemir Rişcuţia; Braşov: Mihai Harry Danciu (şi nu Mihai Danciu!); Cluj-Napoca (şi nu Cluj!): dr. chim. (şi nu dr. ing!) Adrian Pătruţ; Iaşi: ing. Florin Gheorghiţă; Sfântu-Gheorghe: Ervin Keresztes; Târgu-Mureş: ing. Csaba Bărbath; Timişoara: prof. sau scriitor (şi nu simplu. G. M!) György Mandies; Vălenii de Munte: prof. Călin N. Turcu (şi nu C. T!).

Primele opt numere, publicaţia a avut format de ziar, iar de la numărul nouă încolo, format de revistă. Niciodată nu s-a specificat că ar fi vorba de „seria a II-a a ÆUFOÆ-ului şi nici nu s-a amintit vreodată de prima serie, *de samizdat* apărută între 1979 şi 1986! Deşi am trimis redacţiei un material scris însoţit de fotografii, încă din 1994, acesta nu a apărut niciodată în paginile noii serii!

Undeva pe parcurs a apărut o funcţie nouă şi un numenou: secretar de redacţie – Tibor Reman. Aş putea să întreb – măcar în virtutea faptului că făceam parte din „colectivul redacţional” – cu cine s-a consultat redactorul şef atunci când a făcut această alegere? Tot aşa cum aş putea să întreb – retone, desigur – *cine* l-a ales la început pe Peter Leb în funcţia de redactor şefia *RUFOR*!? Pentru că pe noi, ceilalţi, nu ne-a consultat nimeni! Noi trebuia să fim numai un fel de marionete, nişte „nume” care să atragă cititorii… Trebuia să trimitem materialele pentru publicat şi mai ales să nu ne intereseze ce se întâmplă acolo, în redacţia revistei…

Dacă la început lucrurile păreau a merge bine, pe parcurs au început să şchioapele şi aici. Revista a început să-şi rărească apariţiile, tirajul să scadă, abonaţii din ţară să nu-şi mai primească exemplarele (deşi plătiseră pentru aceasta!), corespondenţii să nu primească răspunsuri la scrisorile lor etc. Neseriozitatea se instala treptat şi iremediabil în redacţia de la Tg. Mureş a revistei *RUFOR*, acesta fiind atributul exclusiv al redactorului ei şef şi al

secretarului de redacţie, Peter Leb şi Tibor Reman.

Mi-a plăcut întotdeauna ca atunci când promit ceva – indiferent ce! – să-mi respect cuvântul. Nu promit nimic, dacă nu am siguranţa acoperirii promisiunii. Nu vând iluzii! Şi afin pretins acelaşi lucru, întotdeauna, de la cei cu care vin în contact. Socot că acela care promite ceva şi nu se ţine de cuvânt nu merită niciun fel de atenţie. Nu este om!

Particularizând, atât Peter Leb, cât şi Tibor Reman – prieteni nedespărţiţi în toate cele, bune şi rele – mi-au făcut în tot cursul anului 1995 o serie de promisiuni pe care niciodată nu şi le-au onorat!

Ajuns la exasperare şi puternic afectat în interesele mele editoriale şi familiale, la sfârşitul aceluiaşi an 1995 am trimis la Tg. Mureş o notă de protest. Dau mai jos textul acesteia:

„Domnule Leb Peter, redactor şef al revistei *RUFOR*. Cu respect îndrăznesc să vă reamintesc faptul că Grupul RUFOR a fost înfiinţat în vara anului 1977 la Vălenii de Munte, jud. Prahova, de către un grup de persoane serioase şi că prima serie a revistei cu acelaşi nume (27 de numere) a apărut între 1979 şi 1986. Dvs. aţi „uitat” să menţionaţi aceste amănunte neglijabile în vreunul din numerele noii serii a revistei *RUFOR* pe care o scoateţi la Tg. Mureş începând din primăvara anului 1994.

Din cauza lipsei totale de respect în relaţiile interumane, a lipsei de seriozitate şi responsabilitate de care aţi dat dovadă personal, socotesc definitiv întreruptă orice fel de legătură între persoana mea şi revista ce o conduceţi. Socotind aceasta ca fiind o relaţie cu totul nedemnă, vă cer scoaterea numelui meu din colectivul redacţional al revistei. Vă interzic, de asemenea, să vă folosiţi pe viitor de numele meu sau să publicaţi vreun articol sub propria-mi semnătură.

Vă cer să-mi expediaţi până la data de 31 decembrie

1995 (data primirii la domiciliu), materialele pe care mi le datoraţi (filme color, cărţi) şi care ar fi trebuit să-mi fie returnate – conform propriei dumneavoastră promisiuni – până la data de 1 decembrie. În caz contrar, îmi rezerv dreptul de a lua măsurile pe care le voi crede de cuviinţă.

De asemenea, în numele dreptăţii şi ai dreptului la replică, vă solicit publicarea prezentei note de protest în primul număr al revistei *RUFOR* ce va apărea, sau într-unul din ziarele ce apar în Tg. Mureş, din care îmi veţi trimite un exemplar pe adresa de acasă. În caz contrar, voi avea grijă să public prezentele rânduri într-un cotidian de mare tiraj din România. Pentru publicarea prezentei, vă acord termenul de 15 ianuarie 1996. Vălenii de Munte, 12 decembrie 1995”.

Bineînţeles că Peter Leb nu s-a simţit nici de astă dată, în niciun fel. Nici nu a catadicsit să-mi returneze lucrurile ce-mi aparţineau şi nici nu s-a înghesuit să publice undeva „nota de protest” ce i-o expediasem. Atâta doar, că în nr. 6 (19) / 1995 (care a apărut prin ianuarie 1996) al ALFOĂ-ului nu mai figuram în „colectivul redacţional” şi nu mi se mai publica vreun articol sub semnătură. A fost singurul „semn” că a primit protestul meu. În rest, ca să-mi expedieze ceva prin poştă, nici vorbă!

Şi atunci, am trimis o nouă scrisoare, pe un ton „dur şi tranşant”, către domnul Pop T. Simion, preşedintele S.C. EDIPRES TIPO SRL din Tg. Mureş, de care aparţinea şi revista *RUFOR*. Momentul a coincis cu acela în care aflam că Leb Peter se apucase să facă – la unele posturi de radio străine – anumite declaraţii care nu aveau nicicum de-a face cu fenomenul O.Z.N!

Prin cele scrise aici, am răspuns totodată şi celor care m-au tot întrebat de ce nu mai public în *RUFOR*, de ce nu-mi mai apare numele în revistă. Acum sper că lucrurile sunt clare: nu doresc să am nicio tangenţă cu farsorii şi

oamenii neserioşi!

În sfârşit, la mijlocul lui februarie am primit de la Pop T. Simion un colet care conţinea cărţi şi un film color KODAK nedevelopat, plus o scrisoare de scuze.

Dar pentru mine, era deja târziu… Nu mai puteam introduce fotografiile aflate pe filmul (ce-mi fusese reţinut la Tg. Mureş încă din septembrie 1995!) în cartea *Dosar OZN România*, care se afla sub tipar. Iar tatăl meu, care se săvârşise din viaţă la 30 ianuarie 1996, nu a mai apucat să vadă ultimele fotografii pe care le făcusem împreună în nordul Moldovei!

Acesta este drumul pe care revista *RUFOR* l-a parcurs în sufletul şi cugetul meu, de la dragoste şi pasiune, la dezamăgiri şi speranţe amânate…

UN „HUMBUG” NECONVINGÄTOR

Motto:

Nu vedem de ce efortul omenesc către cunoaştere n-ar fi uneori străbătut de râs, care e şi el omenesc, (p. 123)

În anul 1984, apare la Editura Junimea din Iaşi, cartea *Humbug*? *O.Z.N. sub reflectorul ştiinţei* semnată de Virgil V. Scurtu. În ultimele două-trei decenii, au văzut lumina tiparului la noi, peste 100 de titluri diferite tratând problematica O.Z.N., fiecare autor abordând subiectul în mod divers, mai mult sau mai puţin obiectiv, cu analize pertinente ce apelează la bogata cazuistică internaţională şi autohtonă. Dar cartea lui V. Scurtu se detaşează net de toate celelalte, fiind SINGURA lucrare care a apărut vreodată în vreo editură de limbă română şi care combate, vehement şi fără echivoc, fenomenul O.Z.N. în ansamblul lui.

În numărul său din aprilie 1987, revista *Ştiinţă şi Tehnica* publică un articol penibil semnat de Cristian Crăciunoiu, care dorea cu orice chip să demonstreze faptul că *toate* fotografiile cu şi despre O.Z.N.-un nu sunt aâtceva decât falsuri.

Ceea ce publica atunci revista amintită, avea să umple – în ceea ce mă privea – până la refuz paharul amărăciunii şi revoltei. Cu atât mai mult, cu cât îşi făcea din nou apariţia acel nefast V. Scurtu, cu aprecieri cu totul jignitoare la adresa unui autor – Doru Davidovici – şi a unei cărţi a acestuia – *Lumi galactice* – carte care a fost şi a rămas peste timp o capodoperă a genului. Fără îndoială, V. Scurtu nu avea cum să conştientizeze faptul că el însuşi n-ar fi fost niciodată în stare să scrie o carte de talia celei publicate de Doru Davidovici.

În acel an 1987, am protestat prin două scrisori pe care i le adresam inginerului Ioan Eremia Albescu, pe atunci redactorul şef al revistei *Ştiinţă şi Tehnică*. Nu am primit niciodată niciun fel de răspuns, aşa cum ar fi fost normal din partea unei publicaţii cu pretenţii de prestanţă şi respectabilitate.

Redau mai jos câteva extrase din prima scrisoare, datată la 8 mai 1987.

„Nu aş fi îndrăznit niciodată să vă scriu, dacă nu aş fi avut prilejul de a vă cunoaşte, cu ani în urmă, la una din sesiunile de comunicări ştiinţifice de la Sibiu. V-am cunoscut atunci ca pe un om corect, integru, iubitor al adevărului şi sper că aţi rămas la fel peste timp; altfel, rândurile acestea ar suna în gol…

Am citit cu multă atenţie (ca întotdeauna de altfel, sunt abonat cu consecvenţă de ani îndelungaţi), numărul din aprilie al revistei ce o conduceţi. Am fost revoltat de cuprinsul celor două articole din ultimele pagini, care se referă la O.Z.N. Dacă «ST» este o publicitate cu adevărat ştiinţifică, cum a fost posibilă apariţia în paginile acesteia a unor aberaţii de genul celor semnate de C. Crăciunoiu şi V. Scurtu? Ce considerente «ştiinţifice» v-au determinat să ajungeţi la negarea totală a unui fenomen a cărui existenţă certă constituie însăşi premisa de la care se pleacă în cercetarea lui? în niciuna din ţările lumii fenomenul O.Z.N.

nu mai este «hulit» cu atâta vehemenţă ca în ţara noastră. În timp ce alături, de pildă, sovieticii alcătuiesc – pentru cercetarea acestui fenomen – un organism guvernamental militar, condus de unul dintre cei mai cunoscuţi astronauţi ai lor, noi ne batem joc de evidenţe, publicând cărţi şi articole care contravin cel puţin unui bun-simţ elementar…

Sunt efectiv revoltat de felul cum «ST», una din revistele noastre de prestigiu, înţelege să se ocupe de «pseudoştiinţă» – cum singură o denumeşte – în loc să găsească cât mai multe căi de cercetare obiectivă, imparţială, cu adevărat *ştiinţifică*. Nu ar trebui să uităm niciodată că ignoranţa nu a fost, nu este şi nici nu va fi vreodată un argument. Nu ar trebui, de asemenea, să uităm un adevăr incontestabil: cuvântul tipărit va dăinui peste ani, iar cei ce ne vor urma ne vor judeca cu o asprime şi un dispreţ cel puţin egale acelora pe care le avem noi, cei de astăzi, pentru Inchiziţia Evului Mediu.

Semnatarul primului articol, C. Crăciunoiu, este un ignorant în domeniul pe care-l abordează. O dovedesc rândurile sale tendenţioase şi lipsite de conţinut serios. Dacă ar fi avut o documentare, măcar sumară în acest domeniu, nu şi-ar fi publicat fantasmagoriile, ferindu-se astfel să cadă în plasa pe care singur o întinde: aceea a «naivilor secolului XX». În loc să înveţe foarte multe lucruri care-i sunt lacunare, C. Crăciunoiu îi învaţă pe cititorii neavizaţi, savanta artă a trucajului fotografic. Fără îndoială, domnia sa, care ni se arată a fi un veritabil maestru în domeniu, face o demonstraţie de virtuozitate, demonstrându-şi calităţile de falsificator. Ceea ce este mai trist, teribil de trist (sper însă că nu şi semnificativ), este faptul că tocmai «ST» s-a găsit să-i publice aberaţiile.

Pe V. Scurtu l-am cunoscut şi eu (…), ştiu de ce este în stare. El se erijează în critic frecvent al locotenent-colonelului de aviaţie Doru Davidovici, tăcând aprecieri tendenţioase asupra celei de-a noua cărţi (din zece!) a

acestuia. Cu ce drept – mă întreb şi vă întreb – îşi permite V. Scurtu să facă aprecieri, *de orice fel*, asupra unuia din best-sellerurile anului 1986? Iar «ST», revista pe care o conduceţi, s-a găsit, de asemenea, tocmai ea, să-l publice!

Mă abţin în a spune mai mult...

Vă trimit articolul Un *„Humbug" neconvingător* (ca replică pentru cele două articole) şi vă solicit publicarea lui în paginile revistei *Ştiinţa şi Tehnica*. Vă solicit aceasta în numele eticii şi echităţii, al probităţii ştiinţifice, al corectitudinii şi al adevărului. Vă rog, ca în cazul când veţi publica textul, să nu efectuaţi schimbări de fond sau de formă în conţinutul lui, fără a mă fi consultat în prealabil. Aşa cum, de altfel, este normal şi cinstit. Vă mulţumesc

Un *„Humbug" neconvingător*.

Încurajat de faptul că „ST" a început seria unor articole referitoare la fenomenul O.Z.N., cât şi de faptul că în nr. 4/1987, la pag. 45, se menţionează că revista aşteaptă „şi alte opinii în legătură cu subiectul propus", încurajat şi de convingerea că revista trebuie să-şi păstreze prestigiul căpătat, prin menţinerea aceleiaşi ţinute ştiinţifice de care a dat dovadă întotdeauna, mă încumet a vă trimite spre publicare rândurile ce urmează.

Ne-am obişnuit de-a lungul ultimelor decenii să beneficiem de o carte ştiinţifică românească de înaltă calitate, datorită fie contribuţiilor originale de valoare, fie unei informări moderne în toate domeniile gândirii şi creaţiei umane. Iar dacă lucrurile „de vârf1 ale cercetării româneşti au fost apreciate la nivel internaţional prin realizările ştiinţifice ale unor savanţi ce şi-au câştigat un renume mondial, cartea de popularizare a cunoaşterii şi-a câştigat la rândul ei o bine meritată apreciere pe plan intern, prin varietatea şi în special actualitatea conţinutului.

Dintre volumele ce se vor „de popularizare" mai recent editate, unul care promitea un anume interes prin

titlul abordat cât şi prin menţiunea din prefaţă a autorului, că ar fi fizician şi astronom amator, pare că a înşelat însă aşteptările. Cine a avut răbdarea să parcurgă întregul text, a putut să constate cum pretenţiosul subtitlu „sub reflectorul ştiinţei” s-a diluat şi a fost denaturat pe parcursul capitolelor, într-o manieră regretabilă.

Cartea respectivă, având titlul *Humbug*? *O.Z.N. sub reflectorul ştiinţei* şi autor pe V. Scurtu, a fost editată la „Junimea” (Iaşi), subtitlul menţionat fiind folosit probabil în scopuri comerciale. La o primă evaluare a conţinutului, se remarcă faptul că circa 3/4 din text nu are legătură cu titlul, această parte fiind constituită dintr-un amalgam de elemente adunate din cărţi de şcoală sau de informare teoretică, care, deşi plictisesc, au fost însăilate cap la cap spre a crea iluzia unei anumite erudiţii.

Pentru cititorul informat, după chiar lectura primelor pagini se desprind două aspecte inevitabile: pe de o parte, majoritatea informaţiei este veche şi adeseori depăşită (prin prelucrări din cărţi editate în urmă cu 20 – 30 de ani şi chiar mai vechi), iar pe de altă parte, lipsa de competenţă a autorului în diverse domenii conduce la gale care nu pot îi lesne trecute cu vederea. Astfel, faptul că după secole de optică teoretică se mai prezintă legile reflexiei şi ale refracţiei luminii ca o noutate informaţională, aceasta este desigur un semnal redat încă la începutul cărţii, foarte semnificativ asupra nivelului îndoielnic al întregului text. Spre a ilustra însă cele afirmate mai sus, dau în continuare câteva mostre de „vechituri” ce vor să îmbrace în mod pretenţios haina erudiţiei:

— Doi biochimişti renumiţi în întreaga lume, dr. F.H.C. Crick (laureat al Premiului Nobel pentru descoperirea structurii ADN ca purtător al codului genetic) şi dr. L.F. Orgel, au lansat *în deceniul trecut* o teorie ştiinţifică privind originea codului genetic. V. Scurtu îi

combate pe cei doi savanţi cu un citat din anul… 1919, care aparţine, nici mai mult nici mai puţin, lui K.E. Ţiolkovski, părintele astronauticii (p. 103 – 104), şi în treacăt să menţionăm aici lipsa de modestie a autorului, care-l defineşte – desigur, de la înălţimea competenţei sale – pe apreciatul om de ştiinţă şi profesor universitar sovietic M. Agrest „un compatriot mai puţin competent al lui Ţiolkovski” (p. 104)!

— O altă „combatere”, purtând acelaşi iz mucegăit al vechiului, a fost însăilată la p. 99, unde se discută pe larg despre „bătălia” pierdută de anumite concepţii privind originea vieţii, odată cu lansarea teoriei evoluţiei chimice în anii… 1924 (A.I. Opărin) şi 1929 (J.B.S. Haldane). Fără îndoială, după autor, nu s-a mai întâmplat nimic, nicio descoperire, în următorii 60 de ani; totul a rămas la nivelul deceniului trei al acestui secol!

În aceeaşi ordine de idei, este frapantă şi semnificativă insistenţa pe care V. Scurtu o depune în recomandarea lecturii cărţii lui A. Opărin şi V. Fesenkov, editată în anul… 1961, ca pe o noutate internaţională.

Dar lipsa de informare modernă a autorului cărţii *Humbug* nu se evidenţiază numai în domenii diferite de calificare profesională – pe care a ţinut să o evidenţieze în prefaţă – ci şi în domeniul chiar al fenomenelor fizice, al cărui specialist se pretinde a fi – după spusele domniei sale – V. Scurtu.

De pildă, la p. 89, aflăm cu surpriză că „*fulgerul globular* poate căpăta forme diferite, nu neapărat sferice, având dimensiuni de la câţiva centimetri la câteva zeci de metri”. Afirmaţia aceasta este absolut gratuită, neştiinţifică şi ridicol de inexactă! în continuare, se exprimă o generalizare la fel de necompetentă: „Fulgerele globulare (toate?!?) se sting prin explozie”. Să ne închipuim numai ce explozii devastatoare ar trebui să se producă în timpul furtunilor dacă aceste două aberaţii de

mai sus ar deveni, prin absurd, realităţi! Chiar dacă micile „mingi de foc” ale fulgerelor globulare se disipează uneori, în aer, prin procese care sugerează mici explozii, fenomenul nu poate fi generalizat în niciun caz! Lipsa de documentare privind acest fenomen fizic (evidenţiată şi prin lipsa titularilor de specialitate în bibliografia capitolului), este şi mai pregnantă atunci când se prezintă în continuare vechea ipoteză a „fulgerului globular perlat”. Ipoteza existenţei acestui fenomen a fost sugerată în deceniile trecute datorită anumitor documente fotografice mai ciudate; fenomenul nu a putut beneficia însă de o explicaţie teoretică, fiindcă, de fapt, el nu există... O reconsiderare actualizată a acestui gen de documente fotografice a fost deja făcută anterior de ing. Florin Gheorghiţă din Iaşi (vezi: *Ştiinţă şi Tehnica* nr. 6/1978; *Ştiinţă şi contemporaneitate*, 1981, p. 419 – 441; *Cronica* nr. 31 şi 32/1982). Simpla parcurgere a acestor texte l-ar fi scutit pe autorul cărţii *Humbug* de a oferi cititorilor săi o altă „vechitură”.

Insuficienta documentare ştiinţifică a acestei cărţi, acoperită psihologic prin repetate aluzii la nişte „fanatici” imaginari (se pare că autorul îi „consideră” a fi fanatici pe acei care „îşi permit” să studieze fenomene noi, care ar putea fi utile progresului), o regăsim şi în capitolul 3, care are rolul de a justifica „acţiunea de reflector” promisă prin subtitlul cărţii. În acest mod, „pivotul” întregului subcapitol 3.5 face ca „reflectorul ştiinţei” să se îndrepte asupra autorului acestei cărţi, evidenţiind o „concluzie perfect valabilă” pentru întregul conţinut tipărit. Dar iată despre ce este vorba:

Preluând dintr-o carte editată în anul 1975 (a francezului J.P. Adam, alt autor ce combate asaltul ideilor noi) cazul cultivatorului Emile Frandin ca un exemplu de mistificare, V. Scurtu „nu vrea” să ţină cont nicidecum de faptul că, în urma expertizelor din anul 1974, E. Frandin a

câştigat procesul împotriva detractorilor săi; analizele efectuate cu aparatură ultramodernă de către experţi ştiinţifici (amintite totuşi în *Humbug*, p. 163), pur şi simplu nu sunt luate în seamă! Cine este în acest caz mistificatorul? Dacă volumul lui Al. Mironov – citat la p. 163 – nu este suficient, autorul putea să afle măcar din *Paris Match* nr. 1287/1974 despre „lovitura de teatru” survenită în favoarea lui E. Frandin.

Dar, ca o adevărată coincidenţă (întâmplătoare oare?), V. Scurtu îşi are şi el „eroul Emil” pe care la fel îl tratează ca fiind mistificator şi care, de asemenea, a beneficiat de expertize ştiinţifice menite a-l pune la adăpostul defăimător. La noi în ţară, „eroul”, Emil Barnea este citat în „cazul de la Cluj” (p. 224). În „analiza” respectivă, autorul cărţii *Humbug* n-a făcut însă nici măcar efortul minim de a parcurge presa centrală a vremii şi folosind numai nişte reproduceri fotografice foarte slab calitativ tipărite, precum şi scurtele relatări din două cărţi ce tratau probleme de ansamblu mult mai ample, lansează ipoteza că E. Barnea a trucat fotografiile obţinute asupra straniului obiect ce coborâse deasupra pădurii Baciu (în ziua de 18 august 1968). Dar cercetarea ştiinţifică promisă, care ar trebui să justifice o astfel de ipoteză, cât şi titlul capitolului 4, este înlocuită prin arbitrar şi insinuări (aspecte regăsite de fapt în întregul capitol 4). Să cântărim însă sumar elementele expuse:

— „Filmul a fost developat mult mai târziu” (p. 224) – fiind vorba, de fapt, de numai zece zile, insinuarea este evidentă.

— „Fotografiile realizate sunt de slabă calitate” (p. 224) – o altă insinuare, provenită şi din lipsa analizării documentului fotografic. În realitate, fotografiile sunt de foarte bună calitate, orice analiză competentă putând să remarce acest fapt chiar din reproducerile publicate în presa noastră centrală din 18 septembrie 1968 şi revista

Flacăra din 21 septembrie 1968. Dar un adevărat cercetător ştiinţific trebuia să analizeze clişeele, sau măcar copii originale ale documentului fotografic şi nu numai nişte reproduceri tipărite în condiţii mai mult sau mai puţin derizorii.

— „Se omite adresa lui E. Barnea” (p. 225) – din nou insinuare şi lipsă de informaţie, deoarece adresa acestuia a fost publicată la vremea respectivă în presa centrală de la noi.

— „Analiza se bazează exclusiv… pe două cărţi” (p. 225) recunoaşte V. Scurtu. Dar o cercetare ştiinţifică (promisă prin subiectul şi mai ales prin subtitlul cărţii) se face oare consultând numai două cărţi (în una dintre acestea cazul fiind prezentat numai în 9 rânduri), pe când evenimentul a fost prezentat în cel puţin cinci volume şi zece reviste, fără a mai menţiona şi cotidienele?

Iată însă şi un ciudat exemplu de „analiză tehnică”, care evidenţiază lipsa de familiarizare cu reproducerile fotografice, sau în caz contrar, reaua-voinţă şi lipsa de obiectivitate:

— „Pe fotografii se vede bine liziera, dar nu se vede umbra aruncată de aceasta” (deci a copacilor). Doar o simplă analiză a direcţiei razelor solare ar fi putut înlătura această afirmaţie arbitrară… (p. 225).

— „Liziera… putea fi mult mai apropiată, *să zicem* la numai 6 – 7 metri, iar înălţimea corespunzătoare de numai 2 – 3 metri…” (p. 225). Curios „reflector ştiinţific” care se bazează pe arbitrarele „să zicem”, „credem”, în locul deplasării atât de necesare în teren, unde să se măsoare elementele naturale, apoi să se analizeze reproduceri fotografice corespunzătoare prin consultarea de experţi, aşa cum de altfel s-a procedat în acest „caz de la Cluj” de către persoane care înţeleg să respecte spiritul ştiinţific al cercetării.

O dovadă în plus asupra lipsei de familiarizare a

autorului cu acest gen de documentar fotografic pe care se încrâncenează într-atât să-l combată (evidenţiată din nou prin lipsa unor titluri corespunzătoare în bibliografie), este şi modul în care V. Scurtu „nu înţelege” problema luminozităţii cât şi a umbrelor (totale şi parţiale) generate pe suprafaţa obiectului, precum şi proporţiile matematice care există desigur între dimensiunile obiectului zburător şi cele ale arborilor, ale vegetaţiei din poiană şi respectiv de la aparatul de fotografiat şi până la toate acestea. Cu numai puţină geometrie aplicată în spaţiu, s-ar fi eliminat arbitrarul, încă înainte de scrierea cărţii. De fapt, expertizări ale filmului, efectuate atât la Cluj cât şi la Bucureşti şi chiar pe machetă, precum şi expertize externe (la cunoscutul laborator belgian LAET şi apoi în Franţa), au constatat lipsa trucajului, ferindu-l de „ipoteza” denigratoare propusă cu o totală lipsă de responsabilitate în cadrul cărţii *Humbug*.

De altfel, în acest capitol 4, care ar fi trebuit să constituie „partea originală” a textului, cititorul se întâlneşte cu multe exemple de arbitrar, de lipsă a analizei ştiinţifice, chiar de insinuări, deşi titlul promitea „reflectorul ştiinţei”. Astfel, se constată lipsa unei analize ştiinţifice, înlocuită cu nonşalanţă prin arbitrarul „credem”: „relativ la observaţia grupului de ingineri de la „Nicolina”, *credem* că au fost induşi în eroare de Venus” (p. 209); „*credem* că raţionamentul de mai sus se aplică şi în acest caz” (p. 210); „dar *credem* că nu această tehnică era folosită...” (p. 213); „*credem* că în relatare s-a strecurat o eroare...” (p. 215) etc., etc.

Încercând a trece peste inadecvarea stilistică (nicidecum singura!) prin care „un fapt pozitiv... vine o dată în plus să înmormânteze ipoteza...” (p. 214). (Aţi asistat la înmormântarea respectivă, dom’le Scurtu?), voi reda în continuare una din „perlele” capitolului: „Într-o seară.am observat un astfel de «satelit»... a dat impresia

că se opreşte, după care a pornit înapoi… după care a dispărut… mi-am zis că a fost totuşi lumina de poziţie a unui avion… care, din diverse motive, s-a întors din drum. Era o explicaţie naturală, firească, şi acum *credem* că e singura corectă, şi că se poate aplica şi cazului de la Cluj-Napoca” (p. 205 – 206). Din noianul de concluzii ce se pot trage din numai aceste câteva cuvinte, se remarcă, în primul rând, necunoaşterea de către autor a unei legi elementare în zborurile aeriene: datorită inerţiei, un avion este silit să efectueze o curbă având diametrul de 4 – 8 km atunci când „se întoarce din drum”! Apoi, orice avion în zbor nocturn nu are numai o singură „lumină de poziţie”, ci ceva mai multe. În fine, se constată din nou lipsa unei analize ştiinţifice, înlocuită cu mult prea mare uşurinţă cu arbitrarul „*credem*”… Această metodă regretabilă reaminteşte de vechiul dicton mistic ce recomanda „crede şi nu cerceta”, prin care au fost induse în eroare multe generaţii de oameni naivi şi neinformaţi. Repetată lipsă a analizării în spirit ştiinţific a documentului existent reorientează treptat „reflectorul” spre un sens contrar.

Aceste câteva spicuiri, care sub aspectul lipsurilor calitative pot fi încă mult extinse, din păcate, conduc la constatarea unei editări deficitare sub aspectul calităţii informaţiei oferite cititorilor, care, sub adăpostul călduţ al nobilului cuvânt „ştiinţă”, se pare că a urmărit cu totul alte scopuri. Se desprinde astfel faptul că nimeni nu ar fi putut să caracterizeze atât de bine întregul text al cărţii, aşa cum însuşi autorul a reuşit să o facă prin titlul englezesc ales: *Humbug*, ceea ce, după cum se afirmă în „Introducere”, „înseamnă:

Înşelăciune, escrocherie, fraudă, fleac, bagatelă, farsor” (p. 13).

Am avut prilejul să-l cunosc pe V. Scurtu, la câteva din simpozioanele ştiinţifice ce se ţineau în perioada anilor ’70 şi ’80 în diverse oraşe din ţară. L-am văzut

„exprimându-se” în public, ca spectator din sală, atât la Ploieşti, cât şi la Iaşi. A fost o experienţă tristă, care mi-a lăsat impresia şi amintirea unui individ cu totul penibil.

Şi totuşi, mai târziu, făcând o scurtă apreciere asupra acelui *Humbug*... al lui V. Scurtu, scriam următoarele într-una din cărţile mele anterioare:

„M-a surprins numărul extrem de mare al aberaţiilor şi inexactităţilor care abundau în paginile acestei... lucrări. Şi

— Curios – primul meu gând de indignare şi dezaprobare nu s-a îndreptat spre autor – care era şi el supus greşelii ca oricare dintre noi şi care ar fi putut scrie, la urma urmei, ceea ce dorea – ci către editura care se apucase să-l publice...”. (*Cazuri O.Z.N. în România*. S-*a întâmplat mâine*! p. 307).

Într-una din scrisorile pe care le primeam în mai 1987 de la un prieten ieşean, acesta specifica printre altele:

„Acest Scurtu, care este «un otrăvitor» datorită caracterului şi bolii pe care o are, este din Iaşi; a fost lansat la Bucureşti de astronoma Cristescu, care întreţine relaţii cu *Ştiinţă şi Tehnică*. Aici în Iaşi, acest Scurtu s-a făcut de râs prin veninul şi impostura la care se pretează”.

Şi acum, fragmente din cea de-a doua scrisoare, pe care

— Aşa cum aminteam la începutul acestui capitol – o adresam lui Ioan Eremia Albescu, redactorul şef al revistei *Ştiinţă şi Tehnică*. Scrisoarea este datată la 25 august 1987.

„Am urmărit cu interes polemica pe care ST a iscat-o în problema O.Z.N.-urilor în general, a cărţii lui Doru Davidovici, în special. Am înţeles că lucrurile stau cam aşa: în numărul său din luna aprilie, revista are neinspiraţia de a publica cele două articole care au discreditat-o substanţial în ochii cititorilor săi. Speriaţi oarecum de

numărul mare al protestelor – materializate prin telefoanele şi scrisorile primite la redacţie – redactorii revistei au hotărât «s-o dreagă», publicând în numărul din luna iulie, acel «Pro şi contra», care avea drept ţel îndreptarea atenţiei către un „ţap ispăşitor”. Acesta avea să fie acelaşi biet V. Scurtu care, vezi, Doamne, era singurul vinovat pentru cele întâmplate. Astfel, au fost alese din noianul scrisorilor primite, fragmentele care îl acuză, mai mult sau mai puţin direct, pe V. Scurtu. Cu alte cuvinte: revista nu are nicio vină, ea este imparţială şi corectă, iată cine-i vinovatul! Atenţia generală asupra a ceea ce se voia a fi o1 dezbatere pe tema O.Z.N. este abătută spre o polemică gazetărească ieftină, nedemnă de paginile unei reviste care se respectă şi *trebuie* să se respecte. Apoi, în ultimul său număr, ST încearcă «s-o cotească» iar, să-şi restabilească prestigiul ştirbit, cu *un fragment* din interviul luat lui A. Strugaţki. Dacă, măcar de astă dată, revista ar fi avut intenţii clare, şi-ar fi găsit desigur spaţiul necesar publicării *întregului* interviu amintit. Sau, ar fi făcut un rezumat *corect* şi *imparţial* al acestui interviu, care nu este chiar atât de negativist cum apare în «extrasul» dvs. Invitaţi cititorul «să mediteze un moment» asupra rândurilor publicate… Asupra *ce* să mediteze? Asupra unui extras neconcludent, dovedind parţialitate şi – în bună măsură – ignoranţa privind subiectul tratat? De ce încercaţi să abateţi atenţia cititorilor numai spre aspectul psihologic sau psihosocial al problemei? Aspect care nu este în niciun caz singurul legat de fenomenul O.Z.N! De altfel, pe aceeaşi linie derutantă şi insinuantă merge şi *Almanah Anticipaţia 1988*, p. 33 – 36, cu articolul «Yeti şi extratereştrii» semnat de S. Chelcea. Nu ştiu de ce, dar citindu-vă aceste articole, am avut senzaţia că suferiţi cu toţii, domnilor, de ştiinţificoză. Procedând în acest fel, puteţi avea certitudinea că nu veţi fi niciodată în «graţiile» masei largi ale cititorilor din ţară.

Aţi avut, de altfel, prilejul să vă convingeţi singuri de aceasta…

Revenind la fenomenul O.Z.N., cum rămâne cu opiniile numeroşilor – din ce în ce mai numeroşi – savanţi şi oameni de ştiinţă din întreaga lume? Ce facem cu milioanele de martori oculari ai acestui fenomen omniprezent şi atât de controversat, care continuă să se manifeste cu încăpăţânare, în ciuda tuturor eforturilor dvs. de a-l denigra? Fotografiile făcute, urmele *palpabile* (cu cele cinci simţuri de care dispune deocamdată Homo Sapiens) ale aterizărilor de pe toate continentele lumii, interogările sub hipnoză regresivă (recunoscută astăzi pretutindeni ca o *metodă ştiinţifică* de cercetare) făcute unor persoane care au trecut prin experienţe neobişnuite, ce depăşesc puterea lor (şi a noastră!) de înţelegere – toate acestea sunt numai falsuri şi trucaje, aspecte ale unor «psihoze colective» sau a altor gogoriţe ce se invocă de regulă pentru «explicarea» unui fenomen necunoscut? Chiar nu ne mai rămâne altceva mai bun de făcut decât să aruncăm pe foc întreaga literatură scrisă în câteva decenii pe marginea acestui subiect? Dacă numai 5% din toate acestea ar trebui cercetate cu seriozitate, procentul merită să ne aplecăm asupra fenomenului spre a-i afla cauzele. «Politica struţului» nu are ce căuta în ştiinţă! Fără îndoială, nu trebuie omis nici aspectul psihosocial al problemei. Dar a-l trata în exclusivitate pe acesta este o mare eroare. O greşeală în care «ST» nu trebuie să se complacă în niciun caz!

Şi dacă tot aţi publicat fragmente din părerile unui scriitor sovietic, de ce nu faceţi acelaşi lucru cu un om de litere român? Avem în ţară câţiva scriitori care au publicat *cărţi bune* despre O.Z.N.-un (Ion tiobana, Florin Gheorghiţă, György Mandies, Mihai Emil Şerban, Doru Davidovici). Luaţi-le lor interviuri, pentru că îi avem aici, la îndemână, şi putem afla *direct* ceea ce cred ei despre acest

subiect. Şi – mai ales-încercaţi publicarea acestor interviuri, fără a vă eschiva de la expunerea tuturor faţetelor adevărului, oricât de jenante ar părea pentru maniera în care v-aţi hotărât să trataţi dvs. problema în prezent.

Ar mai fi ceva: Protestele pe care le-aţi primit au fost pentru *ambele* articole publicate în aprilie. De ce nu s-a mai scris nimic despre metodele de falsificare a fotografiilor cu sau despre O.Z.N.-un? începutul era promiţător! Ar fi desigur foarte instructiv pentru cititor să afle mai multe amănunte în acest sens. O dată ce aţi pornit pe calea aceasta, ar fi păcat să renunţaţi atât de lesne. Fără îndoială că revista îşi poate găsi oricând spaţiul necesar pentru publicarea în special a elucubraţiilor fotoreporterului său. Ori aceasta este cumva persoană «tabu»?!?

(…) Am vrut numai să vă previn: linia pe care mergeţi acum – a unei polemici gazetăreşti, ce şi-ar găsi locul mai degrabă în *săptămâna* său *Flacăra* de pildă, foiţe «de scandal» ce publică adeseori astfel de controverse de slabă factură şi de prost-gust-nu este aceea pe care trebuie să o parcurgă una dintre cele mai bune reviste ştiinţifice din ţara noastră!”

După cum am mai spus, demersurile mele făcute la conducerea revistei *Ştiinţă şi Tehnică* au răsunat în gol…

Au mai trecut vreo doi ani, timp în care mi-am păstrat totuşi abonamentul la această publicaţie. Numai că, în prima decadă a lunii ianuarie 1990, s-a petrecut ceva interesant. Atunci când evenimentele din decembrie ’89 erau încă prea proaspete în conştiinţa noastră şi când mascarada ce a urmat era în plină desfăşurare, am primit pe adresa de acasă abonamentul la *Ştiinţă şi Tehni*că cu numărul său din luna anterioară. Evident, revista fusese redactată înainte de 22 decembrie şi mâi bine de jumătate din conţinutul ei era plină de elogii aduse împuşcatului.

Articolul de fond era semnat, ca de obicei, de redactorul ei şef. A fost, pentru mine, ca o palmă! Senzaţia pe care am avut-o atunci a fost de dezgust profund şi imediat mi-am întrerupt abonamentul la această publicaţie, abonament pe care mi-l păstrasem timp de aproape trei decenii…

În anii ce au urmat am mai cumpărat din când în când câte un număr al revistei în ideea că ceva se va fi schimbat totuşi şi acolo. De fiecare dată, speranţele mele s-au spulberat rapid. Au rămas aceiaşi oameni în redacţie, iar conţinutul şi chiar aspectul general al revistei nu s-au schimbat prea mult… Aceeaşi Marie, sub aceeaşi pălărie!

Succes deplin în continuare, domnule inginer Ioan Eremia Albescu, în activitatea editorială pe care o desfăşuraţi!

După ce am încheiat acest capitol, m-am speriat eu însumi de tonul destul de dur pe care l-am folosit. L-am citit şi l-am recitit de mai multe ori şi m-am aflat în cumpănă: să rămână, sau să-l scot din conţinutul cărţii? Apoi, am trimis capitolul – alături de alte câteva – la o serie de prieteni din ţară pentru ca aceştia să-şi spună părerea. Şi răspunsurile au sosit prompt, sincere şi deschise.

Linii au fost de părere că acest capitol de carte trebuie să apară neschimbat şi fără modificări de fond sau formă. Alţii au opinat pentru o „cosmetizare” a textului, pentru o „îndulcire” a lui. În fine, foarte puţini au fost de părere că trebuie scos cu totul şi că întreaga poveste cu V.V. Scurtu, C. Crăciunoiu şi *Ştiinţă şi Tehnică* nu merită nici măcar atenţia de a fi tratată cu oarecare dispreţ ori indiferenţă.

Şi cu toate acestea, capitolul a fost introdus în carte, fără niciun fel de „cosmetizare”. Spun aceasta, chiar cu riscul de a fi aspru criticat mai târziu. Atacurile asupra cărţii nu vor întârzia să apară şi poate chiar atacurile la persoană. La urma-urmei, nimeni nu este perfect, toţi greşim în viaţă, într-un fel sau altul.

Îmi asum acest risc. Totodată, îmi păstrez neştirbită părerea că incompetenţii, diletanţii, nepricepuţii ori farsorii de orice fel, nu au ce căuta în viaţa noastră de zi cu zi. Nu spun că ei nu există, îi întâlnim la tot pasul. Spun numai că *n-ar trebui* să existe! Nu vor face altceva decât să ne frâneze evoluţia – a noastră, a tuturor – spre mai bine şi mai frumos. Ne vor ţine pe loc, cu şanse sporite ca „generaţiile de sacrificiu” să se perpetueze *la* nesfârşit!

Îmi cer deci iertare cititorului, pentru tonul dur al acestui capitol, sau al altora ce se mai află în cartea aceasta…

FLAGRANT *DELICT*

Motto:

Nicio revelaţie particulară nu este posibilă dacă existenţa nu este ea însăşi în întregime un instrument de revelaţie. P. 319)

Cu câţiva ani în urmă, o revistă ce se străduia din răsputeri să pară o publicaţie serioasă – în fapt, se mai străduieşte şi astăzi, deşi vremurile par a se fi schimbat oarecum – producea un articolaş, care avea să creeze însă în timp un remarcabil precedent. Într-adevăr, în numărul său din aprilie 1987, *Ştiinţă şi Tehnică* publica „Fotografii O.Z.N. originale”, în care un ilustru necunoscut, păşind în mersul vremii, oferea cititorului ocazional spectacolul trist al unei crase ignoranţe, chinuindu-se să dovedească musai că oricine, oricând şi oricum, poate falsifica fotografiile cu şi despre O.Z.N.-un.

(„Ilustrul necunoscut” de atunci, a devenit între timp redactor pe la unele din emisiunile ştiinţifice ale Televiziunii Române. Astfel, el nu a scăpat prilejul, prin 1995, să-şi explice gestul pe care-l făcuse „cu câţiva ani în urmă”, motivând că ar fi fost vorba de o glumă sau o păcăleală de „1 Aprilie”. Numai că, *verba volant*… Mai trist este însă că a reuşit nu numai să se păcălească pe sine, ci o pleiadă întreagă de aşa-zişi „specialişti” de prin diverse

redacţii sau edituri. Evident, aceştia nu puteau pierde prilejul ce li se oferea, de a apuca ciolanul şi de a cânta pe aceeaşi strună a ignoranţei crase. Şi astfel se face că anii 1987 – 1989 abundă în tot felul de articole şi articolaşe – publicate desigur numai în presa românească – în care semnatarii lor combăteau fenomenul O.Z.N. cu asiduitate şi vehemenţă.)

De fapt, acesta este adevărul: fotografiile referitoare la O.Z.N.-un – ca de altfel orice fel de fotografii – pot fi cu uşurinţă falsificate. Este chiar unul din motivele justificate pentru care oamenii de ştiinţă refuză cel mai adesea să se pronunţe în legătură cu această chestiune. Numai că, articolaşul pomenit era realmente tendenţios şi oferea probabilitatea şi posibilitatea falsului ca pe un fapt sigur, obişnuit şi definitoriu, în contextul întregii problematici a fenomenului O.Z.N.

În aceleaşi chinuri ale facerii, o altă revistă, de astă dată „de scandal” – una din acelea apărute ca ciupercile după ploaie în urma evenimentelor din decembrie 1989, cu monştri hidoşi, crime pasionale şi femei goale pe coperţi – intitulată *DELICT*, publica în nr. 9 din septembrie 1993 (8 pagini, 100 lei – ehe! ce vremuri!), un articol cu un titlu mai mult decât incitant: *„Fotografii inedite atestă că fiinţe extraterestre vizitează România”*. Nici mai mult, nici mai puţin! Ei bine, tocmai la aceste *„fotografii inedite”* mă voi referi în continuare.

Semnatarul articolului, redactorul Dan Gărdescu, îi ia un foarte inspirat interviu inginerului Claudiu Ionescu, 54 de ani, din Bucureşti. Acesta din urmă ne este recomandat ca un *„pasionat al acestor fenomene care a reuşit să imortalizeze pe film obiecte zbură*toare *neidentificate* (*O.Z.N.-un*), *închizând astfel gura scepticilor”*. El însuşi se declară a fi*” un adept al chestiilor exacte*, *verificate şi*, *mai ales*, *verificabile* Evident, numai şi numai în virtutea acestei enunţări oferă redactorului în cauză *doar* 4 (patru)

exemplare („*V-am lăsat să daţi publicităţii aceste fotografii*”) din bogata sa colecţie de poze cu O.Z.N.-un pe care, vezi, Doamne, le-a făcut el însuşi colindând munţii”. *Căci de când eram doar un puşti, muntele a fost pasiunea mea*”, povesteşte inginerul Claudiu Ionescu… Pe pagina 3, dedicată în întregime articolului menţionat, apar aşadar şi cele patru imagini.

Una dintre ele este subtitrată” *Prima fotografie realizata în Munţii Apuseni de către domnul Claudiu Ionescu*”. În revista de limbă franceză din care a fost *fotocopiată*, aceeaşi imagine este subtitrată – nu prea mult, doar puţin! – diferit: „*Souvent un coucher de soleil comme celui-ci ou le lever de la planète Vénus ou certains angles de vision de la lune font croire à un Ovni*”. Ceea ce în traducere liberă ar însemna: „*Adesea un apus de soare ca acesta sau ridicarea planetei Venus sau anumite unghiuri de vizibilitate ale Lunii fac să se creadă într-un O.Z.N*”.

În aceeaşi revistă de limbă franceză, o altă „*fotografie din colecţie*” este însoţită de următorul text: „*Des formations nuageuses bizarres, comme celle-ci, photographiée au-dessus de Marseille, font croire à certaines qu’il on cu un Ovni*”. (*Formaţii de nori bizare, ca aceasta, fotografiată deasupra Marsiliei, fac pe unii să creadă că au văzut un*

O.Z.N.)

În mod intenţionat, nu ofer nici numele sau numărul revistei de limbă franceză, nici anul apariţiei ei, pentru a lăsa măcar această satisfacţie redactorului Dan Gărdescu. Pot spune numai că articolul respectiv se intitulează” *Les OVNI devant la science*” şi este” *Une interview de Claude Polier, le savant français officiellment chargé par le gouvernement de les étudier*”. Şi mai pot spune că *toate* cele patru imagini pe care inginerul Claudiu Ionescu le pune cu atâta generozitate la dispoziţia revistei *DELICT*, au fost copiate numai şi numai din acest articol. De altfel

cei interesaţi se pot convinge de adevărul celor afirmate aici, consultând arhiva de la Târgu-Mureş a revistei *RUFOR*, căreia i-am pus la dispoziţie *originalul* articolului în limba franceză mai sus amintit.

În definitiv, de ce aş oferi aici data apariţiei acestui articol? Inginerul Claudiu Ionescu, *„adeptulchestiilor exacte”*, i-a şi pus la dispoziţie redactorului Dan Gărdescu o primă explicaţie: *„data de 21 iulie 1981… în Munţii Apuseni… cam pe la 10, 10 şi ceva”*.

Lui Dan Gărdescu trebuie să-i recunosc totuşi un merit, cel puţin în ceea ce priveşte apariţia în articolul domniei sale a celor două fotografii amintite mai sus: de a le fi publicat pentru prima oară în presa românească, chiar dacă ele nu sunt, în fapt, decât biete falsuri ozenistice!

Referitor la imâginea cu subtitrarea *„Fotografia din 1988”*, îndrăznesc a-mi permite să atenţionez că ea a fost făcută ceva mai devreme, la 23 noiembrie 1951, în apropiere de Riverside, California, SUA. în articolul original, ea poartă următoarea subtitrare: *„Encore une photo qui semble avoir été prise avec une assiette lancée en l’ar, ou on «pigeon d argile»: Riverside, Californie, novembre 1951”*. Despre această imagine, au existat şi există încă numeroase controverse în rândurile cercetătorilor ufologi din lume, dar nu este momentul acum să aprofundez acest aspect al problemei.

Iar cea de-a patra fotografie, în medalion, este de fapt trunchiată şi reprezintă jumătatea din dreapta a celei de-a doua, din suita de trei imagini luate de Rex Hetlin (*„Un inspecteur des routes”* – afirmă articolul francez) la 3 august 1965, lângă Santa-Anna, California, SUA.

Aceste două fotografii din urmă au apărut şi la noi, în cărţi şi articole serioase de limbă română, scrise evident de acei… *destui care câştigă o pâine de pe urma asta”*. Cu siguranţă că atât redactorul Dan Gărdescu, cât şi ilustrul său intervievat (dacă el există într-adevăr şi în realitate?)

ar putea să ne povestească *Unde* (măcar în ce cărţi apărute şi la noi) au fost reproduse aceste imagini. Aceasta având în vedere, numai şi numai, deosebita erudiţie a domniilor lor…

Despre această grosolană mascaradă (şi nu e singura de acest gen, în ultimul timp!), am publicat deja un scurt articol intitulat „Falsuri ozenistice” în *Magazin International*, nr. 10/28 oct. – 3 nov. 1993, p. 5. Apoi am mai publicat un alt articol în revista *RUFOR* (serie nouă – Tg. Mureş), nr. 12 – 13/1994, p. 34.

Am socotit necesară revenirea asupra acestei chestiuni, prin publicarea în volum, tocmai pentru că am convingerea că *„gura scepticilor”* nu poate fi*” închisa”* cu elucubraţiile şi fantasmagoriile unor minţi prea înfierbântate. Nici cu minciuni sau falsuri.

La urma-urmei, oricine poate veni în redacţia revistei *DELICT* să bată câmpii, nu-i aşa? Dar când acel „oricine” afirmă textual: *m-apucase chiar groaza ca nu cumva s-o fi luat razna”* şi *„de atunci a început damblaua”*, nu a existat niciun semn de alarmă pentru cei de acolo? Nici măcar în ceea ce priveşte VOCABULARUL folosit de inginerul Claudiu Ionescu de 54 de ani, din Bucureşti? Evident, numai dacă acesta există şi nu este „fabricat” de redactorul semnatar, fapt care ar fi mult mai grav şi absolut condamnabil! în definitiv, de ce ar mai trebui verificate informaţiile primite? Bani să iasă! Scopul scuză mijloacele!

Deşi inginerul Claudiu Ionescu mai afirmă: *„Eu unui n-am nevoie nici de bani, nici de explicaţii şi nici de publicitate”*, domnii de la *DELICT* pot fi convinşi că ilustrul lor intervievat a reuşit cu brio performanţa să-i facă de râs…

Iar redactorul care-şi uită menirea nobilă a profesiei, etalându-şi aberaţiile ori fanteziile, numai de dragul senzaţionalului, se înşală profund. El nu aduce decât

deservicii. Presei în general, adevărului în special!

*

* * *

Şi acum, o vorbă de încheiere.

Am deplina încredere că noi, românii, vom reuşi să ieşim din impasul în care ne aflăm acum. Vom renaşte din propria noastră cenuşă. Avem tot ce ne trebuie, avem o ţară frumoasă şi bogată, dar mai ales avem specialişti de primă mână în – absolut toate domeniile de activitate. Am dat şi vom da şi în continuare umanităţii foarte multe vârfuri de inteligenţă şi creativitate. Suntem un popor mai aparte, blând, iubitor şi credincios şi am convingerea fermă că ne vom putea ridica prin propriile noastre forţe, fără a fi „ajutaţi” de „binevoitorii” Europei ori ai lumii.

Iar atunci când cei ce ne vor urma vor privi în urmă, vor înclina să-i redescopere numai pe aceia care au încercat să facă ceva pozitiv pentru poporul acesta. Restul, detractorii şi nemulţumiţii de lot soiul, se vor pierde în groapa uitării. Istoria nu-i va ierta, tot aşa cum nu-i va ierta pe hoţi, ucigaşi şi corupţi, cu toate averile şi bogăţiile pe care aceştia le vor fi strâns pe spinarea celor mulţi şi nevoiaşi.

Societatea umană a fost întotdeauna impulsionată spre bunăstare spirituală şi materială numai de oamenii elevaţi şi culţi. Cei inteligenţi, savanţii ori geniile, au stat mereu la originea tuturor factorilor de progres, chiar dacă ei au avut numai arareori puterea de decizie în mână. Spiritele ignorante, dogmaticii, proştii şi lacomii, n-au făcut şi nu fac altceva decât să frâneze o civilizaţie pe drumul ei parcurs prin veacuri şi milenii…

Aviz amatorilor, chiar dacă la prima vedere, această „vorbă de încheiere” nu pare a avea prea mare legătură cu o nouă carte despre O.Z.N.-urile din România…

Vălenii de Munte.

Ianuarie-Mai 1996

Călin N. Turcu

BIBLIOGRAFIE

În cuprinsul prezentului volum, s-au făcut foarte puţine trimiteri la bibliografia ufologică. Am folosit ca surse documentare în principal arhiva proprie, aşa cum am mai amintit deja. Aşadar, cele trei liste bibliografice care urmează nu cuprind decât în foarte mică măsură şi lucrări despre care am amintit-mai mult sau mai puţin ocazional – în paginile acestei cărţi. Întrebarea firească ar fi: de ce a mai fost adăugată aici şi o „Bibliografie”. Ofer cititorului şi un posibil răspuns:

Fenomenul O.Z.N. s-a manifestat pregnant în România ultimelor decenii, fiind investigată cu seriozitate şi cu rezultate notabile o gamă foarte variată de manifestări reprezentative, de la simple observaţii nocturne sau diurne, până la contacte directe între locuitorii diverselor zone din ţară cu entităţi stranii, venite parcă din alt timp, de pe alte tărâmuri… în paralel cu aceste manifestări, trebuie să specific faptul că – mai ales după 1989 – au apărut o serie de edituri foarte serioase, care şi-au asumat dificila şi ingrata sarcină de a publica o serie de volume din domeniu. În acest sens, amintesc aici doar editurile: Aldo Press, Teora, Saeculum I.O./Vestala (din Bucureşti) sau Domino (din Târgovişte). Numărul total al titlurilor care tratează ufologia românească sau internaţională, apărute până acum la noi (fie înainte, fie după 1989), se apropie de *o sută*. Ceea ce este destul de mult! Alături de aspectul cantitativ se remarcă cel calitativ, care este cu totul evident şi semnificativ. Suntem, în acest sens, una din foarte puţinele ţări din Europa şi din puţinele aflate în lume, care ne putem mândri cu o atât de bogată listă de titluri ufologice apărute în limba proprie. E bine să nu se uite acest „amănunt”!

Tocmai de aceea am socotit că este necesar să pun la dispoziţia celor interesaţi de domeniul ufologic listele

complete ale titlurilor apărute la noi până în prezent. După cum se vede, am împărţit aceste volume în trei categorii: autori români; autori străini; autori români traduşi şi publicaţi în străinătate.

Faptul că aceste cărţi s-au vândut şi se vând în continuare foarte bine arată că publicul românesc, că cititorul obişnuit, este foarte interesat de subiect. Acest cititor doreşte să ştie cât mai mult, să fie cât mai informat. Şi aceasta este foarte bine! Ufologia pare a trece treptat din domeniul senzaţionalului în acela al interesului calificat şi al seriozităţii absolut necesare cercetării cu adevărat ştiinţifice.

I. *Bibliografie O.Z.N. în limba română. Autori români.*

1. - Andruşa, Vătui R. - *Extratereştrii*, *Enigmele lumii venite din cer*, Ed. Călăuza, Deva, 1993.

2. - Apostol, Dan / Ştefănescu, Sorin – *Zborul 19*, Ed. Albatros, Bucureşti, 1985.

3. - Apostol, Dan – *Urme de paşi în cosmos*, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1989.

4. - Cărăşel, Aurel / Mihăilescu, Dan – *O.Z.N. - trecut, prezent, viitor*, Ed. Karmat Press, Bucureşti, 1995.

5. - Constantinescu, Gabriel – *O.Z.N. şi arta războiului*, Ed. Teora, Bucureşti, 1995.

6. - Corfus, Ilie – *însemnări de demult*, Ed. Junimea, Iaşi, 1975.

7. - Davidovici, Doru – *Lumi galactice. Colegii mei de neştiut*, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1986 (Ed. I); Ed. Rum – Irina, Bucureşti, 1992 (Ed. H).

8. - Fărcaş, Dan D. - *De ce tac civilizaţiile extraterestre*? Ed. Albatros, Bucureşti, 1983.

9. - Fărcaş, Dan D. - *Extratereştrii printre noi*? *întâlniri cosmice*, Ed. pentru turism, Bucureşti, 1991.

10. - Fărcaş, Dan D. - *Sfidarea extraterestra*, Ed. R.A.I., Imprimeria „Coresi”, Bucureşti, 1995.

ÎL – Fărcaş, Dan D. - *întâlniri de gradul IV*, Ed. Teora,

Bucureşti, 1996.
12. - Firoiu, V. - *Convorbiri cu… Henri Coandă. Ani inventat Farfuria Zburătoare*, Ed. Albatros, Bucureşti, 1971.
13. - Gheorghiţă, Florin – *O.Z.N. - o problemă modernă*, Ed. Junimea, Iaşi, 1973.
14. - Gheorghiţă, Florin – *Enigme în galaxie*, Ed. Junimea, Iaşi, 1983.
15. - Gheorghiţă Florin – *întrebările ştiinţei*, Ed. Albatros, Bucureşti, 1988.
16. - Gheorghiţă, Florin – *Temponauţii galactici*, Ed. Moldova, Iaşi, 1993.
17. - Gheorghiţă, Florin – *Straniile inteligenţe invizibile*, Ed. Institutul European, Iaşi, 1993.
18. - Gheorghiţă, Florin – *Comunicări cu cealaltă lume*, Ed. Big Mama (?), 1993.
19. - Gheorghiţă, Florin – *Voci din invizibil*, Ed. Aldo Press, Bucureşti, 1995.
20. - Gheorghiţă, Florin – *Lumi invizibile*, Ed. Polirom, Iaşi, 1996.
21. - Guţu, Modest – *Ce ştim despre viaţa extraterestră*, Ed. Ion Creangă, Bucureşti, 1982.
22. - Hobana, Ion / Weverbergh, Julien – *O.Z.N. - o sfidare pentru raţiunea umană*, Ed. Enciclopedică română, Bucureşti, 1971.
23. - Hobana, Ion – *Enigme pe cerul istoriei*, Ed. Abeona – CERT, Bucureşti, 1993, (ediţia I); Ed. Amacona, Bucureşti, 1996, (ediţia II).
24. - Huber, Viorica – *Taina Sfinxului de pe Marte*, Ed. Tineretului, Bucureşti, 1967.
25. - Iacovachi, Ion / Cojocaru, Ion – *Henri Coandă*, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1983.
26. - Ion, Dumitru M. - *Farfurii zburătoare*, Ed. Tineretului, Bucureşti, 1969.
II. - Kernbach, Victor – *Enigmele miturilor astrale*,

Ed. Albatros, Bucureşti, 1973.
28. - Mandies, György – *Omul şi Universul. Enigma Farfuriilor Zburătoare în conştiinţa umană*, Ed. Facla, Timişoara, 1983.
29. - Mandies, György – *Explicaţiile de lângă noi*, Ed. Albatros, Bucureşti, 1989.
30. - Mandies, György – *Enciclopedia Fiinţelor Extraterestre. Vol. I. Humanoizi şi Pseudohumanoizi*, Ed. S.C.S. Ivan Krasko, Nădlac, 1996.
31. - Manoliu, Valentin – *Obiecte Zburătoare Neidentificate*, Ed. Foton, Bucureşti, 1993.
32. - Marinache, Raluca / Someşan, Ovidiu / Ghilea, Sorin-*Anotimpul O.Z.N.-urilor*, Ed. Mirador, Arad.
1995.
33. - Mioc, Vasile / Mioc, Damaschin – *Cronica observaţiilor astronomice româneşti*, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1977.
34. - Negureanu, Cristian – *Biblia şi O.Z.N.-urile*, Ed. SITI, Bucureşti, 1991.
35. - Negureanu, Cristian – *Civilizaţiile extraterestre şi a* III-a *configuraţie mondială*, Ed. Datina, 1993.
36. - Negureanu, Cristian – *Supranaturalul de la mit la ştiinţa*-Ed. Miracol, Bucureşti, 1994.
37. - Pătruţ, Adrian – *De la normal la paranormal*, vol. I, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1991 (ediţia I); Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1993 (ediţia a II-a revăzută şi completată).
38. - Pătruţ, Adrian – *De la normal la paranormal*, vol. II, Ed. Sincron, Cluj-Napoca, 1992.
39. - Pătruţ, Adrian – *Fenomenele de la Pădurea Hoia-Baciu*, Ed. Divia, Cluj-Napoca, 1995. (Din acest volum s-a tipărit şi un tiraj redus, de 50 exemplare, cartonate şi cu coperta schimbată, cu o amplă prezentare în lb. engleză, destinate străinătăţii.)
40. - Scurtu, Virgil V. – *Humbug? O.Z.N. sub reflectorul ştiinţei*, Ed. Junimea, Iaşi, 1984.

4 L – Străinu, Emil – *O.Z.N. - universuriparalele*, Ed. UMC, Bucureşti, 1994.

42. - Şerban, Mihai E. - *Semenii întru raţiune*, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1982.

43. - Şerban, Mihai E. - *Omul şi astrele*, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1986.

44. - Ştefănescu, Sorin – *Sfidarea timpului*, Ed. Valdo, Zona, Bucureşti, 1992.

45. - Teodora, Paul – *De la roata la Farfuria Zburătoare*, Ed. Albatros, Bucureşti, 1985.

46. - Todoran, Ioan / Ţăran, Eugen – *în căutarea vieţii pe alte planete*, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1983.

47. - Turcu, Călin N. - *Cazuri O.Z.N. în România*. S-*a întâmplat… mâine*! Ed. Sincron, Cluj-Napoca, 1992.

48. - Turcu, Călin N. - *O.Z.N. - istorie stranie şi adevărate*, Ed. Elit-Comentator, Ploieşti, 1992.

49. - Turcu, Călin N. - *Strict secret*: *Raportul UMMO*, Ed. Elit-Comentator, Ploieşti, 1993, ediţia I.

50. - Turcu, Călin N. - *O.Z.N. - strict secret*: *Afacerea UMMO*, Ed. Emanuel, Bucureşti, 1994, ediţia II.

51. - Turcu, Călin N. - *Enciclopedia observaţiilor*

O.Z.N. din România (*1517 – 1994*), Ed. Emanuel, Bucureşti, 1994.

52. - Turcu, Călin N. - *Dosar O.Z.N. România*, Ed. Aldo Press, Bucureşti, 1996.

53. - Turcu, Călin N. - *O.Z.N. - cenzura cosmică*, Ed. Domino, Târgovişte, 1996.

54. - * * * – *Există alte fiinţe în cosmos*? Ed. Politică, Bucureşti, 1986.

II. *Bibliografie O.Z.N. în limba română. Autori străini.*

55. - Asimov, Isaac – *Civilizaţii extraterestre*, Ed. Politică, Bucureşti, 1983.

56. - Berlitz, Charles – *Triunghiul Bermudelor. Incredibila poveste a – dispariţiilor misterioase*, Ed. Saeculum I.O. / Ed. Vestala, Bucureşti, 1995.

57. - Berlitz, Charles – *Fenomenele stranii ale lumii*, Ed. Z, Bucureşti, 1995.

58. - Berlitz, Charles – *Triunghiul Bermudelor 2*, Ed. Domino, colecţia „UFO” – nr. 4, Târgovişte, 1996.

59. - Bernard, Raymond – *O lume ascunsa*, Ed. Savas Press, Bucureşti, 1994.

60. - Bourret, Jean-Claude / Velasco, Jean-Jacques – *O.Z.N. - Alarma roşie. Ultima sfidare*, Ed. Z, Bucureşti, 1995.

61. - Charroux, Robert – *Cartea lumilor uitate*, Ed. Elit-Comentator”, Ploieşti, 1993.

62. - Charroux, Robert – *Cartea trecutului misterios*, Ed. Elit, Ploieşti (?), 1995 (?).

63. - Churchward, James – *Mu – continentul dispărut. Pe urmele ştiinţei şi înţelepciunii unei culturi enigmatice*, Ed. Saeculum I.O. / Vestala, Bucureşti.

1996.

64. - Däniken, Erich von – *Amintiri despre viitor. Enigme nedezlegate ale trecutului*, Ed. Politică, Bucureşti, 1970 (ediţia I); Ed. Opus, Bucureşti, 1993 (ediţia II).

65. - Däniken, Erich von – *Ipoteza extraterestra. Dovezile mele*, Ed. Domino, col. „UFO” – nr. 1, Târgovişte, 1995.

66. - Edwards, Frank – *Mistere nerezolvate*, Ed. Z, Bucureşti, 1995.

67. - Edwards, Frank – *Farfuriile zburătoare – o ch*estiune *serioasă*, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1969.

68. - Fowler, Raymond E. - *Cazul Andreasson* (Vol. I – II), Ed. Aldo Press, Bucureşti, 1996.

69. - Good, Timothy – *Raport O.Z.N. 1992*, Ed. Savas Press, Bucureşti, 1993.

70. - Good, Timothy – *Ei sunt aici*, vol. I, Ed. Savas Press, Bucureşti, 1993.

71. - Good, Timothy – *Ei sunt aici. Intruşii printre noi*, vol. II, Ed. Aldo Press, Bucureşti, 1995.

72. - Good, Timothy – *O.Z.N. - Top Secret*, Ed. Aldo Press, Bucureşti, 1995.
73. - Guieu, Jimmy – *Stăpânii noştri, extratereştrii*, Ed. Z, Bucureşti, 1996.
74. - Höfling, Helmut – *O.Z.N., preistorie, monştri. Marea carte a faptelor senzaţionale*, Ed. Saeculum LO. / Vestala, Bucureşti, 1996.
75. - Hynek, J. Allen – *Experienţa O.Z.N. - o cercetare* ştiinţifică, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1978.
76. - Ingliş, Brian – *Enciclopedia fenomenelor paranormale*, Ed. Valdo, Bucureşti, 1993.
77. - Lindemann, Michael – *O.Z.N. şi prezenţa extraterestra", Ed. Domino, col". UFO* – nr. 3, Târgovişte, 1996.
78. - Malinovă, Renata / Mălină, Jaroslav – *Catastrofe, enigme, extratereştri*, Ed. Artemis, Bucureşti, 1995.
79. - Mandelker, Scott – *Veniţi din altă lume*, Ed. Domino, col. „UFO" – nr. 5, Târgovişte, 1996.
80. - Marhic, Renaud – *O.Z.N. - Afacerea UMMO*, Ed. Teora, Bucureşti, 1996.
81. - Michel, Aimé – *Metanoia. Fenomene fizice ale misticismului"*, Ed. Nemira, Bucureşti, 1994.
82. - Moore, William L. / Berlitz, Charles – *Experimentul Philadelphia. Proiectul Invizibilitate"*, Ed. Eniclopedică, Bucureşti, 1994.
83. - Pauwels, Louis / Bergier, Jacques – *Dimineaţa magicienilor. Introducere în realismul fantastic*, Ed. Nemira, Bucureşti, 1994.
84. - Petratu, Cornelia / Roidinger, Bernard – *Pietrele din Deşertul Ica. Mesaje ale unei alte civilizaţii*, Ed. Saeculum I.O. / Ed. Vestala, Bucureşti, 1996.
85. - Pinotti, Roberto – *O.Z.N. - Super-secret de stat*? Ed. Agni, Bucureşti, 1996.
86. - Schmidt, Daniel – *Enigme ale civilizaţiilor dispărute*, Ed. Prietenii Cărţii, Bucureşti, 1996.

87. - Sider, Jean – *O.Z.N.* - *Dosar secret*, Ed. Domino, col. „UFO” – nr. 2, Târgovişte, 1996.
88. - Spielberg, Steven – *întâlnire de gradul trei*, Ed. Savas Press, Bucureşti, 1994.
89. - Turner, Karla – *Dincolo de realitate*, Ed. Aldo Press, Bucureşti, 1995.
90. - Vallée, Jacques – *Alte dimensiuni*, Ed. Savas Press”, Bucureşti, 1993.
91. - Vallée, Jacques – *Confruntări*, Ed. Valdo, Bucureşti, 1994.
92. - Vallée, Jacques – *Contacte cu extratereştri*, Ed. Aldo Press, Bucureşti, 1995.
III. *Bibliografie O.Z.N. Autori români traduşi / publicaţi în străinătate*.
93. - Bălan, Cristian Petru – *Dincolo de curcubeu* (în lb. română), Ed. North America, Chicago, SUA, 1992.
94. - Dick, George M. (Mandies György) – *UFO – Történelem* (O istorie O.Z.N.), Cédrus Kiadó, Budapesta, Ungaria, 1993.
95... - Mandies, György – *Az UFOk formavilága* (Fenomenele O.Z.N.-urilor), Kométás Kiadó, Budapesta, Ungaria, 1992.
96. - Salló, Ervin / Mandies György – *Zöld emberkék, tollas kígyók, tüzes szekerek* (*Omuleţi verzi, şerpi cu pene, care de foc*), în lb. maghiară, pentru străinătate, Ed. Albatros, Bucureşti, 1977.
97. - Weverbergh, Julien / Hobana, Ion – *UFO’s From Behind The Iron Curtain* (*O.Z.N.-un dincolo de Cortina de Fier*), Bantam Books, New York, SUA, 1975. (Variante în limbile: franceză, spaniolă şi maghiară.)